proleter devrimci

AYDINLIK

mao zedung

hikmet kıvılcımlı

korkut boratav

dünya halkları birleşin, amerikan saldırganlarını ve tüm uşaklarını altedin !

deccal nasıl kapımızı çalıyor ?

gecikmiş bir uyarı

türkiye'de işçi sınıfının durumu

Haziran 1970

6-20

SAYI : 6-20 Proleter Devrimci AYDINLIK (Aylık Dergi) HAZİRAN 1970

İÇİNDEKİLER :

Kurucular Adına Sahipleri — Gün Zileli, Cengiz Çandar, Atıl Ant, Ömer Özerturgut

Sorumlu Yazı İş. Md. — Cengiz Çandar

Yeni Adres : Adakale sokak 28-1 Yenişehir - Ankara

Telefon : 12 74 17

İstanbul Temsilciliği — Klodfarer Cad. 6/6, Sultanahmet - İst. Tel : 27 39 61

Abone Şartları — Türkiye / yıllık 50 TL., altı aylık 25 TL., Avrupa ve Ortadoğu / yıllık 75 TL., altı aylık 40 TL. Diğer ülkeler / yıllık 125 TL., altı aylık 65 TL.

Banka Hesap No. — Ziraat Bankası, Kızılay Şubesi, 641/268

İlân Şartları — Tam sayfa 800 TL. üzerinden hesaplanır. Yayın ilânları indirimlidir.

Dizgi ve Baskı — İş Matbaacılık ve Ticaret Tel : 11 92 83, Ankara

İstanbul Dağıtımı — Fuat Büte, Ankara Cad. No. 34 Tel : 27 89 49

Ankara Dağıtımı — Ankara Umum Gazete Bayileri Kooperatifi

Ege Bölgesi Dağıtımı — Orhan Özşişman, 452. Sok. 5 — İzmir Tel : 38786

mustafa kuseyri'nin anısı mücadelemize önder olsun

Devrimci arkadaşımız Mustafa Kuseyri, 22 Mayıs Cuma günü saat 21.15'te Ankara'da Basın Yayın Yüksek Okulu'nda faşist kaatiller çetesinin kurşunuyla can verdi. Ölüm, kendisinden hiç korkmayan bir arkadaşımızı buldu. Mustafa Kuseyri, halkımızın kurtuluşu için savaşan bir proleter devrimciydi.

Mustafa bir gün Beşparmak Dağlarının eteğinde köylülerin toprak mücadelesindeydi, ertesi gün mücadele veren Cebeci Stadı işçileriyle omuz omuza halay çekiyordu, bir başka gün gençliğin devrimci mücadelesinin en ön saflarındaydı. Ama daima kararlı, daima korkusuz ve yiğitti. Onun bütün vavulu çantası : cebindeki bir paket sigaraydı; nerde halkımızın kurtuluşu için bir mücadele varsa, orda hazırdı. Gece gündüz demez, yorgunluk uykusuzluk demez varacağı yere yetişmek için ileri atılırdı. Bazen bir kamyonda soğan yığınları üzerinde, bazen gazete paketleri arasında.

Devrimin bilinçli ve örgütlü yığınların eseri olacağını ve yığınlar içinde çalışmanın gereğini kavramıştı. Halkın devrimci gücüne inancı sağlamdı. Cesurdu, korku bilmezdi. Bir gençlik hareketinden hatırlıyoruz : Toplum polisleri Kuseyri'yi yakalamışlar, etrafına sivil polisler yığılmış «Vurun, öldürün komünisti» diye bağırıyorlar, Mustafa'yı hemen orada paralamak istiyorlardı. Rüzgârda uçuşan sarı başak rengi saçlarıyla o, telâşsız ve sâkin onları seyrediyordu.

Bütün yiğit insanlar gibi yaptıklarıyla öğünmezdi. Geriye dönüp de kişisel yiğitliklerin sözünü etmezdi. Gözü daima ilerdeki mücadeleye dönüktü, kitlelerin gücüne ve kahramanlığına inanırdı.

En güç anlarda dahi neşeli ve şakacıydı. Devrimci saflarda yılgınlıklara karşı amansız bir şekilde savaşırdı. Davranışları ve kişiliğiyle bütün arkadaşlara kararlılık aşılar, proleter devrimci arkadaşlığı herşeyin üzerinde tutardı. Acıyı ve sevinci, başarı ve yenilgiyi, ekmeği ve tuzu bütün arkadaşlarıyla paylaşmanın erdemini tanımıştı yüreği.

Gösterişi ve pozculuğu sevmezdi. Rütbeyi ve nişanı sevmezdi. Kuseyri, en yüksek rütbe olan ve kendisine çok yakışan proletarya davasının askeri olmanın onurunu duyardı.

Devrim Şehidi MUSTAFA KUSEYRİ
(1946 - 1970)

O, proleter devrimci vakarı ve onuru hiçbir zaman yere düşürmedi, kişiliğiyle yükseltti. Ciddiyeti ve ağırbaşlılığıyla dostta düşmanda saygı uyandırdı. Mustafa Kuseyri, bütün gençlerin sevgi ve dostluğunu kazanmıştı. Sosyalist olmayan öğrenci arkadaşları da Mustafa'ya güven beslerdi. Mustafa arkadaş bütün halk sınıflarının menfaatini temsil eden bir proleter devrimci olarak, ilerici ve demokratik düşüncelere sahip herkesin güvenini kazanmayı başarmıştı. O, bu niteliğiyle halka ve gençliğe önderlik edebilecek gerçek bir proletarya savaşçısıydı.

Açık yürekli ve tok sözlüydü. Düşüncelerini gizlemeden açıkça söylerdi. Yanlışlara karşı çıkardı. Proleter devrimci bilincin emrettiği yolda yürürdü. Arkadaşları önünde eleştirilmekten korkmaz ve çekinmezdi. Hatalarını gördü mü, özeleştirisini yapar, hatalardan kurtulmak için çalışırdı. Mustafa arkadaşımız, kaypaklık ve ikiyüzlülükten nefret ederdi.

Yüreği insan sevgisini, halk sevgisini derinden tanımıştı. Her türlü ırkçı ve şöven duygulardan ve düşüncelerden arınmıştı. Bütün dünya halklarının kurtuluşu için çarpardı yüreği. Ölümü de bu uğurda oldu.

Bütün halkımız, bütün devrimciler Mustafa Kuseyri'yi çok iyi tanımalıdır. Mustafa'nın devrimci kişiliğini ve karakterini anlatmak, devrimci bir eğitimdir. Proleter devrimci saflara ilerde katılacak arkadaşlara da Mustafa Kuseyri'nin devrimci destanını anlatmalıyız. Onları bu yolla eğitebilir, devrimci niteliklerini sağlamlaştırabiliriz. Biz de Mustafa Kuseyri'nin yiğit devrimci kişiliğini unutmayarak ve her an hatırlıyarak, O'nu daima kendimize örnek alarak hatalarımızı düzeltebiliriz, bireyciliğin, bencilliğin, pozculuğun, kibirin bütün kalıntılarını ezebiliriz. Mustafa Kuseyri'nin adı ve anısının girdiği her yerde devrimci ruh ve yiğitlik canlanacak, yılgınlık ve korkaklık yenilecek ve yokolacaktır. Mustafa Kuseyri'nin anısı da kendi gibi, devrimci arkadaşların inancını sağlamlaştıracak, proletaryanın devrimci bayrağını yükseltecektir.

Mustafa Kuseyri'nin katillerini hepimiz tanıyoruz. Halkımız geniş yığınlar halinde onları her geçen gün daha yakından tanımaktadır. Kuseyri'-yi kahbece kurşunlayanlar, Taylan Özgür'ün, Mehmet Cantekin'in, Battal Mehetoğlu'nun ve bütün devrim şehitlerinin katilleridir. Kuseyri'yi bütün sömürenlere, zalimlere ve onların uşaklarına yakışır bir şekilde kalleşçe vuranlar, halkımızı ezen, Amerikan emperyalizmi, işbirlikçileri ve kiralık uşaklarıdır. Onlar, halkımızın kurtuluş mücadelesini hiçbir zaman durduramıyacaklardır. Halkların kurtuluşu, devrimcileri kurşunlatmakla, kanla, barutla, nükleer silâhlarla önlenemez. Halkımız Mustafa Kuseyri gibi yiğit devrimciler yetiştiren büyük bir halktır, emperyalizmi de mutlaka yenecektir.

Mustafa Kuseyri'nin kanı yerde kalmayacaktır. O'nun öcü halkımızın devrimci zaferiyle alınacaktır. Mustafa Kuseyri'nin öcü, bütün dünyada emperyalizm yıkılıp, proletaryanın devrimci bayrağı bütün dünda halklarının elinde yükseldiği gün alınacaktır.

Anısı, devrimci mücadelemize önder olsun.

PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK

yaşasın hindiçini halklarının devrimci mücadelesi !

Çağımız Emperyalizmin Tam Çöküşe, Sosyalizmin İse Bütün Dünyada Zafere Doğru Gittiği Çağdır

Çağımız emperyalizmin tam çöküşe, sosyalizmin ise bütün dünyada zafere doğru gittiği çağdır. Lenin'in çağı emperyalizmin ve proletarya devriminin çağıydı. O zamandan bu yana olan gelişmeler, dünya devriminin güçlerinin kaydettiği olağanüstü gelişmeler ve emperyalizmin durmadan zayıflaması, çağımıza Lenin çağından farklı bir nitelik kazandırmıştır.

«Düşman hergün biraz daha çözülmekte, bizim için ise durum hergün biraz daha iyi olmaktadır» (1). Emperyalizmin bayraktarı olan ABD çaresiz siyasî ve iktisadî buhranlar içinde bocalamakta, birbiri arkası sıra gelen yöneticiler Amerikan emperyalizminin içinde bulunduğu çelişkilere uygun çözüm yolları bulamamaktadır (2). Buna karşılık dünya proletaryasının ve çeşitli ülke halklarının devrimci mücadeleleri hızla gelişmektedir. Güney Vietnam'da, Tayland'da, Laos'ta, Kamboçya'da, Birmanya'da, Malezya'da, Endonezya'da, Hindistan'da, Filistin'de, Asya, Afrika, Latin Amerika kıtalarının başka ülke ve bölgelerinde silâhlı halk savaşları güçlenmektedir. Dünya proletaryası ve ezilen dünya halkları ve milletleri, «sosyalizme barışçı yoldan geçiş», «kapitalist olmayan kalkınma yolu», «ekonomik yarışma yoluyla emperyalizmin yenilmesi» gibi tezler konusun-

---

(1) Lin Biao, ÇKP IX. Kongre Raporu, Pekin: Editions En Langues Etrangères, 1969, s. 85.

(2) Bu konu dergimizin Mayıs 1970, 20. sayısında kısaca ele alınmıştır. Gelecek sayılarda çeşitli kanıt ve göstergeleriyle daha etraflı olarak incelenecektir.

da hergün daha açık bir fikre ulaşmakta; bu tezlere sırt çevirerek bilimsel sosyalizmin gösterdiği devrim yolunu bulmaktadır. Son birkaç yıl içinde Japonya, Batı Avrupa ve ABD'de patlak veren görülmemiş genişlikteki devrimci kitle hareketleri dünya devrimci güçlerinin daha da kuvvetlenmesine yardımcı olmuştur. Öte yandan bir zamanların devrimci örgütleri içinde devrimci düşünceye bağlı kalmış olan gerçek devrimciler her geçen gün artan bir hızla Mao Zedung düşüncesinin ışığında yeni devrimci partiler içinde bir araya gelmekte; sosyal demokrat nitelik kazanan geçmişin devrimci örgütlerinin bıraktıkları boşlukları doldurarak, emperyalist ülkelerin proletaryalarının olsun, ezilen halkların ve ulusların olsun, devrimci örgütlenmelerini gerçekleştirmektedir. Şüphe yok ki, sosyalizmin kuruluşu için güçlerini seferber etmiş olan ülkelerin dünya devrimci hareketine karşı görevlerine sadakatleri de emperyalizmi gerileten ve dünyanın devrimci, ilerici demokratik güçlerini kuvvetlendiren önemli bir etkendir. Kısacası **«günümüzde dünyanın kaderini emperyalizm ve revizyonizm değil, proletarya ve devrimci halklar tayin etmektedir»** (3).

Amerikan Emperyalizmi Yaralı Bir Domuzdur

Amerikan emperyalizmi öldürücü darbeler almış yaralı bir domuzdur. Amerikan domuzu dünya devrimci güçlerinin aralıksız darbeleri altında can çekişmektedir. Bunun içindir ki, günümüzde daha saldırgandır. Ezilen dünya halkları ve milletlerini silâh gücüyle sindirmeyi, sosyalist ülkeleri yıkmayı, emperyalist ülkeler proletaryasını ve diğer ilerici demokratik güçleri ezmeyi ve diğer emperyalist ülkelere hükmetmeyi ummaktadır. Amerikan emperyalizmi çağımızın büyük çelişkilerinin çözülmesinde insan unsurunun, çağımız koşullarının doğru bilincinin silâha olan üstünlüğünü hiç bir zaman kavrayamıyacağı için, devrimci mücadelenin olgunlaşarak silâhlı halk savaşına dönüştüğü ülkelerdeki devrimci güçleri daha üstün tekniklerle ve silâhlarla, daha bol miktarda askerî teçhizatla yenebileceğini sanmaktadır. Esasen emperyalizm sistem olarak yapısı gereği bu gerçeği hiç bir zaman kavrayamayacaktır. Emperyalizmin niteliği değişmemiştir, değişmeyecektir. Savaş körükleyiciliği - yenilgi, savaş körükleyiciliği - yenilgi, gene savaş körükleyiciliği - gene yenilgi... İşte niteliği değişmediği ve değişemiyeceği için emperyalizm bu kısır döngüden hiç bir zaman çıkamıyacak, körüklediği savaşlarda ezilen dünya halkları ve milletlerinin devrimci gücü karşısında günden güne çözülüp dağılacaktır. Yakın tarih, 1945'ten bu yana gelişen olaylar bu gerçeği inkâr kabul etmez biçimde göstermektedir.

Hindiçini Halklarının Kurtuluş Mücadelesi Yaralı Amerikan Domuzunun Mezarını Kazacaktır

Kan kaybettikçe, güçten düştükçe saldırgan ve zâlim olan Amerikan emperyalizmi Kamboçya'da yeni bir savaş cephesi açarak kendi sonunu çabuklaştırmıştır. Kamboçya halkının katılmasıyla daha da büyüyen Hindiçini halklarının devrimci fırtınası yaralı Amerikan domuzunu kaçınılmaz sonuna yaklaştırmaktadır.

Kamboçya savaşı bir yandan Amerikan emperyalizminin Güneydoğu Asya'daki hedeflerini ve emellerini daha çıplak olarak ortaya çıkarırken, öte yandan bu bölgedeki devrimci güçler arasında şimdiye kadar tam olarak gerçekleştirilememiş olan dayanışmayı güçlendirmiştir. Bu, bölgedeki devrimci güçlerin Çin Halk Cumhuriyeti etrafında saflarını sıkılaştırmalarına yol açmıştır. Devrimci güç-

---

(3) Lin Biao, a.g.e., s. 104.

lerin saflarını sıkılaştırmalarında, yeniden ortaya çıkan Japon militarizminin tehditlerinin de önemli etkileri olmuştur. Öte yandan Kamboçya savaşı emperyalist ülkeler arasındaki çelişkileri de keskinleştirmiştir. Nihayet Amerikan domuzunun Kamboçya'nın pirinç tarlalarında giriştiği savaş mâcerası Amerika'da en devrimci güçlerden liberal çevrelere kadar eşi görülmemiş tepkilere yol açmıştır. Kamboçya savaşı Amerikan halkının devrim yolunda uyanışına emsalsiz katkılar yapmıştır. Kamboçya'nın Amerikan emperyalizmi ve Güney Vietnamlı kuklaları tarafından istilâsı Amerikan emperyalizmini ve dünyanın gerici güçlerini kaçınılmaz sonlarına daha da yaklaştıracaktır.

Kısaca Geçmişe Bakalım

Vietnam, Laos ve Kamboçya'nın meydana getirdikleri coğrafî bütüne Hindiçini adının verilmesi 1850 yıllarına rastlar. Üç idarî bölgeye (Tankin, Annam, Koşinşin) ayırdığı Vietnam ile birlikte Kamboçya ve Laos'un meydana getirdikleri bu uzak Fransız sömürgesine Hindiçini adını o zamanki Fransa Genel Valisi vermiştir. Bu coğrafî bütünün doğusundaki halkların Çin kültürünün, batısındaki halkların Hint kültürünün derin etkisi altında bulunması Hindiçini deyimini açıklar.

İlk devletlerin ortaya çıkışına ve bölgenin sömürgeleştirilmesine kadar Hindiçini'nin siyasî coğrafyası birçok değişiklikler geçirmiştir. Nitekim önceleri Çin imparatorluğuna tâbi bulunan Vietnamlılar, baş kaldırarak zafere ulaştıkları halde, sonra deniz boyunca güneye doğru inmişler; Çampa krallığını yıkmışlar; Kamboçyalıları Aşağı Mekong havzasına sürmüşlerdir. Önceleri Lanxang krallığı içinde birleşik olan Laos, sonradan birçok prensliklere bölünmüştür. XIX. yüzyılda Laoslular ve Kamboçyalılar Vietnamlı ve Siamlı feodallerin baskıları altında bunalmış bulunmaktaydılar.

Bu üç ülkeyi siyasî çatışmalardan ayrı olarak kültürel ve toplumsal etkenler de birbirinden ayırmaktaydı. Bir yanda Konfiçyus geleneğine uygun bir imparatorluk siyasal yapısına sahip Vietnam, öte yanda krallığın dinî bir nitelik taşıdığı Budizme bağlı Laos ve Kamboçya vardı. Vietnam'da daha erken tarihlerde feodal düzen yerleştiği halde, Laos halkının önemli bir kısmı hâlâ kabile düzeni içinde yaşamaktaydı. Kamboçya'da ise feodalitenin gelişmekte olduğu dönemde küçük köylü ekonomisi hâkim bulunuyordu.

XIX. yüzyılda Hindiçini'ye hâkim olan Fransız emperyalizmi bölge halkları arasındaki bu ayrılıklara bakmadan hepsini tek ve katı bir merkezî sömürge yönetimi altında birleştirme yolunu tuttu ve bu ülkeler arasındaki çelişkileri daha da derinleştirdi. Fransz sömürgeciliği daima üç ülke halkını birbirine düşürmeyi «böl ve yönet» politikasının gereği saydı. Aynı birleşik sömürge yönetimi altında bu üç ülke halkı arasındaki ayrılıkların derinleştirilmesine özel bir dikkat gösterildi. Laos ve Kamboçya'ya Vietnamlıların göç etmesi teşvik edilmekteydi. Kapitalist çiftliklerde ve madenlerde çalışmak için, küçük sömürge memurları ve özel Fransız firmalarının görevlileri olarak, küçük ticaret işleri yapmak için Vietnamlılar önemli miktarlarda Laos ve Kamboçya'ya yayıldılar. Sömürge yönetimi Laos ve Kamboçya'da Vietnamlıları çalıştırmakta, fakat bu ülkelerin köylülerine iş vermemekteydi.

Kamboçya'daki halk ayaklanmaları Vietnam'ın Annam bölgesinden gelen silâhendazlar tarafından, Aşağı Mekong'da ayaklanan Vietnamlılar ise Kamboçyalı sömürge askerleri tarafından ezildiler. Fransız emperyalizmi bölge halkını birbirine silâh çektirerek aralarında düşmanlık yaratmaya dikkat etti.

Sömürge yönetimi ideolojik alanda da bu ülkeleri birbirine karşı çıkarmaya çalışıyordu. Hindiçini tarihinin sömürgeciler tarafından yazılmış biçimi ve bunu kapsayan ders kitapları Kamboçya halkına Vietnam halkıyla aynı ayarda olmadığını öğretiyordu.

Sömürge politikasının sonucu Vietnam'ın Batı Koşinşin bölgesinde önemli bir Kamboçyalı azınlığın, Laos ve Kamboçya'da ise gittikçe artan bir Vietnamlı azınlığın ortaya çıkması oldu. **Ancak «böl ve yönet» politikasının gerçek sonucu üç halkın kaynaşmasıydı**...

1910'dan sonraki yıllar artık sömürge imparatorluğuna karşı bölge halklarının parça parça ayaklanma yıllarıdır. Halkların kaynaşması sayesinde Vietnamlı isyancılar Kamboçya'da (1913'te Güney Vietnamlı Phan Xich Long isyanı), Kamboçyalı isyancılar Siam ve Vietnam'da (Phan Boi Chau ve taraftarları) üslenme imkânı buldular. 1930'da kurulan Hindiçini Komünist Partisi'nin adı bile bölgedeki üç ülkenin kurtuluş hareketlerinin nasıl içiçe girdiğini gösterir. Gerçekte bu parti daha çok Vietnamlılara ait bir partiydi. Ve etkisi de en çok orada oldu.

Japon istilâsı sırasında Vietnam'daki proletarya devrimcileri 1930'dan önceki eski Vietnam milliyetçiliği geleneğiyle bağlarını kurdular. Proleter devrimcilerinin millî güçleri devrimci bir cephede toplaması, Laos'ta oniki yıl sonra Patet Lao ile, Kamboçya'da ise daha da yakın zamanlarda oldu. Esasen bu üç halkın yüzyıllardan beri Çin İmparatorluğuna ve daha sonra Fransız sömürgeciliğine karşı mücadelelerinde pekişmiş millî hareketleri vardı. Hindiçini'de proletaryanın devrimci teorisi ayrı ayrı zamanlarda da olsa Vietnam, Laos ve Kamboçya'nın kendi gerçeğine daha uygun devrimci halk hareketlerinin oluşmasına yol açtı.

«Bu çeşitli hareketler kendi topraklarına derin biçimde kök saldıkları içindir ki, bugün 1930'dakinden daha güçlü bir 'Hindiçini' dayanışması gerçekleşme imkânını bulmuştur» (4)

Üç ülkede halk hareketleri eşit gelişmedi, ama birbiriyle bağlantılı gelişti. Özellikle 1945'ten sonrası için bu doğrudur. 1945'te ilân edilen Vietnam Demokratik Cumhuriyeti, başta Fransız emperyalizmine karşı dövüşen gerilla harekâtından ibaretti, bugünkü gücüne ve dünya çapındaki itibarına mücadele içinde ulaştı. Japon istilâsı sırasında kurulan Laos millî hükûmeti savaştan sonra Fransızlarla başedemiyerek Bangkok'a sığınmıştı. Ne olduğu pek anlaşılamayan bir milliyetçiliği yaymaya çalışıyordu. 1948'de dağıldı. Dağılmadan önce Lao-İsala adını almış olan silâhlı partizan birliklerine sahipti. Ülkenin doğu ve güneyinde tutunabilen Kamboçya'nın Khmer-İsarak adını taşıyan direniş kuvvetlerinin milliyetçi ideolojisi de berraklaşmış ve devrimci bir nitelik kazanmış değildi.

Vietnam Demokratik Cumhuriyeti ile Fransız sömürge imparatorluğu arasındaki savaş yavaş yavaş üç ülkeye yayıldı. Üç ülke devrimcileri arasındaki dayanışma gereği, başlangıçta farklı nitelikteki mukavemet hareketlerini birbirine yaklaştırdı. 1951 baharında Viet-Bac'ın bir yerinde Viet-Lao-Khmer üçlü ittifakı imzalandı. Bundan böyle Vietnam Demokratik Cumhuriyeti, Sufanuvong yönetimindeki Laos devrimcilerine (Patet Lao) ve Song Ngoc Minh yönetimindeki Kamboçya devrimcilerine güvenebilirdi. Savaşın Vietnam sınırlarının dışına yayılması, Laoslu ve Kamboçyalı partizanlarla dayanışma halindeki Giap ordu-

---

(4) Jean Chesneaux, «De la Rivolité Politique et de la Disparité Culturelle à la Solidarité de Vietnamiens, de Khmers et de Laotiens» Le Monde Diplomatique, Mayıs 1970, s. 11.

larının 1953 - 54'te Laos'a girmesi ve Kamboçya'nın doğusuna muharebeleri sıçratmasıyla oldu. 1954'te bu bölgeler Fransız sömürge kuvvetlerinin giremedikleri yerlerdi.

Hindiçini'de Fransız sömürge imparatorluğuna karşı yürütülen bağımsızlık mücadelesi içinde Kamboçya'nın ayrı bir yeri oldu. Kamboçya asaletinin «Sihanuk» boyundan gelen (Lon Nol'un gerici hükümetinde rejimin ikinci adamı olarak boy gösteren prens Sirik Matak, Sihanuk boyuna rakip bir asalet çizgisinden gelmektedir) Norodom Sihanuk, bir feodal prens, sınıf ayırımı gözetmeden bütün Kamboçyalıları etrafında toplayarak bir «milliyetçi cihad» açtı. Bir yandan Fransız sömürge imparatorluğu ile çatışırken, öte yandan Fransızlara karşı savaş stratejisinin gereği olarak Kamboçya'nın doğu bölgelerine giren Vietminh'e (Vietnam Yurtseverler Cephesi) karşı dövüştü.

Kamboçya bağımsız bir devlet olduktan sonra da kendine göre bir bağımsızlık politikasını inatla yürüttü.

Bu konuya son vermeden gerek Fransız sömürge yönetiminden önceki yüzyıllarda, gerek sömürge yönetimi altında Kamboçya'da kalabalık ve güçlü komşusu Vietnam'a karşı kuşku ve düşmanlık yaratıldığını ve beslendiğini kaydedelim.

Sihanuk'un İmkânsız Tarafsızlık Politikası

Geçen 15 yıl boyunca Amerikan emperyalizminin Kamboçya politikasının başlıca hedefi, Norodom Sihanuk'u ve onun tarafsızlık politikasını yıkmak olmuştur. Sihanuk'un israrla yürütmeye çalıştığı tarafsızlık, Güneydoğu Asya'da Amerikan emperyalizminin kaba etine batan bir dikendi.

Sihanuk, Amerikan emperyalizminin göz yumamıyacağı «hataları» birbiri peşi sıra tekrarlamıştır. Kamboçya'yı SEATO'ya katma amacını güden diplomatik pervasızlıklara karşı çıkmıştır. Üyelerinin kendisine karşı komplo düzenlemekle meşgul olduklarını görünce Amerikan askerî kurulunu kovmuştur. Ülkeyi tehdit altında tutan Bangkok ve Saygon rejimlerine karşı kullanılamıyacağını görünce Amerikan askerî yardımını reddetmiştir. Amerikan kuvvetlerinin Vietnam - Kamboçya sınırındaki köylere üst üste tekrarlanan saldırıları ve Washinggton'un ülkenin şimdiki sınırlarını tanımayı reddetmesi üzerine 1965'te ABD ile diplomatik ilişkilerini kesmiştir.

Bundan sonra Sihanuk'un yavaş yavaş sosyalist ülkelerle dostça ilişkiler kurduğu görülmektedir. Çin Halk Cumhuriyeti'ni, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'ni ve daha da önemlisi —ABD açısından daha da fenası— Güney Vietnam geçici devrim hükümetini tanımıştır.

Bunlar karşısında Sihanuk'un emperyalizminin kara listesine alınması doğaldır. Nitekim gerisinde CIA gölgesinin bulunduğu Sihanuk'u hedef alan komploların sayısı kesinlikle bilinmemektedir. Öte yandan CIA'nın beslediği ve silâhlandırdığı «Hür Khmerler» adı verilen silâhlı gürûh Güney Vietnam Millî Kurtuluş Ordusu tarafından yeri keşfedilinceye kadar Güney Vietnam'da üstlendirilmiş, sonra da Tayland'a kaçmıştır. Bunlar öteden beri Sihanuk'un kişisel düşmanları ve onu devirmeyi amaçlayan silâhlı unsurlardır.

Sağdan gelen bu ciddi tehlikeler Sihanuk'un solun eleştirilerini «haksız ve yersiz» bulmasında etkili olmuştur. Bu sırada Lon Nol ve Sirik Matak ise Kızıl Khmerler'in Pekin ile Hanoi'un araçları olduklarına dair yapmacık delillerle Sihanuk'u sağa çekmeye çalışmışlardır.

Lon Nol daima Amerika'dan yana olmuştur. Kişisel ihtirasları onu Amerikan çıkarlarına hizmet etmeye götürmüştür.

1962'de Birmanya'da General Ne Win darbe yaptığı zaman Kamboçya'da Lon Nol'un onu taklit edeceği söylentileri çıkmıştır. Ancak o sıralarda Laos'ta Nosavan'ın talihsiz macerasından ağzı yanan Amerikan istihbarat örgütleri «kuvvetli adam» politikasının yerine Laos'ta az çok başarılı olmuş olan böl ve yönet politikasını yeğ tutmaktaydılar. Laos'u adım adım tarafsızlıktan ayıran taktik 1967'den itibaren Lon Nol marifetiyle Kamboçya'da uygulamaya kondu.

Eylül 1966 seçimleri Sihanuk'un pek te hoşuna gitmeyen biçimde oldu ve oy başına en yüksek parayı verenleri meclise getirdi. Mecliste o zamana kadar sağ, sol ve ortacılar arasında görülen denge sağ lehine bozuldu. Feodaller meclise doluştu. Bu seçimde solun yalnız üç adayı seçimi kazandı. Onlar da 1968'de Kızıl Khmerlerin arasına karıştılar.

1967 başlarında Battambang eyaletinde olaylar patlak verdi. Kamboçya geleneklerine göre toprak işleyenindir. Ormanda toprak açıp tarım yapmak isteyen köylü işletme haklarına sahip olur. Ne var ki, Nisan 1967'de Lon Nol'un silâhlı kuvvetleri Battambang'taki köylüleri işletmelerinden kovdu ve ordu subayları ile yüksek memurlardan başkaları olmayan «meşru sahiplerine» toprakları teslim etti.

Köylüler eyalet merkezinde protesto hareketleri yaptılar. Ordu köylülerin ormandaki vahşi hayvanlara karşı korunmak için kullandıkları silâhlara el koymak istedi. Bunun üzerine mücadele şiddetlendi. Bir kısım köylüler silâh depolarını basarak buldukları silâhları aralarında dağıttılar. Köylüler köyler halinde ormana sığındı. Lon Nol'un başında bulunduğu ordu onların peşine düştü, uçaklar bulundukları yerleri bombaladı. Ve ilk defa Kızıl Khmerler'den, Kamboçya'da gerçek anlamda devrimci mücadeleden bahsedilmeye başlandı.

Bunun üzerine başını Lon Nol ve Sirik Matak'ın çektiği Sihanuk yönetiminin sağ kanadı, sola karşı şiddetli bir saldırıya geçti. Amaç Sihanuk'u soldan tecrid etmekti. İlerici aydınlar ve 1966 seçiminde meclise giren solun üç mebusu ortadan kayboldular; Kızıl Khmerler arasında mukavemet hareketi saflarında yer aldılar. Sihanuk'un çok değer verdiği bir ılımlı sol demokrat olan Chau Seng ile prensin bağları koparıldı ve Chau Seng Kamboçya'yı terketmek zorunda kaldı.

Böylece amaca ulaşıldı. Sihanuk soldan koparıldı. Bundan sonra Lon Nol prense sadık ortacılara karşı saldırıya geçti. İlk hedef birçok defa Bakanlık yapan Son Sann'dı. Son Sann uzun zamandan beri Sihanuk'un başlıca danışmanı olarak görülmekteydi. Saldırılardan yılan Son Sann başını kazıttı ve bir buda mabedine kapandı. Aralık 1969'da ortacılar da tamamen temizlendi. İlk defa en devrimci güçleri hedef alan tasfiye hareketi; böylece her yerde olduğu gibi daha sonra aşırı sağ dışındaki bütün unsurları da saf dışı bıraktı.

Bu sırada Lon Nol - Sirik Matak hükümetini düşürmek isteyen Sihanuk'a bağlı dört bakan istifalarını verdi. Kamboçya'daki geleneğe göre bu durumda hükümetin istifası gerekirken o sırada Paris'e giden Sihanuk'un yerine vekâlet eden Sirik Matak istifaları kabul etti ve yerlerine Lon Nol'un sadık adamları getirildi. Sol, saf dışı kalınca, hükümet aşırı sağın eline geçmiş oldu. Birkaç gün sonra Sihanuk, herkesçe bilinen son seyahatine çıktı. Baş müşaviri Penn Nouth (Sihanuk'un 23 Mart'ta Pekin'de kurduğu Millî Birlik Hükümetinin başbakanı) da onunla birlikteydi. Sihanuk artık tamamen tecrid olmuştu.

1969'da Tayland'da üslenen, CIA'nın hizmetindeki «Hür» Khmerlerin altı - yediyüz kadarının ânidan Kamboçya'ya döndükleri görüldü. Bunu Lon Nol'un örgüt-

lediğine muhakkak gözüyle bakılmaktadır. Bu unsurlar daha sonra Vietnam Demokratik Cumhuriyeti ve Güney Vietnam Geçici Devrim Hükümeti'nin Phnom-Penh'teki diplomatik temsilcilerini hedef alan saldırı olaylarında kullanıldılar.

Haziran 1969'da aşırı sağın gerçek iktidarı ele geçirmesinin bir dış belirtisi olarak Phnom Penh'te Amerikan Büyükelçiliği yeniden açıldı. Kamboçya'da gerici güçler, hizmetlerinin karşılığında ABD'nin kendilerini dolar yağmuruna tutmasını beklemekteydi. CIA ajanları ve askerî ataşeler bu yönde raporlar verdi. Ancak dolar biçimindeki bu yardımın yapılabilmesi için ekonominin «liberalleştirilmesi» gerekmekteydi. Sirik Matak gerekeni yaptı ve Kamboçya'yı Amerikan yatırımlarına açtı. Amerikan emperyalizmi Kamboçya hükümetinin dış politikasını etkilemek için birçok sınır zorlamalarına girişti.

Sağın iktidarı ele geçirmesiyle birlikte Vietnamlı azınlıklara karşı şöven saldırılar başgösterdi. Bu kampanyayı en şiddetle destekleyen gazeteler Amerikan sefaretinden en çok para yardımı yaptıklarıydı. Saldırılar Sihanuk'un Paris'ten Moskova'ya hareketinden birkaç saat önce başladı. Onu hükümet başkanlığından «düşüren» darbe ise Moskova'dan Pekin'e hareketinden birkaç saat önce oldu.

Yaralı Amerikan Domuzu ve Sihanuk Güvercini

Neden Amerikan emperyalizmi Sihanuk'u devlet başkanlığından uzaklaştırmak istedi ve neden barış içindeki Kamboçya köylerini savaş alanına çevirmek gereğini duydu?

Bunun nedenleri çeşitlidir.

Sihanuk, Kamboçya asâletinin temsilcisi olan bir feodaldır. Fakat politikada feodalitenin temsilcisi değildi. Nitekim 1966 seçimlerinde meclise feodallerin dolmasına karşı olduğu bilinmektedir. Onun politikası ülke içindeki çeşitli güçler arasında denge sağlamak, her safta çeşitli yollarla kendine bağlı hizipler yaratarak bu zıt güçlerin çatışmalarını az çok denetimi altında tutmak ve yumuşatmak politikası olmuştu. Yani imkânsız bir politika... Açıktır ki, iç politikada Sihanuk, devrimci olmak şöyle dursun ılımlı ilerici bile sayılamaz. Onun iç politikası tam bir durumu koruma politikası olmuştu.

Dış politikada ise Sihanuk iç politika anlayışına uygun bir yol tutmuştu. Kamboçya üzerinde etkili güçler arasında mümkün olan en tarafsız tutumu kabul ettirmeye çalışmıştı. 1954'ten bu yana Hindiçini'deki durum da ona belirli derecelerde yardımcı olmuştu. SSCB olsun, Büyük Proleter Kültür Devrimine kadar Çin olsun Kamboçya'nın tarafsızlığını savunmuşlardır. De Gaulle Sihanuk'un bu politikasının en önde gelen destekleyicisiydi. Yalnız Amerikan emperyalizmi Sihanuk'u ve onun tarafsızlık politikasını kaba etinde bir diken olarak hissediyordu. Laos Başbakanı Sofanafuma gibi «Amerikancı» bir tarafsızlık politikasına yanaşmaması Sihanuk'u Amerikan emperyalizminin hedefi yapmıştı. Sihanuk, uluslararası durumun bir süre için imkân tanıdığı tarafsızlık politikasına sonuna kadar sadık kaldı.

Ancak öteden beri Amerikan emperyalizminin siyasî ve askerî yönetici çevreleri Kamboçya'nın tarafsızlığından açıkça şikâyetçiydi. Özellikle Pentagon generalleri 1968'deki büyük Tet saldırısında Vietnam'ın % 90'dan büyük kısmının yönetimini Güney Vietnam Millî Kurtuluş Cephesine kaptırdıktan sonra savaş alanında tutunabilmek için Kamboçya'nın

«ele geçirilmesi» ni pek gerekli gördüklerini haykırmaya başladılar. Bu generallere göre Millî Kurtuluş Cephesi Kamboçya sınırında üslenmişti ve genel karargâhını orada kurmuştu. İkmal oradan yapılıyordu. İhtiyat kuvvetler orada tutuluyordu. Pentagon'a göre Kamboçya'daki bu üsler temizlendiği takdirde savaşın kaderi değişebilirdi. Pentagon'un bu iddiaları ne kadar doğrudur? Mayıs başından beri devam eden Amerikan ve kukla Saygon hükümet askerlerinin Kamboçya'daki ilerlemeleri henüz söz konusu karargâhı bulamamıştır. Ele geçirildiği ileri sürülen Millî Kurtuluş Cephesine ve Vietnam Demokratik Cumhuriyeti ordusuna ait malzeme listeleri ciddi Batı gazetelerinin belirttiğine göre Nixon yönetiminin Dışişleri Bakanı Clifford tarafından bile ciddiye alınmamaktadır.

Şu halde Kamboçya'ya yapılan saldırının görünürdeki bir önemli nedeni, Pentagon generallerinin Kamboçya'da bulunduğunu ileri sürdüğü Millî Kurtuluş Cephesi eğitim, ikmâl ve ihtiyaç üslerinin ve genel karargâhının imhasıdır. Pentagon generallerine göre, bunun başarılması, Güney Vietnam halkının kurtuluş mücadelesine altı - sekiz aylık bir zor dönem yaşatacaktır!

Generaller kliğinin yıllardan beri tekrarlanan Kamboçya'ya müdahale isteğinin şimdiye kadar ne Johnson ne de Nixon tarafından kabul görmediği bilinmektedir. Şimdi birdenbire Nixon'un bu isteğe «evet» demesi acaba nedendir? Bunun nedeni Nixon'un Hindiçini savaşı için ileri sürdüğü «Vietnamlılaştırma» çözümünde aranmalıdır. Nixon, Vietnam'da durumu 1964 - 65 yıllarına geri döndürmekten başka çıkar yol bulamamıştır. Bunu da başaramıyacaktır. Fakat Nixon'un gayretleri bu hedefi gütmektedir. 1964 - 65'te Saygon'daki hükümet kendi askerleriyle halkın millî kurtuluş hareketini bastırmaya çalışıyor, Amerika'dan silâh ve malzeme yardımı ile iktisadî yardım görüyordu. Amerikan emperyalizmi henüz savaş alanlarında boy göstermemişti. Nixon şimdi de Saygon'daki kukla generallerin ordusunu ve politik durumlarını güçlendirerek, kendi askerlerini savaştan çekmek istemektedir.

Güney Vietnam'da «Vietnamlılaştırma» politikasının başarılı olabilmesi bu ülkenin çevreyle bağlarının koparılmasına, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti sınırının kilitlenmesine, Laos ve Kamboçya sınırlarının sızmaya imkân bırakmıyacak biçimde kapatılmasına bağlı görülmektedir. Ancak dışarıya sıkıca kapatılmış bir Güney Vietnam'da Nixon politikasının başarıya ulaşabileceği Pentagon generalleri ve Nixon'un gerici danışmanları tarafından ileri sürülmüştür.

Nixon'un bu politikası ile Pentagon generallerinin Kamboçya'yı istilâ emellerinin birleşmesinin sonunda, Nixon bütün politik kayıpları göze alarak kısa zamanda kazanılacağını umduğu bir politik - askerî başarı için gerici generallere yeşil ışık yakmıştır.

Nixon'un kararı üzerinde etkili olan diğer bir durum da Laos'ta Patet Lao yurtseverlerinin kazandıkları başarılardır. Dergimizin 18. sayısında da belirttiğimiz gibi Laos'ta devrimci güçler her an bütün ülkeye hâkim olabilecek güce ulaşmışlardır. Washington'un tahlillerinde de Laos artık kaybedilmiş bir ülke olarak değerlendirilmektedir. Laos'ta halkın iktidarının kurulmasının Kamboçya'da devrim hareketini hızlandıracağı düşüncesi Washington'da ciddi endişelere yol açmaktadır. Pentagon generalleri olsun, Beyaz Saray'ın gerici sorumluları olsun, tarafsız bir Kamboçya değil, Laos ve Vietnam'a karşı askerî üs olarak kullanabilecekleri, Amerikan istilâsı altında bir Kamboçya istemektedir.

Hindiçini'de yakın bir gelecekte Amerikan emperyalizmi basacak bir ayaklık yer bulamıyacaktır. Yaralı Amerikan do-

muzu sağa sola saldırmakta, bölge halklarını ezerek, sindirerek tutunabilecek bir dal aramaktadır. Nixon 30 Nisan gecesi televizyonda yaptığı konuşmada ABD'nin emperyalist dünya sistemi üzerindeki hâkimiyetini devam ettirme azmini bir daha dile getirmiştir. Nixon'a göre, «dünyanın en güçlü milleti —Amerika Birleşik Devletleri— zavallı, acınacak bir dev gibi davranırsa, totaliter güçler ve anarşi güçleri bütün dünyada hür milletleri ve hür kurumları tehdit altında tutabileceklerdir.» Amerikan domuzu yaralı haliyle dünyaya jandarmalık edebileceğini sanmaktadır. Nixon Hindiçini'de Amerikan emperyalizminin bir bütün olarak tehdit altında bulunduğu görüşündedir. Nixon'a göre «bu meydan okumaya karşılık verilmezse, diğer milletler Birleşik Devletlerin muazzam gücüne rağmen gerçek bir buhran halinde hareketsiz kalacağını düşüneceklerdir.» Açıkça görüldüğü gibi Amerikan emperyalizmi ne pahasına olursa olsun Hindiçini'ye hâkim olmak istemektedir. Nixon'un ikili taktiğine kanmamak gerekdir. Nixon bir yandan bir barış meleği rolüne çıkmakta, öte yandan silâhlı bir zorba olarak davranmaktadır. Nixon'un ve temsilcisi olduğu Amerikan emperyalizminin gerçek niteliği de budur.

Tarafsız, barışçı Kamboç'ya, 7 milyonluk bu küçük ülke ve onun devlet başkanı Sihanuk, Amerikan emperyalizminin yolu üzerinde bir dikendi. Onun içindir ki, Amerikan emperyalizmi Sihanuk güvercininin boynunu koparmak istedi.

Ancak, unutulmamalıdır ki, bir millet sayıca ne kadar az olursa olsun, emperyalizmin saldırısına karşı ne kadar hazırlıksız ve örgütsüz bulunursa bulunsun, onun varlığına kastedildiği zaman, o millet devleşir. Bir feodal prens, gerici ve tutucu yönleri ne olursa olsun, devlet başkanlığı koltuğunda oturduğu millet emperyalizmin saldırısına uğradığı zaman, eğer satılmış, uşak politikacılardan değilse, güvercin tüylerinin altında kartal kanatlarını açar.

Sihanuk'un Hatalarını İtirafı

Lon Nol ve hempaları 18 Mart günü meclis kararıyla Sihanuk'u devlet başkanlığından attıkları zaman onun eski Vietnam Devlet Başkanı Bao Dai gibi Güney Fransa'da tatlı bir sürgün hayatına razı olacağını ummuşlardır. Gerçekte ise Sihanuk Phnom - Penh'te CIA'nın işbaşına geçirdiği sağcı güçlere karşı hemen mücadeleye girişmiştir.

Sihanuk, Amerikancı Lon Nol ve hempalarına karşı mücadelesini Pekin'den yürütmektedir.

Sihanuk, 23 Mart günü Pekin'de yayınladığı bildiri ile şu tedbirleri almıştır :

1. Meşru devlet başkanı sıfatıyla vatana ihanet suçu işlediği için Lon Nol başkanlığındaki hükümeti, Cheng Heng başkanlığındaki Meclisi ve Ong Sim başkanlığındaki Kraliyet Meclisini dağıtmıştır.

2. Bir Millî Birlik Hükümeti kurulacaktır.

3. Kamboçya'da durum normalleşinceye kadar iş görecek ve halkın her kesiminin anti - emperyalist, ilerici ve yurtsever akımlara mensup yetkili temsilcilerden oluşan bir istişarî meclis kurulacaktır.

4. Bir millî kurtuluş ordusu kurulacaktır.

5. Millî Birlik Hükümeti, millî meclis ve millî kurtuluş ordusu halkla birleşerek «Kampuçi Birleşik Millî Cephesi» adını taşıyacak bir birleşik cephe meydana getireceklerdir. Cephenin görevleri ülkenin kurtarılması, emperyalizm ve ortaklarının teşkil ettikleri düşmanın yenilmesinden sonra da ülkenin yeniden inşasıdır.

Sihanuk, 15 Nisan'da yayınladığı diğer bir bildiride özeleştiri yapmakta ve

önemli açıklamalarda bulunmaktadır. Sihanuk şöyle diyor: «Benim için iktidarı yeniden ele geçirmek söz konusu değildir ve olamaz. Sihanuk'un zamanını doldurduğunu çok iyi bilmekteyim. Eğer o, Lon Nol ve hempaları tarafından iktidardan uzaklaştırıldıktan sonra da halkını sosyalizm ve kapitalizm, ilericilik ve gericilik arasındaki çıkmaza sevkederse halkının ve ülkesinin yüksek çıkarlarına ihanet etmiş olacaktır. Solcu «Sihanuk» taraftarlarını silâhlı mukavemet hareketinin saflarına iten ve Phnom-Penh'te Lon Nol taraftarlarının gerici diktatoryasının kurulmasına yol açan işte bu çıkmazdır. Benim «Buda sosyalizmi»min başarısızlığı inkâr götürmez. Suistimaller, işsizlik, gazetecilerin ileri sürdükleri gibi aydınların ve yüksek diplomalıların değil de genç yarı-aydınların işsizliği ve sosyal adalet gibi hayatî sorunları çözememiştir. Şüphe yok ki, sonuna kadar (hiç olmazsa yakında aralarına katılacağım silâhlı mukavemet saflarındaki muhtemel ölümüme kadar) yürütmeye azmettiğim mücadelenin kişisel bir yanı da vardır. Fakat benim için hiç bir zaman sahip olmadığım bir serveti tekrardan ele geçirmek, bana tatminden çok zahmet vermiş olan bir iktidarı geri almak, artık yaşlanarak ölüme doğru ilerleyen bir Budist için önemini kaybetmiş olan bir şöhreti yeniden bulmak söz konusu olamaz. Mücadelemde mutlaka kişisel bir taraf aranırsa, derim ki, aşırı sağcı düşmanlarımın beni bu derece alçakça küçültmeye çalışmalarının, en bayağı küfürleri bana reva görmelerinin, hakkımda yalanlar uydurmalarının intikamını almak istiyorum... Artık geri dönüşü olmayan bir mücadelenin içindeyim. Bu mücadele bence çok ulvî bir anlam taşımaktadır. Taraftarlarımla ve ilerici gençlikle birlikte, bu gençliği sosyal adalet ve sosyalizm (büyük sosyalist ülkelerde anlaşıldığı anlamdaki sosyalizm) ülküsünü gerçekleştireceği iktidara getirmek için mücadele edeceğim... Bazı Batılı gazeteler beni uyarıyorlar. Diyorlar ki, bir gün başarıya ulaşırsan şimdiki dişli komünist müttefiklerine (yani Çin Halk Cumhuriyeti ve Sosyalist Vietnam'a) yardımlarının «bedelini» ödemek zorunda kalacaksın. Bu uyarı tamamen faydasızdır ve hattâ yersizdir. Eski Sihanukizmi diriltmek için bu mücadeleye girmediğimi tekrar belirteyim. Bu mücadelenin tek amacı Kamboçya'ya ilerici milliyetçi gençlerle komünistlerin yönetecekleri sosyalist bir halk rejimi kazandırmaktır. Böyle bir Kamboçya haklı olarak güçlü komşularından korkusuz olacaktır. Benim kişisel intikamıma gelince, sol ve aşırı sol güçlerimizin iktidarı almaları ve kendi sosyo-ekonomik başarısızlıklarını ve şovenliklerinden ileri gelen günahlarını alçakça bana yüklemeye çalışan sağın ve aşırı sağın temizlenmesi bunu sağlayacaktır.»

Bütün bu bilgiler Hindiçini'deki devrimci mücadelede prens Sihanuk'un bundan böyle tutumunun ne olacağını göstermektedir.

ABD'de En Gerici Güçler Tecrid Oluyor

30 Nisan gecesi televizyonda yaptığı konuşmada Kamboçya'yı istilâya neden teşebbüs ettiğini anlatan Nixon, bu arada şunları söylemiştir: «Bu kararı alırken her türlü politik düşüncelerin dışında kaldım... Kasım seçimlerinde partimin uğrayacağı kayıplar, Vietnam'da barış ve hürriyet için ve vatanımız için dövüşen 400.000 cesur Amerikalının hayatı yanında hiç kalır. Cumhurbaşkanlığına tekrar seçilememe ihtimalim, bu buhranda hareketsiz kalarak Birleşik Devletlerin dünyanın bu hayatî döneminde hürriyet kuvvetlerine bayraktarlık edemiyeceğini ispat etmesi yanında hiç bir önem taşımaz. Bir devre cumhurbaşkanlığında kalarak doğruluğuna inandığım işleri yapmayı, bu milletin 190 yıldan beri ilk yenilgisini ve Amerika'nın ikinci derecede

bir devlet durumuna düşmesini kabul etmeye tercih ederim.»

Nixon'un sözleri açıktır. Nixon, Kamboçya'yı istilâya teşebbüs kararının politik zararlarını bilmektedir. Hızla uyanan Amerikan halkının tekelci burjuvazinin siyaset adamlarına karşı çıkacağını bilmektedir. Nixon, bu kararı ABD halkının öz çıkarlarını her geçen gün daha çok kavramasına rağmen almıştır.

Nixon'un sözleri Amerikan emperyalizminin çöküşe doğru hızla ilerlediğinin en gerici Amerikan çevrelerinde kavrandığını da göstermektedir. Bu çevreler son bir hamleyle, kalan takatlarını da ortaya koyarak kaçınılmaz sonu, yani Amerikan emperyalizminin çöküşünü geciktirmeye çabalamaktadırlar. Nixon'un sözleri, çağımızı «emperyalizmin tam çöküşe doğru gittiği çağ» olarak nitelendiren devrimcilerin gözlemini doğrulamaktadır. Bu sözler, dergimizin, «Hindiçini savaşının yaralı Amerikan domuzunun mezarını kazdığı» yolundaki görüşünü de doğrulamaktadır.

New York Times gazetesi bir başyazısında «Kamboçya'daki iki haftalık tırmanmanın nasıl bir askerî başarı sağladığını görmek için vakit henüz erkendir. **Fakat bunun politik bir felâket olduğu şimdiden açıkça görülmektedir.»** demektedir.

New York Times'in doğru olan bu teşhisi şöyle devam etmektedir:

«Kamboçya'daki sığınak bölgelerinin işgalinin faydasının delili olarak resmî kaynaklar yedibinden fazla 'düşman' ın öldürüldüğünü ve büyük miktarda silâh ve ganimet ele geçirildiğini yaymaktadır. Ne var ki, Savunma Bakanı Laird dahi öldürülen 'düşman' sayısını şüpheyle karşılamaktadır. Ele geçirilen malzemenin yeniden yerine konacağına ise kimse hayır diyemez. Öte yandan düşmanın (gazete Güney Vietnamlı kurtuluş müşahidlerini kastediyor) ana gücüne dokunulmamıştır. Komünistler, Amerikan müdahalesinin kendi kendine çizdiği sınırın kuzeyinde (Nixon, Amerikan askerlerinin yalnız 35 km. içeri gireceğini ileri sürmüştü) Kamboçya ve Laos'taki etkilerini artırmaktadırlar. Nixon tarafından harekâtın hedefi olarak ilân edilen komünist genel karargâhı ise bir hayalet olmakta devam etmektedir.»

«Siyasî alanda, Dışişleri Bakanı Rogers, yabancı ülkelerdeki tepkilerin çoğunlukla olumsuz olduğunu kabul etmiştir. Nixon'un kuvvet politikası karşı tarafı müzakereye yanaştıracak yerde, Hanoi'nin kararlılığını artırmış, Kuzey Vietnam'ın müttefikleriyle bağlarını sıkılaştırmıştır. Ortadoğu hakkındaki görüşmelerin ve stratejik silâhları sınırlandırma görüşmelerinin yürütüldüğü kritik anda Sovyet - Amerikan ilişkilerini özellikle etkilemiştir. Başkan Nixon'un Kamboçya'daki talihsiz macerası özellikle Amerika'nın içinde pahalıya oturmuştur. Yalnız üniversitelerde değil, fakat hükümetin kendi içinde, genellikle dilsiz kalan Dışişleri Bakanlığı bürokrasisinde ve 'Hindiçini'den derhal geri çekilmemizi istemek için' bu hafta New York'tan Washington'a yürümeye hazırlanan bin kadar avukat gibi itibarlı vatandaşlar arasında muhalefet patlak vermiştir.»

New York Times'in bu genel değerlendirmesi dikkat çekicidir. Gerçekten Nixon'un saldırgan politikası ABD'nde eşi görülmemiş bir halk uyanışına ve ayaklanmasına yol açmıştır. Ülkenin her tarafında halk özellikle gençlik Nixon'a ve onun emperyalist politikasına karşı büyük gösteriler düzenlemişlerdir. Amerikan tarihinde ilk defa 150 üniversite ve kollej protesto amacıyla faaliyetini tatil etmiştir. Öğrencilerin üstüne sürülen polis ve «millî» muhafız kuvvetleri dört Amerikan gencini kurşunlamışlardır. Pentagon'un gayriresmî organı sayılan **U. S. News and World Report** dergisi, tıpkı Türkiye'deki politikacı uşakları gibi, öğ-

retim üyelerinin üniversite özerkliğini kötüye kullanmalarını önleyici sınırlamalar konmasının gereğinden söz etmektedir. Amerikan askerî şeflerine ve politikacılarına göre Nixon'un emperyalist yayılma siyasetine karşı çıkan gençlik, tüm gençlik içinde bir «azınlık» tır. Görüldüğü gibi çıkmaza giren bütün gericiler, hangi ülkede olursa olsun karşısında gördüğü gençliğe karşı aynı tutumu takınmaktadır.

Nixon yönetiminin Güney Doğu Asya politikası Kongre'de de çok geniş tepkilere yol açmıştır. Demokrat çoğunluğun elinde bulunan Senato ve Senato Dışişleri Komisyonu Nixon'u yıkabilecek önemde engelleme çabalarına girişmişlerdir. Church ve Cooper adındaki senatörler Nixon'un Kamboçya harekâtını her türlü malî kaynaktan yoksun bırakacak bir kanun teklifini Senato'ya vermişlerdir. Bu teklif lehinde televizyonda Amerikan halkına açıklama yapmak için satın aldıkları vaktin bedeli olan 50.000 dolar, halkın yağmur gibi yağan beşer dolarlık yardımlarıyla ödenmiştir. Halkın yardımı 50.000 doları da aşmış, pek kısa zamanda 150.000 doları bulmuştur. Bu kanun geçtiği takdirde Nixon'un Kamboçya savaşını devam ettirme olanakları çok zayıflayacaktır. Kamboçya pirinç tarlalarına mermi, bomba, yakılıp yıkılmış ev, ceset şeklinde gömebileceği dolar miktarı 300 milyonla sınırlı kalacaktır. 300 milyon dolar suyu çektiği zaman Nixon ne yapacaktır? Şimdi merak konusu olan budur.

Demokrat Parti'nin Senato Grup Başkanı senatör Mansfield, Nixon'un Kamboçya macerası hakkındaki görüşünü açıklarken, saldırının başından bu yana aldığı 20.000 mektuptan 19.000'nin Nixon politikasına karşı çıktığını söylemiş ve 1943'ten beri Senato üyesi olduğu halde «hayatımda hiç bu kadar mektup aldığım olmamıştı» demiştir.

Senatör Kennedy, Boston'da yaptığı bir konuşmada, ABD yeni bir politik kaynaşma döneminin eşiğindedir ve Amerikan halkı İç Savaş yıllarından beri bu kadar bölünmemişti, demiştir. Kennedy, Nixon'un Güney Doğu Asya'daki emperyalist saldırı politikasının Amerikan emperyalizmini çöküşten kurtaramıyacağı görüşündedir. Bu konuda farklı bir politikanın gerekliliğini belirtmektedir.

New York Valisi Rockfeller'in aşağıdaki sözleri, dolaylı da olsa, Amerikan politikasının emperyalist sisteminin zorunlu bir sonucu olduğunu göstermektedir. Rockfeller şöyle diyor: «Kimsenin istemediği ve herkesin bitmesini dilediği bir savaşa girmiş bulunuyoruz. Açıkça görülüyor ki, mukadderatımızın ipini elimizden kaçırmışız. Cumhurbaşkanlarımızdan hiç birine hiç bir kazanç sağlamayacağı, aksine herşeyi kaybettireceği belli olan Vietnam'daki varlığımız olayların bizi sürükleyebildiğinin kanıtıdır.»

Ünlü senatör Fullbright, Güney Doğu Asya'da ABD için tek bir çıkış yolu görmektedir: «Çin'e karşı durabilecek kadar güçlü, fakat Güney Doğu Asya'nın kalan kısımları için tehdit teşkil etmeyecek kadar küçük bir Kuzey Vietnam'ın Hindiçini'ye politik bakımdan hâkim olmasını ABD kabul etmelidir.»

Görüldüğü gibi ABD emperyalizminin «akıllı adamı» Fulbright, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesine ve Çink Halk Cumhuriyetinin devrimci çizgisine karşı ve modern revizyonizme bağlı bir Vietnam'ı son kertede kabul etmeyi yeğ saymaktadır. ABD emperyalizmi bu son umudunu gerçekleştirmek için neye güvenmektedir? Yine modern revizyonizme; modern revizyonizmin Vietnam Demokratik Cumhuriyeti üzerindeki baskı olanaklarına ve Vietnam halkının kurtuluş mücadelesini baltalamak için giriştiği oyunlara! Ama bütün Hindiçini halkları bugün ABD emperyalizminin artan saldırısı karşısında Mao Zedung düşüncesini her geçen gün daha kuvvetle kavramaktadır. ABD emperyalizmi ve modern

revizyonizmin bu oyunu da boşa çıkacaktır.

Nihayet Johnson'un Savunma Bakanı Clifford da Nixon'un macera politikasına karşı cephe almıştır. Clifford, **Life** dergisinde çıkan yazısında Nixon'un kararını «delice» ve ««sorumsuzca» olarak nitelemekte, Nixon'un ABD'yi Vietnam'da sorumlu duruma sokan son beş yılın derslerini kavramadığını belirttikten sonra, ABD'nin güvenliğinin bu bölgedeki gelişmeler nedeniyle tehdit altına girmiş olmadığını, askerî bir zaferin imkânsızlığını, savaşın devamı halinde «devasız bir hastalığın» Amerikan toplumunu kemireceğini sözlerine ilâve etmektedir. Pentagon'un eski başı, ABD'nin bütün muharip gücünü yıl sonuna kadar, bütün askerî personelini de 1971 sonuna kadar geri çekmesi yolunda bir teklifi bakanlığı sırasında yetkili kuruluşlara ulaştırdığını belirtmektedir. Clifford'a göre bu plan bir şarta bağlı olacaktı. O da Amerikan esirlerinin serbest bırakılması. Clifford'un fikrince bu plan Güney Vietnam'daki kukla generaller cuntasını müzakerelere zorlayacak, ABD'ye esir vatandaşlarını kurtarmak ve 'siyasî çözüme elverişli bir iklim yaratmak' imkânlarını verecekti.

Clifford, **Life**'daki yazısında, savaşı «Vietnamlılaştırma» politikasının çatışmayı devam ettirmek için bulunmuş bir formülden başka birşey olmadığını da yazmaktadır.

Kısacası Nixon, içerde yalnız başına kalmıştır. Bir yandan ABD tekelci burjuvazisi içindeki çelişkilerden doğan ve kendisi de emperyalizmin savunucusu olan muhalefet, öte yandan gerçek demokratik güçlerin muhalefeti Nixon'u tecrit etmekte ve yıpratmaktadır. Amerikan toplumunun bütün ilerici demokrat güçleri, halkı Nixon'un saldırgan politikasına karşı uyarmak için seferber olmuşlardır. Amerikan işçilerinin, öğrencilerinin ve Afro-Amerikan halkın devrimci mücadelesi bu yeni uyanış içinde daha da büyük bir güç haline gelmektedir. Amerikan ekonomisinin gelişme eğilimi de tekelci burjuvazinin en gerici kesiminin temsilcisi durumundaki Nixon yönetimine karşı halk muhalefetini kamçılamaktadır.

ABD Ekonomisi Büyük Bir Buhranın Eşiğindedir

U. S. News and World Report'un ekonomik göstergeleri tahlil ederek ulaştığı sonuçlar şunlardır: «Ekonomi iki yönde gelişme gösterecek gibi görünmektedir: enflasyon daha da **şiddetlenecektir, işsizlik artacaktır**... Fiyatlar şimdiye kadar olduğu gibi artmakta devam edecek olursa, yıl sonunda hayat pahalılığı % 6,3 yükselmiş olacaktır. Geçmişte bu derece yüksek fiyat sıçramaları —ki, 1951'de % 8'i bulmuştu— karşısında hükümet doğrudan fiyat ve gelir kontrolüne başvurmuştu... Gelişmeler, enflasyonu dizginlemenin pek te kolay olmayacağını ispat etmektedir. İşçinin satın alma gücü fiyat artışlarınca kemirilmektedir. Çalışma Bakanlığının hesaplarına göre, dolar olarak artan ücretlere rağmen işçinin satın alma gücü bir yıl öncekine göre % 0,7 düşmüştür. Bu olay, sendikaların önemli ücret talepleriyle ortaya çıkmalarını açıklar.»

Son on yılda Amerikan emekçisinin satın alma gücünün % 30'dan fazlasını alıp götüren enflasyonun tehlike çanlarını çalmayı gerektirecek kadar hızlandığını, Pentagon generallerinin gayriresmî organı yukardaki sözleriyle açıklıyor. Fakat daha da önemlisi Amerikan ekonomisinin devrevî buhranlardan birinin eşiğinde bulunmasıdır. Bilindiği gibi bu buhranlar daima üretim malları sanayiinde siparişlerin kesilmesiyle, stokların birikmesiyle, üretimin düşmesiyle başlar. Yine aynı kaynağın da belirttiğine göre, Amerikan ekonomisinde böyle bir gelişme açıkça ortaya çıkmıştır: «Dayanıklı tüketim malları üreticilerine yapılan si-

parişler Şubatta hafif bir yükselme gösterdikten sonra Martta düşmüştür. Marttaki düşme özellikle makina ve ulaştırma teçhizatında kendini göstermektedir. . Gelişmeler, bu siparişlerdeki düşmenin gelecek aylarda da devam edeceğinin işaretidir. Bu yılın ilk üç ayındaki siparişler geçen yılın son üç ayına göre % 6 daha düşüktür. 1969'un son üç ayının siparişleri de üçüncü üç ayınınkinden düşüktü. Martta siparişler geçen yılın en yüksek noktası olan Eylül siparişlerinden % 9,4 daha düşüktür. Bu da dayanıklı tüketim malları üretiminin yavaşlamasının kuvvetli bir delilidir.»

Şüphesiz ki, asıl etkileri birkaç ay sonra ortaya çıkacak olan bu gelişmeye karşı tedbirler alınabilir. Sözü geçen kaynak, alınan ve alınması düşünülen tedbirler konusunda fazla iyimser görünmemektedir. Nitekim bu temel sanayi dallarındaki üretimin azalması işten çıkarmalara yol açmaya başlamıştır. Aynı kaynağa göre «dayanıklı tüketim malları sanayiinde önemli ölçüde işten çıkarmalar yapılmaktadır.» Bu hareket devam ettiği takdirde tüketicilerin önemli bir kısmının gelirlerinin azalması ve dolayısıyla toplam satın alma gücünde ve yatırımlarda düşmeler beklenmelidir. Bu talep düşmeleri diğer sanayi kollarında üretim fazlası durumları yaratabilir. Ekonomi genel bir daralmaya ve buhrana sürüklenmektedir. İşgücüyle ilgili verileri de tehlike işaretlerini artırmaktadır. Marttan önceki altı ayda işgücü arzı artışı —çalışma çağına girenler— 1.444.000 kişi arttığı halde, istihdamın hacmindeki artış, 918.000 kişi ile sınırlı kalmıştır. Böylece 526.000 genç işsizler ordusuna katılmıştır. ABD'de işsizlik % 5 oranını bulmuştur.

Tehlike işareti veren ekonomik göstergelerden biri de New York Borsasındaki durumdur. 23 Mayıs tarihli **Le Monde** gazetesi nadiren görüldüğü üzere borsa haberini birinci sayfasına almış ve şu başlıkla vermiştir: «Nixon'un yatıştırıcı konuşmalarına rağmen Wall Street en büyük düşmelerden birini kaydetti.»

Le Monde'un haberinde şöyle denmektedir: «Wall Street'te düşme hızlanmakta ve endişe verici bir hal almaktadır. Perşembe günü Dow Jones endeksi 11,3 nokta daha geriledi ve 665,25'te durdu... Menkul değer sahibi 26 milyon Amerikalı, **New York Times**'e göre, 1969 başından bu yana borsada kâğıt üzerinde 250 milyar dolar kayba uğradı... Dow Jones endeksi —borsadaki düşüş ve yükselişlerin ölçüsünü gösteren endeks— 1 Ocak 1970'den bu yana % 17 geriledi.»

U. S. News and World Report, kapitalistlerinin tutumunu şöyle ifade ediyor: «Kârlarının eridiğini ve borsadaki gerilemeleri gören işadamları olumlu yönde bir gelişmenin belirmesini gözlemektemektedir.»

Nixon'un karşısındaki emperyalist muhalefet savaş sanayicilerinin dışındaki bu kapitalistlerdir. Uzun vadeli planlarını barış durumunu göz önünde tutarak yapmış olan kapitalistler şimdi savaşın ne derece yaygınlaşacağını beklerken kararsızlık içine düşmüşlerdir. Nixon'un yatıştırıcı açıklamaları ise **Le Monde**'un 23 Mayıs'taki yayınına göre işadamlarının kararsızlık ve şaşkınlığını artırmaktan başka bir işe yaramamıştır.

Borsadaki düşmeler Amerikan kapitalistlerinin Nixon politikasına karşı sessiz muhalefetini göstermektedir. Bu muhalefet yukarda görüşlerini yansıttığımız emperyalist politikacıların dilinde sesli ifadesini bulmaktadır. Savaş sanayicileri dışında kalan tekelci burjuvazi ve onun politik temsilcileri macera politikasının bırakılmasını ve Amerikan emperyalizminin gücüyle orantılı bir yeni hâkimiyet politikasının tespitini istemektedirler. Bu görüşleri yansıtan New York Times'in Kamboçya saldırısının Sovyetler Birliği ile yapılan politik pazarlıkları geciktirme-

sinin zararlı olduğunu özellikle belirtmesi sebepsiz değildir. Tekelci burjuvazinin savaş sanayicileri dışındaki kesimi nüfûz bölgeleri konusunda SSCB ile anlaşmaya taraftardır. Nixon'un temsil ettiği Pentagon generallerinden kuvvet bulan kesim ise, Nixon'un 30 Nisan konuşmasında söylediği gibi, bunun ABD'ni ikinci derecede bir devlet durumuna düşürmek anlamına geleceği görüşünü yaymaya çalışmaktadır.

ABD Emperyalizmi Bütün Dünyada Tecrit Oluyor

Amerikan emperyalizmi içerde tecrit olma yolunda ilerlediği gibi dışarda da tecrit olma yolundadır. Kamboçya'ya saldırılması bütün dünyada Amerikan emperyalizmine karşı sert tepkilere yol açmıştır.

Amerikan emperyalizminin Avrupalı emperyalist müttefikleri dahi onu bu saldırısında desteklemek cüretini kendilerinde bulamamıştır. Fransa öteden beri olduğu gibi bağımsız, tarafsız ve tarafsızlığı uluslararası garantiye bağlanmış Hindiçini devletleri formülünü savunmaktadır. Fransa'ya göre Hindiçini'deki buhran ancak «bütün ilgili tarafların» katılacağı «genişletilmiş» bir konferansla çözülebilir. Fransa'nın bu teklifi İngiltere'de ilgiyle karşılanmıştır. İngiliz Dışişleri Bakanı, Kamboçya'daki geçici Lon Nol hükümetine silâh vermeyeceklerini açıklamıştır. Açık bir politik kınamadan kaçınmakla birlikte İngiliz hükümeti bu kararıyla Kamboçya saldırısında Amerikan emperyalizmine destek olmayacağını belirtmiş olmaktadır. İsveç Dışişleri Bakanı Nilsson ise daha açık bir tutum takınmıştır. Nilsson «ABD'nin Vietnam politikası yanlış bir muhakemeye dayanmaktadır. ABD bilinçli olarak kapitalist ve emperyalisttir» demektedir. İsveç, Kamboçya'ya Amerikan emperyalizminin saldırısını kınamıştır. Emperyalist ülkeler arasında ABD'yi en yakından izleyen Japonya bile Nixon'u alkışlayamamaktadır. Japonya'daki resmî tepki müdahalenin iyi karşılandığı şeklindedir. Bu, diplomatik dilde «olmasaydı daha iyi olurdu» demektir. Nitekim Japon hükümeti tutumunu açıklamadan önce günlerce tereddüt geçirmiştir. Japonya, savaşın gelişmesinin Japon militarizminin şu olgunlaşma devresinde erkenden kendisini çatışmaya dahil etmesinden çekinmektedir.

Türkiye'de bile AP'li parlamento üyelerinden Celâl Ertuğ, Amerikan emperyalizminin Kamboçya saldırısını kınamıştır.

Müttefikleri içinde ABD saflarında kalanlar Güney Kore, Çan Kay Şek rejimi, Laos'taki Amerikancı hükümettir. Büyük bir Amerikan uçak gemisine benzetilen Tayland bile ılımlı bir tutum takınmıştır. Endonezya'nın teşebbüsüyle toplanan Filipinler, Singapur, Malezya, Tayland, Avustralya, Yeni Zelanda, Japonya devletleri amacı Kamboçya konusunda bir politik çözüm teklif etmek olan konferansta görüş birliğine ulaşamamışlardır. ABD'nin bu sadık müttefiklerinin konferansı Nixon'u destekleyen bir açıklama bile yapamamıştır.

ABD kendi müttefikleri arasında bile Kamboçya'ya saldırısına taraftar bulamamıştır.

Dünya Halkları Kamboçya Halkını Destekliyor

Buna karşılık Norodom Sihanuk başkanlığındaki Kampuçi Birleşik Millî Cephesi ve Kamboçya Millî Birlik Hükümetini şimdiye kadar yirmiden fazla devlet resmen tanımıştır. Bunların başında Çin Halk Cumhuriyeti, Arnavutluk, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti, Güney Vietnam Geçici Devrim Hükümeti, Kore, Irak, Suriye, Yemen, Birleşik Arap Cumhuriyeti gelmektedir. Dünyadaki gerçek devrimci hareketlerin hepsi, başlarında Laos Yurt-

severler Cephesi Patet Lao olmak üzere Kamboçya'nın gerçek temsilcisi olan Millî Birlik Hükümetini tanımıştır.

Sihanuk mücadelesinin ilk gününden itibaren Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'ni, Güney Vietnam Geçici Devrim Hükümetini ve Patet Lao'yu yanı başında bulmuştur. Hindiçini'de Amerikan emperyalizmine karşı dövüşen bu dört kuvvetin temsilcileri 24 - 25 Nisanda Laos - Vietnam - Çin sınırına yakın bir yerde toplanmışlar ve bu üç ülkedeki mücadeleyi bundan böyle tayin edecek tarihî kararlarını «Hindiçini Halkları Zirve Konferansı Ortak Bildirisi» nde açıklamışlardır.

Çin Halk Cumhuriyeti baştan itibaren Kamboçya halkının kurtuluş mücadelesinin güvenilir müttefiki olduğunu şüpheye yer bırakmıyacak bir açıklıkla ilân etmiştir. Çin'de bütün ülkede Mao Zedung'un Kamboçya ile ilgili beyanatını desteklemek ve Amerikan emperyalizminin bu ülkeye saldırısını lânetlemek için toplantılar yapılmaktadır. Ülkenin büyük şehirlerinde milyonlarca asker ve sivil yürüyüşler düzenlemişlerdir.

Norodom Sihanuk 21 Mayıs günü yaptığı konuşmada Millî Birlik Hükümetini tanıyan ülkelere teşekkür etmiş ve «Khmer halkı gelecek günlerde diğer sosyalist, ilerici, anti - emperyalist, anti - faşist ülke hükümetlerinin de kendisine etkin bir destek sağlayacaklarını kuvvetle ummaktadır» demiştir. Sözü geçen «diğer sosyalist ülkeler», başını Sovyetler Birliği'nin çektiği ülkeler topluluğudur. Sovyetler Birliği henüz Norodom Sihanuk'un Devlet Başkanı sıfatıyla kurduğu Kamboçya Millî Birlik Hükümetini tanımamıştır. Sovyetler Birliği'nin bu tutumu, modern revizyonizmin millî kurtuluş mücadelelerini baltalayan tutumunun son örneğidir. Sovyetler Birliği yöneticilerinin ilk tepkisi sağcı darbeden sekiz gün sonra Pravda'da çıkan Maievski imzalı bir yazıdır. Bu yazıda «dış politikada Kamboçya'nın yön değiştirmesi bu ülke için olduğu gibi dünyanın bu bölgesi için en vahim sonuçları doğuracaktır. Buna Sovyetler Birliği asla kayıtsız kalmamıştır» denmektedir. Bundan sonraki tepki TAS ajansının 25 Nisan tarihli açıklamasıdır. Bu açıklamadan anlaşıldığına göre SSCB için önemli olan Kamboçya'nın tarafsızlığının korunmasıdır. Phnom-Penh'te hangi rejim, iktidarda hangi hükümet olursa olsun... Çıkan anlam budur. SBKP Birinci Sekreteri Brejnev, önemli 1 Mayıs konuşmasında Vietnam'dan söz ettiği halde Kamboçya'dan bahsetmemiştir. İlk etraflı Sovyet açıklaması 6 Mayısta Başbakan Kosigin'in basın toplantısında yapılmıştır. Kosigin, Amerikan saldırısını kınamış, somut biçimi belirsiz tehditlerle yetinmiştir. Sovyetler Birliği bugüne kadar bekleyiş içindedir. Kamboçya konusundaki ve Sihanuk'un başında bulunduğu kurtuluş hareketi hakkındaki politikasını açıkça koymamaktadır. 25 Mayıs tarihli Cumhuriyet gazetesinin verdiği habere göre, Norodom Sihanuk Moskova'ya yolladığı bir mesajda SSCB hükümetinden Kamboçya Millî Birlik Hükümetini tanımasını istemiştir.

Hindiçini Halklarının Devrimci Fırtınası Daha Kuvvetle Esiyor

Amerikan emperyalizmi Kamboçya'ya saldırmakla bütün dünyadaki anti - emperyalist uyanışı kamçılamaktan başka bir iş yapmış değildir. ABD'nde ve dünyada, emperyalist ülkelerde ve ezilen halklar ve uluslar arasında Amerikan emperyalizmine karşı mücadele şimdi daha da güçlüdür. ABD tekelci burjuvazisi emperyalist politikasının uygulayıcıları olan kendi politikacıları ve memurlarıyla dahi çatışmaya düşmüştür.

Amerikan askerlerinin Kamboçya'ya girmesi Hindiçini halklarının devrimci dayanışmasını perçinlemiştir. Bu olay

Lao, Khmer ve Vietnam halklarının ortak mücadelelerini ortak bir cephe içinde yürütmeleri için gerekli ortamı hazırlamıştır. Şimdi artık Hindiçini'de Amerikan emperyalizmi ayrı ayrı dövüşen halklarla karşı karşıya değil, omuz omuza birlikte dövüşen Hindiçini halklarının ortak cephesiyle karşı karşıyadır. Hindiçini Halkları Zirve Konferansının kararları bunu belgelemektedir. Amerikan emperyalizmi Kamboçya'ya hâkim olarak devrimci güçleri zayıflatmayı beklerken, çok daha güçlü devrimci dalgaları yaratacak bir devrimci fırtınayla karşı karşıya kalmıştır.

Amerikan emperyalizmi ezilen dünya halkları ve milletleri tarafından dört bir yandan sarılmıştır. Dünya proletaryası, sosyalist ülkeler halkları ve Amerikan halkının kendisi bugün düne göre daha güçlü olarak Amerikan emperyalizmine karşı koymaktadır.

Biz Türkiye devrimcileri Kamboçya halkının kahraman Vietnam halkı ve Laos halkıyla birlikte yürüttüğü kurtuluş mücadelesini bütün yüreğimiz ve gücümüzle destekliyoruz. Yolumuz Kamboçya halkının kurtuluş mücadelesinin örgütlerini bugüne kadar resmen tanımamış olan modern revizyonizmin yolu değil, bu mücadeleye ilk andan itibaren omuz vermiş olan proletaryanın devrimci yoludur. Biz, Türkiye devrimcileri, Kampuçi Birleşik Millî Cephesini, Kamboçya Millî Birlik Hükümetini tanıyoruz. Onları Kamboçya halkının gerçek temsilcileri olarak kabul ediyoruz.

Yaşasın Hindiçini halklarının devrimci mücadelesi!

Kahrolsun emperyalizm!

Baskılara Karşı Halkımızın Mücadelesini Örgütleyelim!

Son zamanlarda, kapitalist - emperyalist ülkelerde ve onların güdümündeki yarı sömürge ülkelerde görülen tipte, faşist baskı tedbirleri Türkiye'deki işbirlikçi iktidar tarafından da tezgâhlanmaya çalışılmaktadır. Halkımızın güçlenen devrimci mücadelesi ve yığınların her geçen gün daha çok artan talepleri karşısında, Türkiye'de emperyalizm ve işbirlikçileri arasındaki en gerici eğilimler şiddetlenmekte, zorbalık tedbirleri artmaktadır.

Buna karşılık halkımızın geniş yığınlarını kapsayan mücadele hızla yayılmaktadır. Geçtiğimiz ay içinde İstanbul'da yoğun işçi hareketleri oldu. Sungurlar Kazan Fabrikasında işçiler fabrikayı işgal ettiler ve içeri kimseyi sokmadılar. Devrimciler bu mücadele boyunca işçilerle omuz omuza oldular. Yine İstanbul'da ECA Pres Döküm, Günterm, Java, Kristal Cam Fabrikası işçileri ve bütün Türkiye'de Ges - İş Sendikasına üye işçiler demokratik mücadelelere giriştiler. Bütün bu işçi hareketleri arasında, proleter devrimcilerinin çabasıyla, bağ ve dayanışma kuruldu ve işçiler bildirilerinde mücadelelerinin ortak olduğunu belirttiler. Yine geçtiğimiz ay Olukpınar köylüleri, ağanın gaspettiği toprakları işgal ettiler. Köylünün karşısına toprak ağalarının emir verdiği jandarma birlikleri çıkarıldı. Irmakbaşı Kilise, Küçük Kaldırım, Araplar köylüleri mücadelelerinin

sona ermediğini ve yeniden mücadeleye hazır olduklarını bildirdiler. Konya Ereğli'sinde demokratik köylü mücadelesi hızlandı. Türk-İş kongresinde genel grev başlıca tartışma konularından birini meydana getirdi ve satılmış yöneticilerin çabalarıyla tartışmalar bastırıldı. Faşist gruplar ve sivil giydirilmiş polis grupları, devrimci öğrencilerin yoğun oldukları fakültelere silâhlı baskınlar düzenlediler. SBF ve Basın Yayın Yüksek Okulu kanunsuz olarak polis baskınına ve saldırısına uğradı. Dekanların, müdürlerin odaları tahrip edildi. Mustafa Kuseyri arkadaşımız Basın Yayın Yüksek Okulu'na giren bir faşist çetesi tarafından vuruldu ve devrim uğruna can verdi. Doğu'da köylere yapılan komando baskınları devam etti. Siirt'te iktidarın silâhlı güçleri ile halk arasında çıkan çatışmada iki kişi öldürüldü. Kadirli'de polis ve jandarmaya karşı halk ayaklandı. İki kişi de Kadirli'de öldürüldü. Danıştay, işçi aleyhine olan 931 sayılı İş Kanununu ve beş deniz subayını bildiri yayınladıklarından dolayı emekliye sevkeden kararı iptal etti. Malatya, Kayseri, Polatlı, Konya ve başka yerlerde assubay aileleri Personel Kanununu protesto etmek amacıyla yürüyüş yaptılar. İstanbul halkı İPSD önderliğinde işsizliği ve pahalılığı protesto eden bir yürüyüş ve miting düzenledi. Ankara'da gençlik SBF yurdunun polis tarafından basılması üzerine bir yürüyüş yaptı. Mustafa Kuseyri'nin Ankara'da yapılan cenaze töreninde onbin kişi yürüdü. Personel Kanunu tasarısı geniş memur yığınlarının şiddetli tepkilerine yol açtı. Hâkimler ve savcılardan bu kanuna karşı sert tepkiler geldi. Ankara Hukuk Fakültesi profesör, doçent ve asistanları, öğrenci temsilcileri ile beraber AP iktidarının Anayasa ve hukuk dışı tutumunu bir bildiri ile ilân ettiler.

Öğrencilere yapılan baskılara karşı mücadele de güçlenmektedir. Türkiye İlk-Sen Genel Başkanı Kenan Keleş ve arkadaşlarının öğretmen boykotuna katıldıkları için meslekten ihraç edilmeleri üzerine İlk-Sen, geniş bir mücadele kampanyası açmıştır. 19 Mayısta Ceyhan'da **İşçi-Köylü** satan gençlerin nezarete alınması üzerine, karakolun önünde toplanan halk polis aleyhinde gösterilerde bulunmuştur.

İşte, işbirlikçi AP iktidarını yeni yeni baskı tedbirleri almaya sürükleyen, ülkemizde gelişen bu yığın mücadeleleridir. Devrimci mücadelemiz, gelişen yığın mücadeleleri ile bağ kurduğu, yeni mücadeleleri örgütlediği ve tek hedefe, millî demokratik devrim hedefine yöneltebildiği sürece mücadelemiz doğru yönde ilerliyor demektir. İşbirlikçi iktidarın hedefi ise açıktır. İşçilerin, köylülerin ve diğer halk sınıflarının hareketlerini bastırmak, anti-emperyalist, demokratik gençlik hareketlerini sindirmek, asker-sivil aydın zümrenin devrimci atılımlarını önlemek, proleter devrimci hareketi yığınlardan ve diğer ilerici güçlerden tecrit edip, ezmek. İşbirlikçi iktidarın faşist kanun tasarılarının hedefi kısaca şudur: Gelişen millî demokratik devrim mücadelemizi bastırmak.

Kanun Tasarılarının Hedefi Halkımızın Mücadelesini Bastırmaktır

Meclise şu zorbalık tasarıları getirilmiştir:

1. **Yeni Cemiyetler Kanunu Tasarısı:** Bu tasarının amacı öğrenci derneklerini kapatmak ve halkın mücadelesinin yanında yer alan gençlik örgütlerini ve diğer örgütleri «siyasetle uğraşıyor» gerekçesiyle işlemez duruma getirmektir. Yeni tasarıya göre, «Öğrenci dernekleri üniversite müessesesi ve müştemilâtı içinde açılamayacaktır.»

2. **Toplantı ve Gösteri Yürüşleri Kanununun Bazı Maddelerini Değiştiren Tasarı.** Bu tasarının da amacı Anayasanın tanıdığı miting, yürüyüş ve toplantı haklarını tamamen ortadan kaldırmaktır.

3. **Türk Ceza Kanunu ve Ceza Usulü Hukukunun Bazı Maddelerini Değiştiren Tasarı.**

4. **Ateşli Silâhlarla ve Bıçaklarla İlgili Kanunda Değişiklik Yapılmasını Öngören Tasarı:** Bu tasarı Anayasa Komisyonunda görüşülmüş ve kabul edilmiştir. Yapılacak değişikliğe göre, üniversitelerde, resmî ve yüksek okullarda ve eğitim müesseselerinde, ibadethanelerde, derneklerde ve bunların yaptıkları toplantılarda, siyasî partilerin kongrelerinde, grev ve lokavtlarda, işgal hareketlerinin bulunduğu işyerlerinde, spor müsabakalarının yapıldığı yerlerde silâh bulunduranlar hakkındaki cezalar, kanunda bu suçlar için gösterilen cezanın iki misli verilecek ve bu ceza tecil veya paraya çevrilmeyecektir.

Meclise getirilmek üzere bekleyen tasarılar ise şunlardır:

1. **Askerlik Kanunu Tasarısı:** Bu kanunun amacı üniversitelerde devrimci mücadele veren öğrencileri üniversiteden uzaklaştırmak için askere almaktır. Bu usul şimdiye kadar faşist ülkelerde defalarca uygulanmış bir usuldür.

2. **Üniversite Kanununun Bazı Maddelerinin Değiştirilmesini Öngören Tasarı.** Bu tasarının da amacı açıktır: Üniversite özerkliğini ortadan kaldırmak ve üniversiteleri faşist yuvaları haline getirmek.

Bunlardan ayrı olarak, Yüksek Askerî Şûra'nın son toplantısında Askerî Ceza Kanununda yapılacak değişiklikler kabul edilmiştir. Bu değişikliklerden en önemlisi «askerî şahısların siyasî olaylara katılmasını önleyici hükümler» dir. Askerî mahkemelerin, son zamanlarda, devrimci öğrencilerin karşısına çıkarılması ve devrimci öğrenciler hakkında tevkif müzekkereleri kesmesi, bu arada SBF yurdunun aranması için karar vermesi dikkat çekicidir.

Özellikle gençlik hareketlerinin bastırılmasını amaçlayan bu baskı tedbirlerinin, NATO çerçevesinde görüşülen ve NATO çerçevesinde hal çaresi aranan bir mesele olarak ele alınması ilginçtir.

İşbirlikçi güçlerin saldırıları ve hazırladıkları bütün bu baskı tedbirleri karşısında ileri güçlerin demokratik mücadelesi yetersiz kalmaktadır. 27 Mayıs Anayasası her gün yeni tedbirlerle ayaklar altına alınmaktadır. Baskı kanunları tasarıları sessiz sedasız Meclise getirilmektedir. Anayasacı güçler bu tasarılar karşısında güçbirliği halinde etkili bir demokratik mücadele yürütmekten bugün için uzak gözükmektedirler. Bu gerçeği cesaretle ortaya koymalı ve demokratik güçlerin ortak mücadelesini gerçekleştirmek için vargücümüzle çalışmalıyız. Daha bir yıl önce işbirlikçi iktidarın çıkarmak istediği baskı kanunları, tüm demokratik güçlerin ortak direnişiyle durdurulmuştu. O zaman gerçekleştirilen güçbirliğiyle ve devrimcilerin etkili politik çalışmalarıyla işbirlikçi iktidar bu kanunları geri almak zorunda bırakılmıştı.

«Politik Çalışma Bütün Çalışmaların Can Damarıdır»

Devrimci saflarda «Politik çalışma bütün çalışmaların can damarıdır» ilkesinin yeterince kavranamaması, gençliği faşizmle mücadelede yanlış bir mücadele tarzına sürüklemiştir. Bugün baskı kanunlarına karşı yürütülmesi gereken mücadelenin önemi de tam anlamıyla kavranabilmiş değildir. Üniversiteler içinde, politik ve ideolojik çalışmayla geniş gençlik yığınlarının demokratik saflarda mücadeleye sokulması yerine, mücadele işbirlikçi iktidarın istediği biçimde gelişmiştir. Üniversite içinde silâhlı çatışma yaratarak, üniversite özerkliğini tamamen

yoketmek ve üniversiteyi gerici güçlerin yuvası haline getirmek isteyen işbirlikçilerin tezgâhladığı plan, adım adım uygulanmaktadır.

Asıl hatâ, birçok devrimcinin **bütünü** görememesinden ileri gelmektedir: Bütünüyle Türkiye'yi değil, sadece bir fakülteyi ya da birkaç fakülteyi görmek; Türkiye çapında faşizmle mücadele değil, sadece birkaç fakültede faşistlerle mücadele. Dergimizin geçen sayısında faşizmle mücadele konusunda şöyle denmekteydi: «Faşizm nedir? Birçok devrimci, faşizmin sınıf karakterini kavrayamamakta ve bu konuda yanlış anlayışlardan kurtulamamaktadır. Birçok genç arkadaş, fşizmi hâkim sınıflardan, emperyalizm ve işbirlikçilerinin baskı mekanizması olan iktidardan ve devletten ayrı bir şey olarak görmektedir. Bu anlayışa göre faşizm, örneğin Ülkü Ocakları ya da ümmetçi örgütlenmeler ve bunların üyelerinden ibarettir. Bu anlayıştan hareket edilince, faşizmle mücadele, hâkim sınıflara ve onların iktidarına karşı ülke çapında yürütülen bir mücadele olarak görülmekte, emperyalizme uşaklık eden birkaç gençlik örgütü ve zorba kuvvetlere karşı mücadeleden ibaret sayılmaktadır.» Durum, tıpatıp budur.

Burjuva Devlet Teorilerini Yıkalım!

Aybar - Aren oportünizmi, faşizmi sınıf temelinden soyutlamış ve devrimci saflarda pasifizmi ve teslimiyeti hâkim kılmayı amaçlayan «faşizm gelir» teorisini ortaya atmıştı. Bugün de, faşizmi sınıf temelinden ve hâkim sınıfların baskı aracı olan devletten soyutlayan tahliller ileri sürülmektedir. Bu tahliller, Aybar - Aren kliğinin oportünist tahlillerine sırtını dayayan ilkesiz birlikçi saflarda son derece yaygındır ve daha da yayılmaktadır. **Aydınlık Sosyalist Dergi** başyazarının geçen sayımızın 4. ve 5. sayfalarında ele aldığımız, devlete sınıflar üstü bir nitelik tanıyan tahlilleri her yerde mantar gibi bitmektedir. SBF yurduna yapılan son polis baskınından sonra SBF Öğrenci Derneğinin yayınladığı bildiride yer alan «Polis artık devletin polisi olmaktan çıkmış, iktidarın polisi durumuna gelmiştir» görüşü ve daha önce DTCF Sosyalist Fikir Kulübünün yayınladığı bir bildirideki «Polis artık halkın polisi olmaktan çıkmış, iktidarın resmî militan gücü durumuna getirilmiştir» fikri bunun son örnekleridir.

İlkesiz birlikçilerin çeşitli unsurları, burjuva devlet teorilerinin ve emperyalizmin ideolojik baskısının etkisi altında kalarak, devleti, iktidarı ve onun maddî cebir araçlarını, emperyalizm ve işbirlikçilerinin halkımız üzerindeki sınıf diktatörlüklerinden soyutlamaktadır. İlkesiz birlikçilerin halkımız üzerindeki baskı ve zulme gösterdiği tepki de bu burjuva tahlillerine uygundur. Doğu'da halkımıza yapılan zulüm karşısında ilkesiz birlikçiler, sekiz sütun üzerine şu başlığı vermektedirler: **«Doğu'da İktidarın İsyan Tahrikçiliği»** (Kurtuluş gazetesi, sayı: 1, s. 4). Bu anlayışın tabiî sonucu, ilkesiz birlikçi yazar, zulme karşı bütün Türkiye halkının mücadelesini savunacağı yerde **huzur** istemektedir: **«Doğu'da kargaşalık çıkmasından devrimciler hiç bir fayda sağlamazlar.»** Bu gene sekiz sütunluk ikinci başlıktaki **«Devrimciler»** kelimesini çıkaralım, bu görüşün işbirlikçi iktidarın resmî ağızlarının ifadesinden ne farkı kalır? İlkesiz birlikçi yazar, halkın zulme karşı tepkisini devrimci yönde ilerletmek çabasını göstermek yerine, bu tepkiden korkmaktadır. Devrimci tutum bu olamaz! Devrimciler halka yapılan her zulme karşı çıkarlar ve zulme karşı mücadelede halka önderlik ederler. Zulme karşı mücadele «kargaşalık» değildir. Gene, işbirlikçi iktidarın Doğu'da giriştiği zulmü, «isyan tahrikçiliği» olarak nitelemek, ancak ilkesiz birlikçi ve Aybar takipçisi yazara yakışabilir. Doğu'daki zulmü doğru tahlil etmeliyiz: İşbirlikçi iktidarın

hedefi Doğu halkının mücadelesini bastırmak ve sindirmektir.

Zulme ve baskılara karşı mücadeleyi geniş yığınların örgütlü mücadelesi haline getirmek, proleter devrimcilerinin görevidir. Bizim baskılar karşısında halkımıza söyleyeceğimiz söz: Aman dikkat edin, sizi isyana tahrik ediyorlar, vb. olamaz. Bu görüşün Aybar - Aren oportünizminin «Faşizm gelir» teorisinden ne farkı vardır? Devrimci tutum, zulüm karşısında bütün halkı mücadeleye çağırmak ve bu mücadeleyi örgütlemektir. Halk zulme ve sömürüye karşı mücadelelerden geçerek devrimci tecrübeler kazanır ve sömüren sınıfları yıkacak güce ve örgütlenmeye ulaşır. Biz meselelere halkın uzun vadeli menfaatleri, yani devrim açısından bakarız. Kısa dönem içindeki başarısızlık ihtimalleri, bize halkın mücadelesini durdurma görevini değil, tam tersine bu mücadeleyi hızlandırma görevini yükler. Devrimciler, daima halkın mücadelesini hızlandırırlar: yenilirler, mücadeleye girerler, tekrar yenilirler, fakat en sonunda devrimci zafer **mutlaka** onlarındır.

İşbirlikçi iktidar bütün devrimci güçlere ve gelişen yığın hareketlerine karşı baskı tedbirlerini getirirken, halkımızı sindirmek için her türlü zorbalığa başvurmaktadır. Bir yandan demokratik mücadele veren köylülere karşı jandarma dipçiği kullanılırken, öte yandan da Doğu'da eşkiya arama bahanesiyle, sistemli olarak zulüm yapılmakta ve böylece halk sindirilmeye, yıldırılmaya çalışılmaktadır. Özel olarak yetiştirilmiş komando birlikleri Silvan ve Batman ilçelerinden başka, Bismil, Diyarbakır, Mazıdağ, Derik, Midyat, Savur, Eruh ilçelerine bağlı köylere anî ve üstüste baskınlar yapmış ve halkı özel toplama kamplarına alarak işkencelere girişmiştir. Devrimci Doğu Kültür Ocaklarının Cumhurbaşkanına verdikleri raporda bu işkenceler anlatılmıştır. Dikkati çeken nokta, bu arama ve tarama sırasında toprak ağalarının himayesindeki eşkiyalardan hiçbirisinin yakalanmamasıdır. Halkımıza karşı yapılan zulüm, emperyalizmin dünya halklarına karşı uyguladığı metodlarla yapılmaktadır. Yapılan zulüm, basın tehdit edilerek örtbas edilmeğe ve halkımızdan gizlenmeye çalışılmıştır.

Emperyalizmle işbirliği halindeki sınıflar, yurdumuzun Doğu bölgesini tam bir sömürge ve Doğu halkını da ücretli köleler olarak görmektedir. Tekelci sermayenin iktidarının Sanayi Bakanı Selâhattin Kılıç, Türk - İş kongresinde yaptığı konuşmada bunu açıkça ifade etmiştir: «Batıda yapılan fabrika, Doğudakinden daha kârlıdır. Doğuda masraf daha fazla oluyor. Bu masrafa katlanmamak ve daha az masraf, Doğu halkının menfaatınadır. Çünkü Batıda yapılan fabrikaların kapıları onlara açıktır, onlara iş bulmaktadır.»

Çıkarı bütün Türkiye halkının kurtuluşuna zıt olan emperyalizm ve işbirlikçi sınıflar, Doğu halkı üzerinde katmerli bir baskı ve sömürü rejimi kurmuşlardır. Bu baskı ve sömürü rejiminin yıkılması, bütün Türkiye halkının ortak mücadelesiyle gerçekleşecektir. İşçi - Köylü gazetesinin 17. sayısında da belirtildiği gibi, Doğu halkına yapılan zulüm bütün Türkiye halkına yapılmış demektir. Zulmün amacı bütün Türkiye halkının mücadelesini sindirmek ve bastırmaktır. Bu konuda herhangi bir sebeple gösterilecek en ufak bir tereddüt bizi demokratik mücadelenin gerisine düşürecektir.

Halkımızın İktidara ve Onun Zorbalık Güçlerine Tepkisi Şiddetleniyor

İşbirlikçi iktidarın devrimci mücadeleye ve halkımıza karşı uyguladığı zulüm ve baskı, halkımızın tepkisini doğurmaktadır ve bu tepkiler yer yer iktidarın em-

rindeki silâhlı güçler tarafından zalimce bastırılmaktadır.

Bunun son ve en önemli örnekleri Siirt ve Kadirli olaylarıdır. Kadirli'de olaylar bir gencin karakolda dövülerek komaya sokulması sonucu meydana gelmiştir. Bu olay üzerine halk, emniyet âmirliğini basmış ve olayı yatıştırmaya gelen jandarmalarla çatışmıştır. Ertesi gün komadaki gencin ölüm haberinin duyulması üzerine, halk yeniden sokaklara dökülmüş ve hükümet kuvvetlerine karşı şiddetli gösterilere girişilmiştir. Bu gösteriler sırasında bir ortaokul öğrencisi jandarmanın açtığı ateş sonucu ölmüştür.

Siirt'de de bir maç bahane edilerek devlet kuvvetleri tarafından halka karşı şiddet kullanılmıştır. Ancak, bu olayda halkın hükümet kuvvetlerine, özellikle komandolara karşı duyduğu tepki dikkat çekicidir. Maç bitiminde komandoların bir çocuğu dövmesi üzerine halkla komandolar arasında çatışma çıkmış, komandolar halkın üzerine ateş açmışlar ve iki öğrenci ölmüştür. Galeyana gelen halk, komando ve polis araçlarını yakmıştır.

Bütün bu olaylar, halkın işbirlikçi iktidarın baskılarına ve bu baskıların uygulayıcısı güçlere karşı tepkisini göstermektedir. Biz proleter devrimcileri olarak, halka yapılan, halkın herhangi bir sınıf veya zümresine veya belirli bir bölgeye ya da etnik topluluğa yapılan baskıya karşı durmak ve baskı altındaki kitlelerin mücadelesini tek bir devrimci cephede toplamakla görevliyiz.

Bu konuda Lenin şöyle demektedir: **«Eğer işçiler, hangi sınıflar gadre uğrarsa uğrasın, her türlü suistimale karşı, keyfî davranışlara zulüm ve zorbalığın bütün davranışlarına karşı tepki göstermeye alışmış; ve işçiler, bunlara karşı, başka herhangi bir açıdan değil de, sosyal-demokrat [sosyalist] açıdan tepki göstermeye alışık değillerse, işçi sınıfının bilinci gerçek bir siyasî bilinç olamaz.»**

Faşizm, Tekelci Sermayenin En Gerici, En Şöven, En Emperyalist Unsurlarının Açık Terörcü Diktatörlüğüdür

Emperyalizmin buhranının gittikçe şiddetlenmesi, tekelci sermaye içindeki zorbalık eğilimlerini güçlendirmektedir. Bütün dünyada, ABD'de, Fransa'da, Batı Almanya'da, Japonya'da ve diğer emperyalist ülkelerde faşist ve militarist eğilimler güçlenmektedir. Tekelci sermayenin diktatörlükleri gittikçe faşist karaktere bürünmektedir. Buna paralel olarak, emperyalizmin geri kalmış ülkelerdeki işbirlikçileri arasında da en gerici, en zorba eğilimler güçlenmektedir. Genel olarak emperyalizmin buhranının şiddetlenmesi yanısıra, Türkiye ekonomisinin de her geçen gün derin bir buhrana sürüklenmesi, Türkiye'deki hâkim sınıflar arasındaki faşist unsurlara ağırlık kazandırmaktadır. Türkiye'nin içine düştüğü ekonomik ve politik buhranı, hâkim sınıflar da en etkili bir biçimde duymaktadır. Samsun'da yapılan bölge danışma toplantısında Odalar Birliği Başkanı ve eski işbirlikçi DP iktidarı bakanlarından Medeni Berk şöyle konuşmaktadır: «Geçen aydan beri ithalât güçlükleri, para darlığı devam etmiş, yeni bütçenin gecikmesinden dolayı ödemeler aksamış, yatırımlar ağırlaşmıştır. Üniversitedeki kışkırtıcı hareketlerden gelen huzursuzluklar, piyasayı oldukça etkilemiştir.» Tekelci sermayenin Türkiye'deki aracı ve komisyoncularının örgütü olan Odalar Birliği bu tesbiti yaptıktan sonra, «Sol hareketlere karşı bundan böyle daha açık ve etkili mücadele» kararı almıştır. Dimitrov'un Enternasyonal'in VII. Kongresinde belirttiği gibi, **«Faşizm, tekelci sermayenin, en gerici, en şöven, en emperyalist unsurlarının açık, terörcü diktatörlüğüdür.»** (G. Dimitroff, **Probleme der Ein-**

heits - und Volksfront, Moskau, 1938, s. 6) Kapitalist - emperyalist ülkelerde sosyalist hareketin, geri kalmış ülkelerde millî kurtuluş hareketinin güçlenmesi ve tekelci sermayenin egemenliğini tehdit eden politik ve ekonomik buhranlar yaratması karşısında, emperyalizm, açık faşist hâkimiyet şekillerine başvurmaktadır. Bu sebeple tekelci sermayenin diktatörlüğünün açık faşist karaktere bürünmesi, emperyalizmin güçlendiğinin değil, zayıfladığının ve çöküşe gittiğinin kanıtıdır. Bütün gelişmeler, tekelci devlet kapitalizmini faşistleşmeye zorlar; bu bir kanundur. Tekelci devlet kapitalizmi, parlamenter sistemde faşist unsurları politika, ordu ve devlet mekanizması içinde hazır bulundurur ve şurası da bir gerçektir ki, «Faşist diktatörlüğün kurulmasından önce burjuva hükümetler, kaideten çeşitli aşamalardan geçerek bir sıra gerici baskı tedbirleri uygulayarak, faşist iktidarı hazırlarlar ve bunu doğrudan doğruya teşvik ederler.» (Dimitroff, s. 8) Türkiye'deki baskı tedbirleri de, ekonomik ve siyasî buhranın, halkın her gün artan demokratik ve iktisadî taleplerinin, devrimci mücadelenin geniş yığınları etkilemesinin sonucudur. İşçiler, köylüler, demokratik taleplerle çeşitli hareketlere girişmektedir. Hayat pahalılığının hızla artması karşısında, ücretlerde ve geniş yığınların gelirlerinde aynı oranda bir artış olmaması yığınları derinden etkilemektedir. İşçiler, köylüler yanısıra, geniş küçük burjuva tabakaların işbirlikçi sınıflara karşı tepkileri yayılmakta ve şiddetlenmektedir. Öğretmenler, yargıç ve savcılar Personel Kanununa karşı harekete geçen geniş memur ve subay yığınları, üniversiteye karşı girişilen baskılarla mücadele eden ve demokratik taleplerle ortaya atılan gençlik ve üniversite öğretim kadroları ile işbirlikçi sınıflar ve iktidar arasındaki çelişmeler gittikçe keskinleşmektedir. Bütün bunlar Türkiye'de işbirlikçi iktidarın almak istediği bir dizi baskı tedbirini izah etmektedir. Ancak bu tek tek ele alındığında gerici ve faşist karakterdeki baskı tedbirlerine bakarak, Türkiye'de bütün şartlarıyla faşist bir diktatörlüğün varlığından söz edebilir miyiz? Türkiye'deki rejim, hiçbir zaman burjuva demokratik karakter kazanmamış olmakla beraber, bugün bütün şartlarıyla faşist bir diktatörlüğün gerçekleşmiş olduğundan da söz edilemez. Türkiye'de demokratik güçlerin meydana getirdiği bir kalkan sayesinde, 27 Mayıs Anayasasının bir kısım demokratik hak ve hürriyetleri sınırlı da olsa tekelci sermayenin saldırısından korunabilmektedir. Ama emperyalizmin kanunu işlemekte, bütün şartlar tekelci sermayeyi Türkiye'de de bütün şartlarıyla faşist bir diktatörlüğe zorlamaktadır. Bunun böyle tesbitinde yarar vardır. Tek tek gerici ve faşist karakterdeki baskı tedbirlerini faşist diktatörlükle aynı saymak, yığınlara doğru bilinci vermez, yığınların faşizme karşı direnme gücünü harekete geçirmez, aksine zayıflatır (Dimitroff, aynı yerde).

Türkiye'de alınmış olan ve hazırlanan baskı tedbirlerine, bütün zulüm ve zorbalıklara karşı mücadele, geniş yığınları birleştiren ve bütün demokratik güçleri kucaklayan bir demokratik cepheyle başarılabilir. 27 Mayıs Anayasasının korunması ve demokrasi yolunda yeni mevziler kazanmak amacıyla olsun, faşist bir diktatörlük tehdidine karşı olsun mücadelemizi en geniş yığınlara ve demokratik güçlere dayandırmak için çalışmalıyız. Baskılara ve faşist tehditlere karşı mücadele, içimize kapanarak veya baskılar karşısında kitlelerin mücadelesinden korkup, huzur isteyerek verilmez. Tam aksine, baskılara ve zulme karşı bütün halkı harekete geçirerek, en geniş saflarla demokratik cepheyi gerçekleştirerek, hâkim sınıflar içindeki en gerici, en şöven, en emperyalist unsurlarla diğerleri arasındaki çelişmelerden dahi yararlanı-

larak verilir. Demokratik güçbirliğinin önemini mücadele içindeki devrimciler kavrayabilir. Mücadele dışından müttefik beğenmemek olağandır.

Halka ve devrimcilere yapılan baskılara, yeni baskı kanunlarına ve bütün zorbalıklara karşı halkımızı mücadeleye çağıralım!

Bunun için halkı örgütleyelim, bütün demokratik güçleri harekete geçirelim ve güçbirliğini gerçekleştirelim!

Türk-İş Emperyalizmin İşçi Sınıfı Saflarındaki Koludur

Türk-İş 8. Genel Kurulu 11 Mayısta Erzurum'da açıldı. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin en devrimci sınıf olan işçi sınıfımızı kendine tâbi kılma politikasının aracı olarak Türk-İş, bu niteliğine uygun bir kongre çalışması gösterdi.

Emperyalizmin işçi sınıfı saflarına soktuğu kiralık ajanlar olan Türk-İş yöneticileri, sınıf kaynaşması, partiler üstü tutum, sözde demokrasiye bağlılık ve her türlü işçi mücadelesini baltalama politikalarını kongreye hâkim kıldılar. Kongre bir kere daha gösterdi ki, Türk-İş, işçi sınıfının burjuva politikası olan ekonomik haklar için mücadelede dahi sermayedarların safındadır.

Türk-İş Her Zaman Sermayenin Safındadır

Sermayenin işçi saflarına soktuğu ve beslediği yılan olan Türk-İş'in Türkiye'de demokratik mücadeleyle kazanılan bütün hakları, uygulamada ortadan kaldırma ve işçi sınıfının devrimci bilince ulaşma görevini baltalama faaliyetlerinin bazılarını hatırlayalım. İşçi sınıfımızın uzun yıllar verdiği mücadeleyle 27 Mayıs Anayasasında işçilere tanınan grev hakkının, 24 Temmuz 1963 tarihli Sendika, Grev, Toplu Sözleşme, Lokavt Kanunuyla yalnız sendikalara verilmesinde, Türk-İş AP ve CHP'nin yanında yer almıştı. İşbirlikçi burjuvazinin, Türk-İş'in de yardımıyla tezgâhladığı bu kanunla, sendika hürriyeti kısıtlandığı gibi, Anayasada yeri olmayan lokavt da patronlara teslim edilmişti.

Ereğli Kömür İşletmelerindeki işçi mücadelesinde 60 kuruş zam verilmemesi için işçiler kurşunlanırken, işçileri suçlayan Türk-İş, olayda «komünist tahriki olduğunu» ilân ederek, emperyalizmin safındaki gerçek yüzünü göstermişti.

Paşabahçe grevinde, İşverenler Konfederasyonu ile elbirliği yaparak, işçiyi satan bir belgeye sırf işveren çıkarını korumak için imza konmuştur. TOTSİS grevinde grevi başarıya ulaştıracak maddî yardımın yapılmaması için, Türk-İş yöneticileri tarafından sendikalara baskı yapılmıştır. PİPE-LİNE boru hattı grevinde Türk-İş yabancı şirketin yanında saf tutmuş, grevi desteklemediğini ilân etmiştir. Ereğli Demir Çelik grevinde grev kırıcılığı yapmıştır. Demir Döküm ve Sungurlar Kazan Fabrikasında ve daha birçok fabrikada Türk-İş'e bağlı sendikalar, patronla ve polisle işbirliği yaparak işçilere karşı mücadele etmiştir. İşçi haklarının sendikalar tarafından alınamıyacağı, hükümet tarafından verileceğini savunan Türk-İş, bu noktada da sermayenin yanında yer aldığını göstermiştir.

Türk-İş yöneticileri, fabrika işgal e-

den işçilere «Esrar ve eroin kullananlara verilen cezanın uygulanmasını» istemiştir. Aynı şekilde Çalışma Bakanı Seyfi Öztürk'ün «İşçilerin iş yerlerini işgal etmeleri ve boykota girişmeleri önlenecektir. Bu amaçla Cemiyetler Kanunu ile Ceza Kanununun bazı maddelerinde değişiklik yapılacaktır» yolundaki beyanatı, Türk - İş'le emperyalizmin işbirlikçisi AP arasındaki ortaklığı göstermesi bakımından ilginçtir.

«Partiler Üstü Politika» İşbirlikçi İktidara Bağımlı Politikadır

Türk - İş yöneticileri 8. Kongre için hazırladıkları raporda Türkiye'nin bütün meselelerinde Türkiye halkı ve işçi sınıfına karşı emperyalizm ve işbirlikçilerinin safında yer aldıklarını bir kere daha göstermişlerdir. İşbirlikçi iktidarın Enerji Bakanı Sabit Osman Avcı kongrede yaptığı konuşmasında rapor dolayısıyla Türk - İş yöneticilerini kutlamaktadır. «Çünkü», diyor Bakan, «rapordaki hedefler bizim de hedeflerimizdir.» Türk - İş yöneticileriyle işbirlikçi iktidar arasındaki sıkı işbirliği, «Partiler Üstü Politika» kisvesi altında devam ettirilmiş ve ettirilmektedir. Bu durum, kongrede konuşan bazı delegeler tarafından da ifade edilmiştir. Hüseyin Pala adındaki delege, «Partiler üstü politika deniyor, ama liderlerimiz tepesine kadar particiliğe girmişlerdir» demiştir. Türk - İş yöneticilerinin emperyalizmin işbirlikçileri olan politikacılar tarafından yönetilmesine karşı çıkan Montaj Sanayiinden delege Ali Ben de, «Liderlerimizi politikacılar tesbit etmeye çalışmaktadırlar. Liderlerimizi politikacılar tesbit edemez, etmemelidir» demektedir.

«Sınıf Kaynaşması» nı Savunmak İşçi Sınıfına İhanettir

Türk - İş'in işçi sınıfımıza ve halkımıza ihanetini belgeleyen ikinci bir tezi de «Sınıf çatışması değil, sınıf kaynaşması taraftarıyız» tezidir. Hazırlanan kongre raporu, dönüp dolaşıp bu tezi işlemektedir ve Türkiye'de halk sınıflarının emperyalizme karşı mücadelesinde daima emperyalizmin safında yer almaktadır. Türk - İş yabancı kaynaklarla sağladığı gelirlerle beslenmekte ve işçi sınıfımızı ideolojik yönden de emperyalizmin kölesi haline getirmek için «Eğitim Kolejleri» açarak, emperyalizmin «sınıf kaynaşması» tezini işçi sınıfı saflarına hâkim kılmaya, çabalamaktadır. İşçi sınıfının mücadelesine şiddetle karşı çıkan Türk - İş, işçilerin iktisadî mücadelelerinde de patronların yanında olduğunu açıkça ifade etmektedir: «Grevden başka hiç bir çare kalmaması halinde grev yaparız» (**Rapor**, s. 133) «Greve karşıyız» diyemiyen Türk - İş yöneticileri, görüşlerini bu şekilde ifade emektedirler. Aynı kitapta yayınlanan tablolar reel ücreti baş aşağı düşen; iş güvenliğine, sosyal güvenliğe sahip olmayan Türkiye işçilerinin grev yapmada 13 ülke arasında sonuncu olduğunu göstermektedir. 1968 yılında İtalya'da 1.000 işçiden 403'ü greve giderken, bu sayı Pakistan'da 27,, Türkiye'de ise 3'dür. Türk - İş yöneticileri, sosyal ve ekonomik şartları çok geri durumda olan işçilerimizin demokratik hakları kullanmalarını önlemek için «Grev en son çare» görüşü altında, grev kırıcılığı yapmaktadır. Grev kırıcılığının yayınladıkları raporun 144. sayfasında işçilerin reel ücretlerinin 1966 yılından beri düştüğünü ve bu düşüşün 1967 yılından sonra iyice hızlandığını gösteren tablolar da yer almaktadır.

İşçi sınıfının ağır sömürü altında olduğu, emperyalizmin boyunduruğu altındaki bir ülkede Türk - İş görüşünü açıklıkla koymaktadır: «Düzenin korunmasında Türk sendikacılık hareketinin gösterdiği gayreti, ne işverenler, ne de hükümetler göstermemiştir» (**Rapor**, s. 134) Türk - İş, düzeni korumakta emperyalizm ve işbirlikçilerinin iktidarından ve pat-

ronlardan daha gayretli olduğunu her olayla ve her davranışıyla belli etmektedir. Bir delege «31 Mart irtica değildir» diyerek, 31 Martı savunmuş, başka bir delege «Doların üzerinde Allah'ın adı var. Bu kadar imanlı bir milletle nasıl işbirliği yapmayız» diyerek Amerikan yardakçılığında en ileri noktalara ulaşmıştır. Baştan sona halkımızın kurtuluşu için mücadele edenlere özellikle devrimci gençliğe saldırılarla dolu olan rapora uygun olarak, kongrede söz alan delegelerin çoğu emperyalizmin beslediği sendikacılar olduklarını ispat eden konuşmalar yapmışlardır. 31 Martı savunan delege başta olmak üzere, birçok konuşmacı polisin üniversiteye girmesini desteklediklerini hararetle belirtmişlerdir.

Türk-İş'in yabancı sermaye, Ortak Pazar, dış ticaret konusundaki tutumu da, emperyalizm ve işbirlikçilerinin menfaatlerine uygundur. Yabancı sermayeye taraftar olan Türk-İş, Ortak Pazar'ı destekleme konusunda alınan 5. Genel Kurul kararını tabiatıyla savunmaktadır. Eski AP milletvekili Metal-İş Federasyonu Başkanı Kaya Özdemir'in dahi «Memleketini seven bütün Türk aydınlarının Ortak Pazar'a hayır demeleri şarttır» (3 Mayıs gazetesi, sayı: 3) şeklinde beyanat verdiği ve Türk-İş'e bağlı Yapı-İş'in Ortak Pazar'a karşı çıktığı (Bkz: Yapı-İş 4. Genel Kurulu Çalışma Raporları, s. 43) bir ortamda, Türk-İş Ortak Pazar'ın şiddetli taraftarıdır. Dış ticaret konusunda ise Türk-İş, sözümona devletleştirmeyi savunmakta, ancak bu görüş, en kuvvetli siyasal ve sosyal dayanaklarından koparılarak cansız bir hale getirilmektedir. Bu haliyle rapor, dört yıl önce yapılan 6. Genel Kurul Raporunda belirtilen dış ticaretle ilgili görüşlerin çok gerisine düşmektedir. Dört yıl önce kaleme alınan raporda, dış ticarette özel teşebbüsün üreticileri nasıl sömürdüğü, küçük bir azınlığın ithalât ve ihracat oyunlarıyla nasıl zenginleştiği gösterilmekte, bu azınlığın millî ekonomiye verdiği zararlar açıklanmaktaydı. Ve delillere dayanılarak, ekonomik faydalarının yanısıra «dış ticaretin millileştirilmesi, sanayileşmeye karşı olan güçlü bir zümreyi politik bakımdan etkisiz bir hale getirmek, ekonomik bağımsızlığı kolaylaştırmak bakımlarından zorunludur» denmekteydi. Görüldüğü gibi Türk-İş Çalışma Raporuna dört yıl önce nasılsa girebilmiş olan reform tedbirleri, bugün tamamen ayıklanmış durumdadır.

Türk-İş, bütün halkımızın menfaatini ilgilendiren toprak reformu konusunda da, diğer görüşlerine uygun olarak, bazı ziraî tedbirleri (iktidarın hazırladığı kanunda olduğu gibi) toprak reformu olarak gösterme telâşındadır. Dört yıl önceki raporunda «... En ufak reforma karşı çıkan, bu statükodan yana zümrelerin, politik hayatımız üzerindeki büyük etkisi, toprak reformu yoluyla önlenmelidir. Aksi halde demokrasimiz bir AĞA DEMOKRASİSİ olmaktan kurtulamıyacaktır.» (6. Genel Kurul Çalışma Raporu, 1966, s. 16) satırları okunurken, bu yıl «hükümetten ve işverenden daha gayretli düzen koruyuculuğu» görüşü işlenmektedir.

Türk-İş yöneticilerinin görüşleri dünya olayları konusunda da emperyalizmin istediği yönde ve dünya halklarının kurtuluş mücadelelerinin karşısındadır. Emperyalizmin ideolojik ihraç metaı olan anti-komünist propagandayı elden bırakmayan Türk-İş yöneticileri, emperyalizmin baskısı altında olan Arap halklarının mücadelesi hakkında bir görüş açıklamaktan kaçmakta, Amerikalı efendilerinin hışmını çekmemek için vahşet ve cinayetler karşısında bile, söyleyeceği sözü efendilerinden aktarmaktadır: «Vietnam'da bazı Amerikan askerlerinin giriştiği katliam hareketi, Amerikan kamu oyunda şiddetli tepiklere yol açmıştır.» (**Rapor**, s. 76)

Emperyalizm Türk - İş'i Besliyor

Türk - İş 8. Kongre Raporu, Türk - İş'in bütün görüşleriyle emperyalizm ve işbirlikçilerinin menfaatlerini savunduğunu gösterdiği gibi, uluslararası tekelci sermayeyle olan maddî bağlarını da ortaya koymaktadır. Raporun 619. sayfasında «Proje Avansı» başlığı altında yabancı kaynaklardan son dönemde sağlanan gelir gösterilmektedir. Bu gelir 3,5 milyon lirayı aşmaktadır. 6. Kongrenin yapıldığı 1966 yılından bu yana, Amerikan hükümetinden AID kanalıyla alınan para 12 milyon lira civarındadır. İşçi düşmanı sendikacıların Amerika seyahatleri için harcanan paralar tabiatıyla bu miktarın dışındadır. Bütün bunlar Türk - İş'in dünyanın en gerici sendika örgütlenmesi olan Sendika Federasyonuna (AFL - CIO) olan bağlılığını da izah etmektedir. Türk - İş, aşırı bulduğu için Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Federasyonundan ayrılan Amerikan Sendika Federasyonuna bağımlı bir politika izlemektedir. Oysa Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Federasyonu, Dünya Sendikalar Federasyonuna komünistlerin hâkim olması üzerine ayrı bir sendika merkezi olarak 1949 yılında doğmuştu. Türk - İş, komünist sendikaların hâkim olduğu Federasyon'dan koparak kurulan bir sendika merkezini dahi «aşırı» bulan Amerikan sendikacılığının, daha doğrusu Amerikan emperyalizminin uydusu durumundadır. Türk - İş, uluslararası sermayenin yardakçılığını yapan sendikaların övgüsünü kazanmaktadır. Türk - İş kongresinde Uluslararası Petrol, Kimya ve Atom Araştırma İşçileri Sendikaları Federasyonu adına konuşan Mr. Dori, «Sendikacılarınızla övünebilirsiniz» demektedir.

Türk - İş Kongresinde Muhalefet

Türk - İş'in işçi sınıfına karşı emperyalizmin yanında yer alan tutumuna rağmen, yüzlerce sendikayı toplayan bünyesinde işçilerin menfaatleri yönünde görüşlere sahip sendikacılar da barınmaktadır. Türk - İş kongresinde, yapılan bütün baskılara rağmen, zaman zaman işçi sınıfının demokratik haklarını ve halkımızın menfaatlerini savunan sesler de duyulmuştur. Yol - İş Sekreteri dürüst sendikacılığı ve işçi haklarını savunan konuşması dolayısıyla, iktidara yakın çevrelerin emriyle Erzurum dışına çıkarılmıştır. Yapı - İş delegesi Fahrettin Tunçkaya ise, «51 yıl önce Erzurum Kongresinde Mustafa Kemal önderliğinde bağımsızlık kararı alan halkımızın en devrimci kesimi işçi sınıfı olarak bağımsızlık mücadelesinde kararlıyız» diyerek, halkımızın bağımsızlık mücadelesini savundu. Öte yandan Şişe - Cam - Kristal Sanayii İşçileri Sendikası adına konuşan bir delege: «Başbakandan soruyoruz; bu öğrenciler niçin ve nasıl öldürülmektedir. Başbakan, bir genci daha kaybettik, üzgünüz demektedir. Sonradan camide alınan kararla gencin öldürüldüğünü öğreniyoruz» diyince, salona dinleyici olarak getirilen gericiler ve bir kısım delegeler konuşmacıyı yuhalamışlardır. Yol - İş delegesi Nusret Aydın da: «Üniversitelerin derdine deva bulunması gerektiğini, yoksa gruplara bölüp, kırdırmanın fayda vermeyeceğini» belirtmiş, dış ticaretin devletleştirilmesini ve genel grev hakkını savunmuştur. Aynı konuşmacı: «Eğer bugün Köy Enstitüleri ayakta kalsaydı, eğitim sorununun büyük kısmı hallolacaktı» demiştir. Montaj Sanayii İşçileri Sendikasından Ali Ben, «Yabancı sermayenin gelmesi, yerli sermayeyi baltalar» demiş, genel grevi savunmuş ve «öğretmen boykotu yeterince desteklenmedi» diyerek eleştiride bulunmuştur. Ali Ben «işçi sınıfının devletten yana olmadığını» da söyleyerek devletin sınıfsal karakterini belirtmiştir. Gene Ali Ben, Faaliyet Raporunun kapağındaki kırmızı renklere «anarşi yaratılıyor» diye karşı çıkılmasını eleştirmiş ve kırmızının Türk bayrağının rengi olduğunu söylemiştir. Bir Tarım -

İş delegesi de yaptığı konuşmada: «İşçi, sömürücünün yanında olmayan vatanperverdir. Sendikacı toplumcudur, tutucu, gerici değildir. Gayesi hakları söke söke, kopara kopara almaktır» diyerek ileri fikirleri savunmuştur.

Bu konuşmalar yanında Doğu bölgesinin meselelerini dile getiren konuşmalar yapılmıştır: «Doğu'da doğan çocuk 5.000 lira borçlu doğmaktadır... Doğu, seçim, askerlik, vergi zamanı aranan bölgedir. Kaynayan Ortadoğu'da bizi ne şeker ne de tül fabrikası kurtarabilir. Hasır üstünde oturuyoruz ama memleketi sömürmüyoruz, mutluyuz. Önce bina, saltanat, diskotek reformu yapan iktidarın Doğu'daki reformları acaba nasıldır?» (Bir delegenin konuşmasından). «Bölgeler arasındaki uçuruma bakarsak, Türkiye'de demokrasiden söz edilemez» (Petrol-İş delegesi Hasan Dündar). «Doğu'da bir jandarma devleti vardır» (A. Osman Albayrak). «Burada Doğu edebiyatı yapıldı. Bunlar edebiyatta kalacaktır. Ağa, şeyhler yine vardır. Biz onların ellerini öperiz. Milletvekili yine onlardır. Bize fayda bizden gelir» (Hüseyin Pala).

Türk-İş kongresinde genel grev taraftarlarının önemli sayıda olmasına rağmen, bu konuda gerici güçlerin istediği üzere bir kargaşalık çıkarılmış ve fırsattan yararlanan Seyfi Demirsoy «Genel grev, kanun altına mı alınsın, yoksa biz gerektiğinde mi yapalım konusunu seçtiğiniz İcra Komitesine bırakınız. Onlar araştırıp bir karara varsınlar» diyerek bu meseleyi de hasır altı etmiştir.

Genel hatlarıyla bu şekilde özetleyebileceğimiz kongre, Türk-İş'in emperyalizme satılmış yöneticilerinin kesin hâkimiyetiyle sonuçlanmıştır. Ne var ki, devrimci güçlerin emperyalizmin yedeğindeki sendika ağalarına ve işçi aristokrasisine karşı yürüteceği mücadele, Türk-İş içindeki çelişmeleri de kesinleştirecek, Türk-İş bünyesi içinde bugün zayıf durumda bulunan yurtsever sendikacıları güçlendirecektir. İşçilerin gerçekleri kavrayarak tabandan yapacağı baskılar da bu gelişme üzerinde etkili olacaktır.

İşçileri sermayenin basit köleleri olarak tutmak isteyen ve bütün işçi hareketlerinde bozgunculuk yapan sarı sendikacılığı bütün işçilere teşhir etmeliyiz.

İşçi sınıfının ekonomik ve siyasî mücadelesini emperyalizmin kontrolü altına sokan Türk-İş'in sendika ağalarına karşı güçlü bir mücadele kampanyası örgütlemeliyiz.

Sarı sendikacılıkla mücadele ederken, hiçbir zaman işçi sınıfının dar ekonomik menfaatleri açısına saplanmamalıyız. İşçi sınıfının kurtuluşunun siyasî mücadeleyle gerçekleşeceği bilincini yaymalıyız.

İşçi sınıfı içinde sosyal demokrat politikanın değil, işçi sınıfının sosyalist politikasının hâkim olması için çalışmalıyız.

türkiye'de işçi sınıfının durumu

Emperyalizm ve işbirlikçileri, Türkiye'de sömürülerini geliştirmek ve hâkimiyetlerini pekiştirmek için dışa bağımlı ve çarpık bir sanayileşme politikası izlemektedir. Bir yanda, çoğu montajcılık yapan sanayi işyerleri açılmakta, öte yanda sanayi sektöründe çalışan işçi ve emekçilerin sayısı artmaktadır. Hem çalışan nüfusun ekonominin tarım, sanayi gibi kesimleri arasındaki dağılımı açısından, hem de bu kesimlerin ekonomide yaratılan toplam değere katkıları açısından Türkiye 1970'lerde hâlâ tarıma bağımlılığı ile dikkat çekmektedir. Ne var ki, ekonominin yapısında oldukça hızlı bir değişme başlamıştır. Bu gelişmeyi nasıl yorumlayacağız? Bu değişme içinde işçi sınıfının oluşumunu saptamak, işçi sınıfının oluşumundaki gelişme doğrultusunu belirtmek, yerine getirilmesi gerekli önemli bir ödevdir.

Bu görevin yerine getirilebilmesi için gerekli Türkiye'ye ait sayısal veriler sınırlıdır. Ayrıca bu veriler yer yer güvenilirlik açısından da sakıncalar taşımaktadır. Eldeki verilerle, tarım içinde ve özellikle tarım dışı kesimlerde, çalışan nüfus içindeki proleterleşme sürecini ayrıntılarıyla vermek son derece güçtür. Ancak aşağıda derlendiği biçimde, bilinen sayısal verileri bir arada değerlendirerek gene de, Türk toplumunun yapısı, bu yapıdaki değişme ve bu değişmenin doğrultusu hakkında önemli gözlemler yapmak mümkündür ve ayrıca gereklidir.

Türkiye'ye ait sayıların anlamını, bu sayıları diğer ülkelere ait bugünkü ve daha eski diğer ülkelere ait bugünkü ve daha eski sayılara göre değerlendirerek ortaya koyabiliriz. Aşağıdaki Tablo: I'de, örnek olarak seçilen beş diğer ülke ve Türkiye'de, çalışan nüfusun iktisadî faaliyet kesimlerine dağılımı yüzde olarak verilmiştir.

TABLO : I

ÇEŞİTLİ ÜLKELERDE ÇALIŞAN NÜFUSUN İKTİSADÎ FAALİYET ALANLARI ARASINDA DAĞILIŞI

(Yüzde Olarak)

Ülke	A.B.D.	İtalya	Yunanistan	B.A.C.	Türkiye	Hindistan
Yıl	1968	1961	1961	1960	1965	1961
Tarım, (Ormancılık, balıkçılık)	4,9	28,3	53,9	56,6	71,8	72,9
Madencilik	0,7	0,7	0,6	0,3	0,6	0,5
İmalât	26,1	26,5	13,4	9,0	7,1	9,5
İnşaat	5,9	11,6	4,6	2,0	2,6	1,1
Elektrik, gaz, su, v.s.	1,4	0,6	0,5	0,5	0,2	0,3
Ticaret (Bankacılık, sigortacılık)	22,4	11,1	7,3	8,1	2,9	4,1
Ulaştırma, depolama	4,9	4,8	4,2	3,3	2,1	1,6
Hizmetler	28,9	13,5	12,1	17,3	9,5	8,8
Tanımlanamayan iş türleri	4,3	—	0,8	2,9	3,1	1,2

Kaynak: **1969 İşçi İstatistikleri Yıllığı,** Milletlerarası İşçi Bürosu Yayını.

Tablo: I'de dikkat çeken nokta, özellikle tarımda çalışanların toplam çalışan nüfus içindeki payının ülkeler arasında gösterdiği büyük farklılıktır. ABD'de bu nüfusun sadece % 5'i tarımdadır. Öte yanda Türkiye ve Hindistan'da bu oran % 70'in üstündedir. Sanayi proletaryasının toplanma alanı sayılabilecek imalât ve madencilik kesimlerinde çalışanların toplam çalışan nüfusa yüzdesi ABD'de % 27 kadarken, Yunanistan'da % 14, Hindistan'da % 10,0, en düşük olarak da Türkiye'de % 8 kadardır.

Tablo : II'de Türkiye'de, ilk sanayileşen ülke olan İngiltere'de, 1860'larda başlayan bir süreç içinde sanayileşmiş olan Japonya'da ve ilk sosyalist devrimi gerçekleştiren Sovyetler Birliği'nde, imalât - madencilik - inşaat alt - kesimlerini kapsayan sanayi kesiminde çalışan nüfus yüzdesindeki zaman içindeki gelişme gösterilmiştir.

TABLO : II

SANAYİ KESİMİNDE ÇALIŞAN NÜFUSUN TOPLAM ÇALIŞAN NÜFUS İÇİNDEKİ YERİ

(Yüzde Olarak)

	Türkiye	Britanya	Japonya	(1917 öncesi Çarlık Rusyası) Sovyetler Birliği
1801	bilinmiyor	29,7	bilinmiyor	bilinmiyor
1851	»	42,9	»	»
1881	»	43,5	7,4	»
1901	»	46,3	14,0	»
1914	»	—	—	10,0
1927	6,0	—	—	—
1931	—	45,3	21,1	—
1935	—	—	—	—
1939 - 1940	8,1	—	26,8	18,1
1950 - 1951	10,1	49,1	—	22,6
1960	10,4	50,9	27,8	31,4
1965	13,5	49,9	31,6	33,2
1968	—	48,7	34,0	34,4

Kaynaklar :

YENAL, (A.) : Türkiye'nin İktisadî Gelişmesi : 1927 - 1970, Yayınlanmamış Doçentlik Tezi;

Devlet İstatistik Enstitüsü : Nüfus Sayımları;

DEANE, (P.), ve COLE, (W. A.) : Britanya'nın İktisadî Gelişmesi, 1688 - 1959 (İngilizce), Cambridge, 1967;

LOCKWOOD, (W. W.) : Japonya'nın İktisadî Gelişmesi, 1868 - 1938, (İngilizce), Princeton, 1954;

DOBB, (M.) : 1917'den bu yana Sovyet İktisadî Gelişmesi;

Sovyet İktisadî Gücünün Boyutları, (İngilizce), Washington, 1962;

Milletlerarası İşçi Bürosu : İşçi İstatistikleri Yıllığı, 1969.

TABLO : III
1927, 1935, 1955, 1960 ve 1965 NÜFUS SAYIMI SONUÇLARINDAN ELDE EDİLEN TOPLAM ÇALIŞAN NÜFUS SAYILARI

	1927		1935						1955					
	Toplam		Toplam		10000 +		10000 —		Toplam		10000 +		10000 —	
	(000)	%	(000)	%	(000)	%	(000)	%	(000)	%	(000)	%	(000)	%
Toplam çalışan nüfus	5.189	100,0	6.961	100,0	938	100,0	6.025	100,0	11.881	100,0	1.947	100,0	9.936	100,0
Tarımsal meslekler	4.368	84,2	5.569	80,0	161	17,2	5.408	89,8	9.807	82,6	587	30,1	9.221	92,8
Tarım işçileri									75	0,6	16	0,8	59	0,6
Sanayi İmalât+Madencilik+İnşaat	299	5,8	623	8,9	311	33,2	312	5,2	980	8,2	625	32,1	356	3,6
Ticaret	257	5,0	182	2,6	121	12,9	61	1,0	291	2,4	202	10,4	89	0,9
Teknik+Serbest+Genel İdare	142	2,7	382	5,5	216	23,0	166	2,7	391	3,3	247	12,7	144	1,4
Hizmetler			86	1,3	55	5,9	32	0,5	202	1,7	143	7,3	59	0,6
Nakliye	122	2,3	119	1,7	74	7,8	46	0,8	210	1,8	143	7,3	67	0,7

Kaynak : **Nüfus Sayımları,** Devlet İstatistik Enstitüsü.

(TABLO : III'ün devamı)

	1960						1965					
	Toplam		10000 +		10000 —		Toplam		1000 +		10000 —	
	(000)	%	(000)	%	(000)	%	(000)	%	(000)	%	(000)	%
Toplam çalışan nüfus	**12.676**	**100,0**	2.333	100,0	10.346	100,0	13.546	100,0	2.986	100,0	10.541	100,0
Tarımsal meslekler	9.935	78,4	450	19,3	9.485	91,7	9.974	73,6	490	16,4	9.485	90,0
Tarım işçileri	201	1,6	41	1,8	160	1,5	280	2,1	53	1,8	227	2,2
Sanayi İmalât+Madencilik+İnşaat	1.321	10,4	879	37,7	443	4,3	1.827	13,5	1.253	42,0	574	5,4
Ticaret	362	2,8	264	11,3	98	0,9	421	3,1	318	10,6	103	1,0
Teknik+Serbest+Genel İdare	495	3,9	332	14,2	163	1,6	667	4,9	444	14,9	203	1,9
Hizmetler	287	2,3	212	9,1	77	0,8	343	2,5	258	8,6	85	0,8
Nakliye	276	2,2	196	8,4	80	0,8	314	2,3	223	7,5	91	0,9

Tablo: II'de de görüldüğü gibi, çalışan nüfusun iktisadî faaliyet kesimlerine dağılımı açısından Türkiye bugün yaklaşık olarak Japonya'nın 1901'deki düzeyindedir. Türkiye'de Cumhuriyetin kuruluşundan günümüze kadar geçen dönem içinde bu diğer ülkelerde görüldüğü gibi hızlı bir sanayileşme olmamıştır. Bu elli yıl içinde sanayi kesiminde çalışanların payı yaklaşık olarak % 5'den % 15'e çıkmıştır diyebiliriz. Bugün Japonya'da ve Sovyetler Birliği'nde bu oran % 34 civarındadır.

Ancak tablodan ortaya çıkan bir diğer gerçek şudur: Türkiye'de, hızı yavaş da olsa bir sanayileşme olmaktadır. Çalışan nüfusun iktisadî faaliyet dallarına dağılımında küçümsenemeyecek değişiklikler olmuştur. Sanayi kesiminin payındaki artış ise daha çok 1960-sonrası yıllarda hızlanmıştır.

Türkiye'de çalışan nüfusun 1927-1965 arasında iktisadî faaliyet kesimlerine dağılışında ne gibi bir değişiklik meydana geldiğini Tablo: III'de daha ayrıntılı olarak görebiliriz.

Tablo: III, çalışan nüfusun iktisadî faaliyet dallarına göre dağılımını hem toplam nüfus için, hem de nüfusu 10.000'den küçük ve nüfusu 10.000'den büyük yerleşme yerlerine göre vermektedir. Eğer 10.000 ve daha fazla nüfuslu yerleri Türkiye'de kentliliğin bir ölçüsü olarak ele alırsak, nüfusu 10.000'den fazla yerleşme yerlerindeki dağılım, kentli nüfusun iktisadî faaliyet kesimlerine göre dağılımını verecektir.

Ülkenin tümünde, 1927'de sanayi kesiminde çalışanların sayısı 300.000 kadarken bu sayı 1960'ta 1.321.000'e, 1965'de ise 1.827.000'e yükselmiştir. 1955'de tarım-dışı kesimler arasında sanayide çalışanların oranı yarıdan azken, 1965'de artık Türkiye'de tarım-dışı kesimlerde çalışanların yarıdan fazlası sanayidedir. Ancak genel anlamda göresel değerlendirmeye uygun olan 1927 sayımına göre, çalışan nüfusun % 84'ü tarım, % 6'sı sanayi kesimindedir. 1935 sayımında tarımın payı % 80'e düşmüş, sanayiin payı % 9'a yükselmiştir. Tablo: II'de gördüğümüz gibi 1950 yılında sanayi kesiminde çalışanların oranı % 10,1 iken, bu 1955'de % 8,2'ye düşmüştür. Bunun nedeni, bir yandan 1945'den sonra Türkiye'nin nüfusunun çok hızlı artmaya başlaması, öte yandan Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri tarafından Türkiye'nin sanayileşmesini ikinci plana atan bir ekonomi politikasının uygulanmasıdır. Bu politika sonucu, hızla artan nüfus, düşük üretkenlik ve geri teknoloji içindeki tarım sektöründe yığılmaya mahkûm edilmiştir. Köylerden kentlere doğru, gecekonduları yaratan hareket de bu dönemde, tarımda biriken fazla nüfusun sonucu olarak başlamıştır. Ama köylerden şehirlere bu akın, gecekonduları yaratmak ve sanayideki yedek işsizler ordusunun saflarını büyük ölçüde kabartmakla beraber, yine de tarım kesimindeki nüfus artışını emmeye **yetmemiştir.** Şehirlere akıma **rağmen,** tarımda çalışan nüfus 1950-1955 arasında hem mutlak, **hem de göreli olarak** artmıştır! 1960 ve 1965 sayımlarında, tarım kesiminin çalışan nüfus içindeki payında azalma, sanayininkinde ise küçümsenemeyecek bir artma eğilimi görülmektedir. 1965'de tarımın payı % 74, sanayinin payı % 14 olmuştur.

Tabloda özellikle dikkate çarpan gelişme, kentlerde sanayi kesiminde çalışanların payının 1965'de % 42 gibi oldukça yüksek bir orana varmış ol-

masıdır. Bu oranın bu yıl yapılacak olan 1970 Nüfus Sayımı sonucu alındığında % 50'yi bulması beklenebilir.

Tablo ayrıca tarım kesimindeki işçilerin sayısındaki gelişmeyi de vermektedir. Nüfus sayımlarının verdiği sayı, daimî tarım işçilerini kapsama iddiasındadır. Ne var ki, bu sayılar son derece yanıltıcıdır. Örneğin 1950 Tarım Sayımına göre aynı yılda Türkiye'de 315.000 daimî tarım işçisi vardır. Halbuki 1955 Nüfus Sayımı 55.000 gibi çok düşük ve güvenilmemesi gereken bir sayı vermektedir. Gene de tabloda daimî tarım işçileri sayısında zaman içinde önemli artış olduğu görülmektedir.

Türkiye'de sanayi kesiminde çalışanların sayısındaki gelişmeleri gösteren Tablo: III'le ilgili olarak şunları belirtmek gerekir. Bu sayıya girenlerin hepsi işçi değildir. Bunlar arasında önemli sayıda kendi adına çalışan esnaf - zanaatkârlar, küçük aile işletmelerinde ücretsiz çalışanlar ve az sayıda işçi çalıştıran kapitalistler olduğu gibi, çok sayıda işçi çalıştıran kapitalistler de vardır. (Ancak bu son grubun sayısının küçük olduğu ilerde görülecektir.)

Sanayi kesiminde çalışanlar sayısından, sanayi proletaryasına gösterge teşkil edecek ücretli işçilerin sayısına geçmek gerekmektedir. Burada eldeki verilerin sınırlılığı ve serilerin farklı kapsamlara sahip olması özel güçlükler yaratmaktadır. Bu nedenle daha çok sayısal veriye sahip olan imalât sanayiini ele alacağız. Ayrıca bu alt kesimin, proleterleşme açısından taşıdığı önem de, konuyu bu kesimin verileri ile ele almayı anlamlaştırmaktadır.

İmalât sanayiinde 1950 yılında yapılan Sanayi Sayımına göre 354.000 kişinin çalıştığı görülmüştür ki bunlardan 42.000'i nüfusu 500 ile 2.000 arasında olan küçük yerleşme yerlerine aittir. Bunları bir kenara bırakırsak, diğer 312.000 kişinin 105.000'i, kendi hesabına ya da aile işinde ücretsiz çalışanlardır. Ancak 207.000'i maaşlı ve ücretli işçidir. Bu 207.000'in içinde devlet kesiminde çalışan işçiler ve hem devlet ve hem de özel kesimde çalışan maaşlılar da vardır. Maaşlıların bir kısmı doğrudan doğruya üretime katılmayan yönetim ve teknik personeldir.

1950 Sanayi Sayımı ayrıca büyük işyerleri hakkında da bilgi vermiştir. Buna göre 10 beygir gücü ve daha fazla itici güç kullanan, ya da 10 ve daha fazla işçi çalıştıran işyerleri büyük sanayi işyeri sayılmıştır. 1950'de bu yerlerde 2.600 kadar kapitalistin ve devletin 163.000 ücretli ve maaşlı çalıştırdığı görülmüştür.

1963'de yapılan ikinci bir Sanayi Sayımına göre imalât sanayiinde çalışanların toplamı 670.000'dir. Bunun 325.000'i büyük işyerlerinde, 354.000'i ise küçük işyerlerinde çalışmaktadır. Küçük işyerlerinde çalışan 325.000 içinde küçük sermaye sahiplerinin, kendi hesabına çalışanların ve aile işinde ücretsiz çalışanların sayısı 218.000'dir. Bu işyerlerinde 136.000 kişi ücretli işçidir. Büyük işyerlerine gelince, bunlarda 5.000 kadar kapitalist ve devlet 320.000 ücretli ve maaşlı çalıştırmaktadır. Bu 320.000 içinde 274.000 doğrudan üretime kaılan işçi, 46.000 ise maaşlı teknik ve yönetim personelidir.

TABLO : IV

Yıllar	(a) İmalât Sanayii, Büyük İşyerleri (1000 kişi) — Özel sektör: İşveren ve aile işinde ücretsiz çalışan	Özel sektör: Maaş ve ücretliler	Devlet maaş ve ücretliler	Toplam maaş ve ücretliler = Ö+D	D+Ö 100 = 1950	Yıllık değişme %	(b) Madencilik (1000 kişi) — Devlet maaş ve ücretliler	Özel maaş ve ücretliler	Toplam maaş ve ücretliler = D+Ö	(c) İmalât+Madencilik (1000 kişi) — Toplam maaş ve ücretliler = D+Ö	1960 = 100	Yıllık değişme %
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(1)	(2)	(3)	(1)	(2)	(3)
1950	2,6	86,6	76,0	162,8	100							
1951	2,5	90,7	83,9	174,6	107	7,2						
1952	2,7	99,7	82,1	181,8	112	4,1						
1953	3,7	121,0	86,3	207,3	127	14,0						
1954	3,5	131,0	86,2	217,2	133	4,7						
1955	3,7	139,7	94,5	234,2	144	7,8						
1956	4,1	136,1	105,5	241,6	148	3,2						
1957	4,1	153,1	110,8	263,9	162	9,2						
1958	4,8	172,7	117,9	290,6	179	10,1						
1959	4,8	178,5	123,1	301,6	185	3,7						
1960	4,2	169,0	128,0	297,0	182	—1,5	52,8	13,2	66,0	363,0	100	
1961	5,6	190,6	126,2	316,8	195	6,7	51,0	13,7	64,7	381,5	105	5,1
1962	2,5	196,2	128,0	324,2	199	2,3	48,6	12,0	60,5	384,7	106	1,0
1963	5,6	179,3	140,5	319,8	196	—1,4	47,5	10,3	57,7	377,5	104	—1,9
1964	4,5	199,7	140,9	340,6	209	6,5	48,4	14,6	63,0	403,6	111	6,9
1965	4,4	220,1	170,3	390,4	240	14,6	51,0	17,8	68,8	459,2	127	13,7
1966	3,8	231,3	179,4	410,7	252	5,2	53,4	19,8	73,2	483,9	133	5,4
1967	3,7	249,7	188,3	438,0	269	6,6	54,0	17,6	71,6	509,6	140	5,3

Büyük işyerleri : 1962 yılına kadar, 10 beygir gücü ve daha fazla itici güç ya da 10 ve daha fazla işçi çalıştıran, 1962'den sonra itici güç kullansın kullanmasın, 10 ve daha fazla işçi çalıştıran işyerleridir.

(Kaynaklar : D.İ.E.; İstatistik Yıllıkları ve
ÇİNETÇİ, (Y.); İmalât Sanayii Anketinde yer alan İstihdama İlişkin Sorular ve Derlenen Verilerin İncelenmesi,
İstatistik, Türk İstatistik Derneği Dergisi, Cilt 1, sayı 4-5.)

Tablo: IV'de, 1950 - 1967 yıllarında büyük imalât sanayi işyerlerinde çalışanlar ve ayrıca 1960 - 1967 yılları için madencilik kesiminde çalışanların sayısındaki gelişme verilmiştir.

Tablo: IV'ün (a) bölümünde, büyük imalât sanayi işyerlerinde çalışanların sayısına ait seçilmiş veriler görülmektedir. Bu bölümdeki sütun (1), kapitalistlerin ve aile işinde ücretsiz çalışanların sayısını göstermektedir. Ancak büyük sanayi işyerlerinde aile işinde ücretsiz çalışanların sayısı önemsiz olduğundan bu sütun yaklaşık olarak kapitalistlerin sayısı gibi değerlendirilebilir. Bu bölümdeki sütun (2) özel kesime ait işyerlerindeki, sütun (5) devlet kesimine ait işyerlerindeki, sütun (4) ise her iki kesimdeki maaşlı ve ücretlilerin sayısını vermektedir. Sütun (5) ise büyük imalât sanayi işyerlerinde ücretli ve maaşlı çalışanların sayısındaki artışı daha iyi anlatmak için hazırlanan bir endeksdir.

Tabloda da görüldüğü gibi 1950 - 1967 arasında özel kesimde çalışanların sayısı, devlet kesimine göre çok daha büyük bir artış göstermektedir. Özel ve devlet kesiminin tümünde maaşlı ve ücretli çalışanların sayısı 1950 - 1967 arasında % 169 oranında artmıştır. Tablonun (a) bölümündeki sütun (6)'da ise, yıllara göre bu artışın seyri gösterilmiştir. Bu sütundan anlaşıldığı gibi, artış hızı bazı yıllarda % 14,0, % 14,6 gibi çok yüksek olmakta, bazı yıllarda ise düşük düzeyde görülmektedir. Biri 1959 - 1960 arasında, diğeri ise 1962 - 1963 arasında olmak üzere iki kez çalışanların sayısında azalma görülmüştür. 1963 sonrasındaki planlama döneminde, büyük imalât sanayiinde çalışanların sayısında önemli bir yükseliş vardır.

Tablonun (b) bölümü, ülke ekonomisi içinde ikinci önemli proleterleşme kesimi olan madenciliğe ait verileri içermektedir. Bu bölümün sütun (1) ve sütun (2)'sinden, maden kesiminde devlet işyerlerinde çalışanların ağır bastığı, sütun (3)'de ise hem özel hem devlet maden işyerlerinde çalışanların sayısında 1960 - 1967 arasında çok önemsiz bir artış olduğu görülmektedir.

Tablonun (c) bölümünde ilk iki bölümün 1960 - 1967 dönemi için toplamı vardır. Sanayi proletaryasının bu iki önemli toplanma alanında 1960'da 363.000 olan ücretli ve maaşlı çalışanlar sayısı, 1967'de 510.000'e yükselmiştir. Yani bu dönemde artış, bölümün sütun (2)'sinde görüldüğü gibi % 40'-dır.

İmalât sanayi kesiminde çalışanların sayısında Türkiye'de 1950'den bu yana görülen artışın önemli bir niteliğine ait bilgi ise Tablo: V'de verilmiştir.

TABLO: V
BÜYÜK İMALÂT SANAYİ İŞYERLERİNDE, İŞYERİ BAŞINA ORTALAMA ÇALIŞANLAR SAYISINDAKİ GELİŞME

(Özel ve Devlet Kesimi)

	İşyeri başına çalışanlar sayısı		Özel kesim
	Devlet	Özel	artış indeksi
1950	738	36	
1951	755	35	
1952	714	35	

1953	579	37	
1954	590	36	
1955	606	35	
1956	624	32	
1957	605	35	
1958	604	36	
1959	575	35	
1960	584	33	
1961	559	30	
1962 (*)	557	52	100
1963	593	65	125
1964	561	69	133
1965	568	75	144
1966	586	78	150
1967	652	82	158

Kaynaklar :
Devlet İstatistik Enstitüsü Yıllıkları;
Türk İstatistik Derneği Dergisi, Cilt 1, sayı 4-5.

İmalât sanayiinin tümünde 1950-1960 arasında devlet kesiminde işyeri başına çalışanlar sayısında önemli bir düşüş, özel kesimde ise 35-36 civarında oynayan bir kararlılık göze çarpmaktadır. Planlama ile birlikte özel kesimde işyeri başına düşen çalışanlar ortalamasında çok hızlı bir artış dikkati çekmektedir. Bu ortalamada 1962-1967 arasındaki artış % 58'dir. Türkiye'de son yıllarda özel kesimde daha büyük sanayi işyerleri önem kazanmaktadır.

Türkiye'de proleterleşmenin en önemli alanı sayılabilecek büyük imalât sanayi kuruluşlarının çalışanlar sayısı açısından büyüklükleri hakkında aşağıdaki Tablo : VI önemli gözlemler yapmamıza olanak vermektedir.

TABLO : VI

BÜYÜK İMALÂT SANAYİİNDE İŞLETMENİN İŞÇİ SAYISINA (İŞYERİ BÜYÜKLÜĞÜNE) GÖRE DAĞILIMI

(T : Toplam; D : Devlet İşletmeleri; Ö : Özel İşletmeler)

İşyeri büyüklüğü		İşyeri sayısı	1 Kasım 1963'te çalışanlar	%
10-19 kişi	T	1.288	20.598	6,3
	D	252	252	
	Ö	1.258	20.346	
20-49	T	911	34.134	10,5
	D	24	762	
	Ö	887	33.372	

(*) 1962'ye kadar 10 beygir gücü ve daha fazla itici güç kullanan veya 10 ve daha fazla çalıştıran işyerleri büyük işyeri sayılırken, 1962'den itibaren itici güç kullansın kullanmasın 10 ve daha fazla işçi çalıştıran yerler kapsanmıştır.

50 - 99	T	334	26.392	8,1
	D	21	1.517	
	Ö	313	24.875	
100 - 199	T	201	27.467	8,4
	D	31	4.458	
	Ö	170	23.009	
200 - 499	T	147	46.033	14,2
	D	52	17.356	
	Ö	95	28.667	
500 - 999	T	71	57.520	17,7
	D	40	34.660	
	Ö	31	22.860	
1000 ve +	T	60	113.297	34,8
	D	40	81.452	
	Ö	20	31.845	
TOPLAM	T	3.012	325.441	100,0
	D	238	140.457	
	Ö	2.774	184.984	

Kaynak : Devlet İstatistik Enstitüsü, 1963 Sanayi Sayımı.

Tablo : VI'da görüldüğü gibi büyük imalât sanayii işyerlerinde çalışanların % 52,5'i 500 ve daha fazla insanın çalıştığı işyerlerinde, % 34,8'i ise, 1000 ve daha fazla insanın çalıştığı işyerlerindedir. Bu en son grupta, yani 1000 ve daha fazla insanın çalıştığı işyerlerinde ortalama çalışanlar sayısı 1.887'dir.

Türkiye'de proletaryanın oluşumuyla ilişkili bir diğer veri de, Çalışma Bakanlığının sağladığı sendika ve sendikalı işçiler sayılarıdır. Bunlar aşağıdaki Tablo : VII'de gösterilmiştir.

TABLO : VII
TÜRKİYE'DE 1960'DAN BU YANA SENDİKA VE SENDİKALI İŞÇİ SAYISINDAKİ ARTIŞ

Yıllar	Sendika sayısı	Üye sayısı	Birlik ve federasyon	Konfederasyon
1960	432	282.967	27	1
1961	511	298.676	28	1
1962	543	307.839	36	1
1963	665	295.710	26	1
1964	595	338.769	28	2
1965	658	360.285	29	2
1966	724	363.654	24	2
1967	798	834.580	18	3
1968	755	1.057.928	22	3

(Bu tablo, Çalışma Bakanlığından sağlanan kayıtlardan çıkarılmıştır.)

Bu veriler içinde özellikle sendikalı işçi sayısının güvenilirlik derecesi şüphe götürmektedir.

İşçi Sigortaları Kurumunca yayınlanan sigortalı işçiler sayısı da, belirli kayıtlara dikkat edilmesi şartıyla, önemli bir göstergedir.

Aşağıdaki Tablo: VIII, 1963 - 1968 yılları arasında sigortalı işçilerin sayısını ve bunların iktisadî faaliyet kesimlerine dağılımını vermektedir.

TABLO : VIII

SİGORTALI İŞÇİLERİN TARIM DIŞINDAKİ ÇEŞİTLİ SEKTÖRLERE DAĞILIMI (1963 - 67)

	1963		1964		1965		1966		1967	
	Sayı	%	Sayı	%	Sayı	%	Sayı	%	Sayı	%
Maden	64.100	9,2	67.434	9,0	94.945	10,7	85.620	8,7	98.109	8,8
İmalât	359.346	51,4	385.855	51,3	430.177	48,7	466.786	47,7	564.252	50,7
İnşaat	146.626	20,8	150.155	19,9	175.429	19,9	199.652	20,4	210.621	19,0
Elektrik, gaz, su	23.140	3,3	37.940	5,0	36.276	4,1	37.105	3,8	38.948	3,5
Hizmetler	75.130	10,8	81.612	10,8	109.493	12,4	140.689	14,4	156.732	14,1
Ulaştırma, haberleşme	31.475	4,5	29.795	4,0	36.843	4,2	48.844	5,0	43.488	3,9
Toplam	698.817		752.791		883.163		978.686		1.112.150	

Kaynak: İşçi Sigortaları Kurumu Bültenleri.

Kurumun uygulama alanında yapılan değişikliklerin bu sayılara yansıdığı unutulmamalıdır. Yukardaki tablonun verdiği sayılar, 1965'e kadar, 50.000'den fazla nüfuslu şehirlerde 4 ve daha fazla işçi çalıştıran işyerlerini, 50.000'den az nüfuslu yerlerde 10 ve daha fazla işçi çalıştıran işyerlerini kapsamıştır. Kurumun uygulama alanı 1965'den bu yana giderek bütün illerde bütün işçileri kapsar nitelikte genişlemektedir.

1960'lardan bu yana Türk toplumunun önemli bir olayı da, çalışmak için yurt dışına büyük sayıda işçinin gitmesidir. Bu olayın Türkiye'de işçi sınıfının oluşumu açısından taşıdığı anlam şüphesiz ki dikkate değer. Aşağıdaki Tablo: IX'da 1961'den bu yana yurt dışına giden işçilerle ilgili veriler derlenmiştir.

TABLO : IX

DIŞ ÜLKELERE GÖNDERİLEN İŞÇİLERİN ÜLKELERE VE YILLARA GÖRE DAĞILIMI

	1961 - 1966	1967	1968	1969 (Ocak - Kasım)
B. Almanya	168.991	1.199	41.409	94.826
ABD	—	8	43	21
Avustralya	—	—	107	970
Avusturya	4.973	1.043	673	955

Belçika	13.917	—	—	—
Fransa	88	—	—	—
Hollanda	6.598	48	875	3.567
İngiltere	8	—	—	4
İsviçre	504	215	97	142
Libya	—	92	—	—
Somali	16	—	—	—
S. Arabistan	—	342	—	87
Toplam	195.095	8.947	43.204	100.572
Genel toplam :	347.818			

Kaynak : İş ve İşçi Bulma Kurumu kayıtları.

İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun kayıtlarına göre hazırlanan yukarıdaki tabloda görüldüğü gibi, 1961'den bu yana yurt dışına giden işçi sayısı 350.000'i bulmuştur. Kaçak gitmiş olanları ve bu yıl içinde gidecek olanları da eklersek, bu sayı yarım milyonu bulur. Tablo : III'deki çalışan nüfus sayıları ile karşılaştırılırsa görülür ki, bu sayı, 1965 sayımı sırasında sanayide çalışanların dörtte biri büyüklüğündedir. Burada şunu belirtmek gerekir: Yurt dışına giden işçilerimizden ne kadarının temelli geri dönmüş olduğunu ya da geri dönenlerden kaçının bir süre sonra tekrar dışarı gittiğini bilmek için gerekli verilere sahip değiliz.

Türkiye'de son yıllarda özellikle imalât sanayiinde çalışanların sayısındaki artışın diğer ülkelerdeki gelişme ile kıyaslanması anlamlı bir sonuç vermektedir. Aşağıdaki tablo, Türkiye'de ve seçilmiş bazı ülkelerde 1959-1968 arasında imalât sanayii kesiminde çalışanların sayısındaki artışı vermektedir.

TABLO : X

ÇEŞİTLİ ÜLKELERDE İMALÂT SANAYİİ KESİMİNDE ÇALIŞANLARIN SAYISINDAKİ ARTIŞ ORANLARI

Ülkeler	1959	1960	1961	1962	1963	1964	1965	1966	1967	1968
Yugoslavya	81,1	87,7	92,3	95,3	100,0	107,9	112,7	111,1	110,7	110,4
İtalya	86,1	89,1	94,0	96,9	100,0	97,1	95,7	95,7	98,5	100,5
B. Almanya	90,4	94,8	97,3	100,0	100,0	100,0	102,3	102,3	97,3	98,4
İspanya	87,7	87,5	89,8	94,5	100,0	105,1	113,6	120,1	117,9	116,5
İngiltere	96,3	100,4	102,0	101,2	100,0	107,5	102,9	102,9	100,0	99,0
Türkiye	84,7	90,4	99,6	96,8	100,0	107,4	119,7	129,9	141,4	163,2
Yunanistan	—	—	94,8	96,1	100,0	102,7	106,4	109,6	108,9	108,2
Hindistan	82,2	85,4	89,2	93,6	100,0	105,7	108,3	107,9	108,9	—

Kaynak : **1969 İşçi İstatistikleri Yıllığı,** Milletlerarası İşçi Bürosu Yayını.

Tablo : X'daki oranlar 1963 yılına ait verilerin 100 sayıldığı endeksleri vermektedir. Görülmektedir ki Yugoslavya, İtalya, Batı Almanya, İspanya, İngiltere, Yunanistan, Hindistan ve Türkiye'den oluşan bu grup içinde, Türkiye'nin artış oranı hem en yüksek hem de çok yüksektir. İmalât sanayii kesiminde çalışanların sayısında ikinci derecede yüksek artış oranı İspanya'da görülmektedir ki bu artış 1963 - 1968 arasında % 16,5 oranındadır. Türkiye'deki artış oranı ise aynı dönemde % 63,2'dir.

Türkiye 1970'lerin başında nüfusunun hâlâ çok büyük bir çoğunluğunu tarım kesiminde barındıran geri bırakılmış bir ekonomiye sahiptir. Ülkemizi sömüren emperyalizm ve onun yerli işbirlikçileri, sömürü süreçleri içinde bu sömürüyü yok edecek güçleri de ister istemez kendileri yaratmaktadır. Türk toplumunun yapısı hızla değişmektedir. Eğer bu hız devam ederse, önümüzdeki on ya da onbeş yıl içinde kentlerde yaşayan nüfusun toplam Türkiye nüfusunun yarısının oldukça üstüne çıkması kaçınılmazdır.

Türkiye'de emperyalizme bağımlı çarpık bir sanayileşme süreci vardır. Bu sanayileşme Türkiye halkının çıkarlarına her yönüyle aykırıdır. Montaja dayanmakta, kendi teknolojisinden yoksun bulunmakta, en gereksiz ham maddelerini de dışardan getirmekte ve Türk toplumunun uzun dönemdeki ekonomik gelişmesini baltalayıcı niteliklere bürünmektedir.

Bütün bunlara rağmen, toplumun ve ekonominin yapısı oldukça hızlı bir «sanayileşme» süreci içinde değişmektedir.

1970 Türkiye'sinde büyük iş yerlerinde, imalât sanayii, madencilik, inşaat, ulaştırma ve hizmetler kesimlerinde çalışan işçilerin sayısı aşağıdaki Tablo : XI'den anlaşılacağı gibi milyonu çok aşmıştır.

TABLO : XI

BÜYÜK ÜRETİMDE İŞÇİ SAYISININ 1963 - 1967 ARASINDA BAŞLICA FAALİYET KOLLARINA GÖRE DEĞİŞİMİ

Faaliyet kolu	1963		1967	
	İşçi sayısı	%	İşçi sayısı	%
Üretim malları üreten imalât sanayii	87.517	13,6	139.665	15,4
Tüketim malları üreten imalât sanayii	211.448	32,9	280.739	31,0
Madencilik	57.740	9,0	71.614	7,9
Elektrik, gaz, su	21.000	3,3	32.684	3,6
Ulaştırma, haberleşme	108.167	16,8	154.246	17,0
Üretken hizmetler	11.000	1,7	15.807	1,8
İnşaat	145.626	22,7	210.625	23,3
Toplam	642.418	100,0	905.376	100,0

Kaynak :

Devlet İstatistik Enstitüsü; 1963 Sanayi Sayımı; Türk İstatistik Derneği Dergisi, Cilt 1, sayı 4 - 5; ve imalât dışı kesimlerin 1967 sayıları için, bu kesimlerde 1963 - 1967 arasında meydana gelen üretim artışına eş oranlı istihdam artışı varsayımı ile yapılan hesaplama. İnşaat kesimi için 1967 sayısı, II Kalkınma Planının verileri ile de tutarlıdır.

Türkiye'nin emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sömürüsünden kurtarılmasını, Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye'nin kurulmasını amaç edinen proleter devrimci mücadelede gözden kaçırılmaması gereken bir görev vardır. Millî Demokratik Devrimin önderi olacak işçi sınıfı ile köylülerin ve Millî Kurtuluşcu aydınların eylem birliğini sağlayacak çabalarda, Türk toplumunun yapısındaki ve özellikle işçi sınıfının oluşumundaki gelişmelerin yakından izlenmesi büyük önem taşımaktadır. Bu yazıda toplanan veriler muhakkak ki, bütün ele alınması ve tartışılması gereken verileri içine alamamıştır. Bu derlemenin, bundan sonraki, daha ayrıntılı ve daha anlamlı sonuçlara götürücü çalışmalara bir başlangıç olacağını umarız.

PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK
ÇALIŞMA GRUBU

korkut boratav

gecikmiş bir uyarı

Proleter Devrimci Aydınlık'ta yayınlanan (Sayı 1 - 15) «Türkiye Tarımında Üretim İlişkileri Üzerine» başlıklı yazım şu cümlelerle son buluyordu: «Erdost ise, açıkça görüldüğü gibi bu temel meseleler etrafındaki bilgilerini olgunlaştırmadan yazmaya başlamış; bugüne kadar eleştirilmediği için bazı hatalarını sürdürerek, bazılarını düzelterek, fakat daima yeni hatalar da ekleyerek yazmaya devam etmiştir. Yayınlanmaması şartıyla yazmak belki de makbul bir öğrenme metodudur; ancak bu öğrenme sürecini yansıtan yazılar, Türk toplumunun temel yapısını tahlil ederek strateji önermelerine yöneliyorsa kesinlikle zararlı olur. Bu özelliğinin yanısıra, bilimsel sosyalizmin kategorilerini sürekli olarak yanlış kullanması, polemik havasına kapılarak bilinçli - bilinçsiz tahrifata yönelmesi gibi nedenlerle Erdost'un tartışılan konulara kısa vadede olumlu bir katkı yapabileceği hususunda fazla iyimser olamıyorum. Bu yazı, bu konularda yazmaya bir süre ara vermesi için arkadaşça bir uyarmadır.» Ancak, yazı baskıya girmeden önce bu cümleleri çıkardım. Bütün zaaflarına rağmen Erdost'un, bilgisinin sınırlarını idrak etme, gereken uyarı yapıldığı takdirde hatalarını görme, teorik planda özeleştiri yapma faziletini yitirmemiş olabileceği umuduna kapıldım ve Erdost'u, «bildiklerini yeniden gözden geçirmeye; bilimsel sosyalizmin genel doğruları ile ülkemizin somut şartlarını bugüne kadar yaptıklarından daha sıhhatli bir sentezde toplamaya» davet ederek yazıya son verdim.

Erdost'un «Yeni Oportünizmin Eleştirisi» yazısını (**Aydınlık Sosyalist Dergi,** sayı 19) okuduktan sonra bu iyimserliğimin ne kadar temelsiz oldu-

ğunu farketmiş bulunuyorum. Bu son yazı, yazarın yukarıda özetlenen kusurlarının dört başı mamur bir panoramasıdır. Erdost bu arada okuduğu yeni eserlerden kaptığı doğru bilgileri yeni hatalarla birleştirerek, tamamen yanlış bir metodoloji ve yetersiz bir kavrayışla kaynaştırarak ortaya tam anlamıyla bir kavram kargaşası çıkarıyor. Yazıyı sonuna kadar okumak sabır ve takatini gösterebilen okuyucu yanlışı doğrudan, saçmayı anlamlıdan ayırmak gayreti içinde bitap düşecek; dikkatini son satıra kadar uyanık tutmazsa, kaynakları yeni baştan tahkik etmek çabasını sarfetmezse, «acaba bunlar neyi ve niçin tartışıyorlar?» sorusunu soracak ve umutsuzluk içinde dergiyi elinden bırakacaktır.

Tartışma, yanlışlarımızı adım adım karşılıklı olarak ayıklamak ve birbirimizden öğrenip okuyucuyu aydınlığa çıkarmak sonucunu doğurursa anlamlıdır. Gerçekte ise, eleştirilmeyi hazmedemeyen Erdost, yazdığı her paragrafta tartışmayı öylesine çıkmaza sürüklemiştir ki, eski hatalarına yenilerini öylesine katmıştır ki, bu hataları düzeltmeye, bu kavram kargaşasını ayıklamaya çalışmanın, maliyetini kurtarmayan bir çaba, fuzuli bir kaynak israfı olmaktan öteye gidemeyeceği artık anlaşılıyor. «Teorisyen» ve «ideolog» olarak yaptıkları sahte şöhretin yıkılmasını hazmedemeyenler, devrimci yayın organlarının sayfalarını kendi şahsî prestijlerini yeniden bina edebilmek için sorumsuzca işgal etmeden önce ellerini vicdanlarına koyup uzunca düşünmelidirler.

Ancak, yine de tartışmayı sürdürmek; yazarımızın hatalarını teker teker düzeltmek düşünülebilirdi; eğer Erdost, yukarıda sayılan zaaflarının en vahimi olan tahrifçilikte israr etmese idi... Bir tahrifçi ancak teşhir edilebilir; kendisiyle tartışılamaz. Bu bakımdan baştan aşağı tahrifatla dolu yazısından bir iki **örnek** verip bu meseleye son vermeyi tercih ediyorum.

1. Erdost'a göre ben **Emek**'te, Türkiye tarımında «hâkim» üretim ilişkisinin basit meta üretimi olduğunu ileri sürdüğüm halde, sonraki yazımda bu ilişkinin «en yaygın» olduğunu iddia etmiş; hâkim üretim biçimini ilkel bir kapitalizm olarak gösterip çelişkiye düşmüşüm. **Emek**'teki yazımdan Erdost'un bu iddiayı nasıl çıkardığını göstermek için kendisini nakledelim: «Diyor ki Boratav: 'Türkiye tarımına asıl hâkim **işletme tarzı,** küçük köylü **işletmesidir.'** Boratav 'küçük köylü işletmeleri' ile 'küçük meta üretim ilişkisi' ni kastetmektedir.» (Erdost, s. 14. Siyahlar bana ait. K. B.) İşte bu, açık bir tahriftir. **İşletme tarzı,** üretim biçimi değildir; bir işletme tarzı olarak «küçük köylü işletmeleri» de bu yüzden bir üretim ilişkisi olan «basit meta üretimi» ile eş-anlamlı kullanılmamıştır.

Denilebilir ki Erdost mutat kavram kargaşasının bir başka örneğini vermiştir; son yazısında yaptığı gibi «hâkim» üretim ilişkisi ile «en yaygın» üretim ilişkisi kavramlarını nasıl karıştırıyorsa (s. 12), «işletme tarzı» ile «üretim ilişkisi» ni de birbirine karıştırmıştır. Gerçekte ise bu örnekte, bir bilgisi ve kavrayış eksikliğinden söz edilemez; zira Erdost, benim işletme tarzı ile üretim ilişkisini özdeş kavramlar olarak kullanmadığımı yine benden yaptığı bir nakille göstermek gafletine düşüyor. Erdost'u aynen nakilediyorum: «Boratav...şöyle diyor: 'Yukarıdaki cümlelerin belli bir üretim

ilişkisinin tanımı olduğunu söylemek güçtür; zira herhangi bir mülkiyet ilişkisini içermemekte, daha ziyade bir **işletme tarzından** bahseder görünmektedir!... Boratav, belli bir üretim ilişkisinin herhangi bir mülkiyet ilişkisini içermesi gerektiğni, aksi halde bir işletme tarzından sözedilebileceğini yazıyor.» (s. 35). Demek oluyor ki Erdost, benim «işletme tarzı» ile «üretim ilişkisi» kavramlarını özdeş tutmadığımı bilmekte; bunu bile bile, bir işletme tarzı olarak küçük köylü işletmelerinden bahsettiğim bir yerde, benim bir üretim ilişkisi olarak basit meta üretimini kastettiğimi yazarak açık ve bilinçli bir tahrif yapıyor.

2. Erdost'a göre ben «küçük burjuva ekonomisi» ile «küçük meta üretimini» birbirine karıştırıyormuşum (1).

Bu, bir diğer tahriftir. «Türkiye Tarımında Üretim İlişkileri Üzerine» yazısını, anlamadan da olsa dikkatle okumuş olan Erdost, bu yazının 210. sayfasındaki şu sözleri atlamış olabilir mi? «Nedir bu küçük burjuva ekonomisi? Lenin, ekonominin **genel yapısı** yukarıda zikredilen kapitalizme has çelişkileri içerdiği zaman basit meta üretimini, küçük burjuva ekonomisi; köydeki küçük meta üreticisini ise küçük köy burjuvazisi diye anlamaktadır.» Görülüyor ki, ben küçük burjuva ekonomisinin, toplumların gelişmesinin belli bir aşamasında («ekonominin genel yapısı kapitalizme has çelişkileri içerdiği zaman) basit meta üretimine verilen isim olduğunu belirtmiş bulunuyorum ve dolayısıyla bu gelişme aşamasından önceki sosyo-ekonomik kuruluşlarda basit meta üretimine «küçük burjuva ekonomisi» denemeyeceğini göstermiş oluyorum. Buna rağmen Erdost, bu iki kategoriyi özdeş saydığımı iddia ederek, bilinçli ve açık bir tahrif daha yapıyor.

3. Erdost'a göre ben **Emek**'te sömürü olmadan basit meta üretiminin mevcut olabileceğini ileri sürdüğüm halde, **Proleter Devrimci Aydınlık**'ta bununla çelişen bir iddia ortaya atıyor ve küçük meta üretiminin, başlayış anından itibaren, genel özelliğini küçük üreticilerin tefeci-tüccar tarafından sömürülmesi olarak gösteriyormuşum. Erdost'un bu iddiası ile yaptığı tahrifçilik, yine benden yaptığı aktarmalarla ortaya çıkmaktadır. Kendisini nakledelim: «Boratav ... diyor ki: '... Basit meta üretimi **kökeninde değilse bile mantıkî ve tarihî evrimi sonucunda** (siyahlar bana ait K. B.), aracı aylak sınıfların teşekkülüne yol açarak yeni sömürme türlerini geliştirir ve bu yüzden farklı bir üretim ilişkisi meydana getirir.'» **Proleter Devrimci Aydınlık**'tan alınan bu cümlenin meramı açıktır. Ataerkil üretimden basit meta üretimine geçiş anında, yani basit meta üretiminin **kökeninde** küçük üreticiler aracı aylak sınıfların (örneğin tüccarın) sömürüsüne tabi

(1) [«Boratav, 'küçük burjuva ekonomisi' ile özdeş saydığı 'küçük meta üretiminin' ...» «Boratav ... 'küçük meta üretim ilişkisi' ni, 'küçük burjuva ekonomisi' ile özdeş olarak kullandığını belirten bir çalımla soruyor: 'Aksini, küçük burjuvazisi olmayan bir kapitalizmi keşfe kalkışanlar varsa, onlar ispata çalışsınlar'» (s. 53). Benden naklettiği ve aslında «soru» olmayan bu «çalımlı» cümlede Erdost'un iddia ettiği **özdeşliği** aramaya okuyucuyu davet ediyorum.]

değildir; ancak, basit meta üretimine ayrı bir üretim ilişkisi dememizin nedeni, bu ilişkinin «mantıkî ve tarihî evrimi sonucunda», yani daha ileri bir aşamada zorunlu olarak bu yeni sömürme biçimlerine tabi olmasıdır. Nitekim yine Erdost'un **Proleter Devrimci Aydınlık**'taki yazımdan aktardığı bir cümlede de: «Ortaçağda, hattâ bugün dahi yer yer ülkemizde, köylünün kasaba pazarlarında ürününü tüketiciye doğrudan doğruya satması; ürününün karşılığı elde ettiği parayla da kasaba zanaatkârlarından tüketim araçlarını satın alması, **'ürün fazlasının ve aracıların mevcut olmadığı' basit meta üretiminin ilkel bir türüdür.**» (Erdost, s. 39, siyahlar bana ait. K. B.) aynı görüş ifade edilmekte ve bu mesele üzerinde iki yazı arasında çelişme olmadığı açıkça görülmektedir.

Proleter Devrimci Aydınlık'tan bizzat yaptığı bu aktarmalara rağmen Erdost'un: «**Proleter Devrimci Aydınlık**'ta ataerkil üretimden basit meta üretim ilişkisine **geçişi,** küçük üreticilerin aracılar tarafından sömürülmesiyle açıklayan Boratav» ifadesini ve «**Emek** yazarı Boratav'da görüyoruz ki sömürme olmadığı hallerde basit meta üretim 'ilişkisi' vardır... Oysa şimdi (yani **Proleter Devrimci Aydınlık**'ta) ataerkil üretimden basit meta üretimine **geçişi belirleyen,** üretim araçlarında mülkiyet değişikliği olmadığı halde, küçük üreticinin **sömürülmüş olmasıdır.**» (s. 54, siyahlar bana ait. K. B.) cümlelerini nasıl açıklamalı? Açıkça görülüyor ki, Erdost ya okuduğu açık seçik cümleleri anlayamamıştır; ya da bilinçli bir tahrifle daha karşı karşıyayız (²).

Burada tahrifat örneklerini kesmek zorundayız. Sadece Erdost'un tahriflerini teşhir, görüldüğü gibi, ayrı ve uzun bir yazı konusu olacak gibidir. Bu yüzden, mevcutların pek azını, rastgele seçilmiş üçünü temsil eden yukarıdaki örneklerle yetinerek bu verimsiz işe son vermek gerekiyor. Yazarımızın, benim görüşlerim üzerinde yaptığı ve kendisini hemen ele veren bu türden tahrifatı böylesine rahatlıkla yapması; Marx, Engels ve Lenin'in görüşleri üzerinde ne derecede pervasızca kalem oynatabileceğinin bir karinesidir. Erdost'u ciddiye alırsak, Marx ve Lenin'in kendi kavramlarına devamlı olarak ihanet ettiklerini; belirli bir kategoriyi kullanırken, bununla aslında başka (ve Erdost'un zihnine uyan) bir şey kastettiklerini kabul etmemiz gerekecek. Örneğin Marx, kurduğu teorik sistemin aslî kategorilerinden biri olan (ve «üretim ilişkisi» kategorisini de içeren) «üretim biçimi» kavramını kullanırken bazan da «işletme tarzı»nı, yani «küçük **üretim biçimi**» terimiyle «küçük işletmecilik»i kastetmekte imiş. (Erdost, s. 33 - 36) Sosyalizme geçiş döneminde Rus toplumunun yapısını oluşturan beş unsuru sayan Lenin'e göre; bu beş unsurdan dördü üretim ilişkisi olduğu halde (bilmem, Erdost buna da itiraz ediyor mu?); beşincisi olan küçük meta üretimi (Erdost bir kere aksini iddia ettiği için olsa gerek) bir üretim iliş-

---

(²) Benim Erdost'u tahrif ettiğim iddiası üzerine hüküm vermek isteyen okuyucunun, Erdost'un tutarsızlıklarını da gözden kaçırmadan, yazılarımızın hem tümünü, hem de tartışma konusu olan pasajlarını dikkatle bir kere daha okumasını rica etmekten başka yapılacak bir şey yoktur.

kisi olamaz imiş. (s. 59-61) Böylece Lenin, elma ile armutun toplamını alan, aynı türden olmayan kavramların bir bütünün unsurlarını meydana getiremeyeceğini ve mukayese edilemeyeceğini bilmeyen; kısacası en basit mantık kurallarından habersiz bir kişi oluyor (3).

Çok yazdığı, sürekli olarak nakiller yaptığı ve cüretli yorumlara kolayca yöneldiği için Erdost'un yazılarında daima bazı doğrular, ilginç gözlem ve iddialar da var. Ayrıntılar üzerinde tartışabilse idik, bir miktar ilerlememiz, bazı bilinmeyen noktalara aydınlık getirmemiz mümkün olabilirdi. Ne var ki, (sosyalistçe tartışma erkânına bir türlü uyamaması bir yana) bütün bu kısmî doğrular ve ilginç yorumlar, Erdost'un genel teorik yapısının sakatlığı altında eziliyor, heba olup gidiyor; ayrıntılarla bütün arasında bağ kuramamaktan doğan akort bozukluğu yazılarının bütününü niteleyen belirgin özellik oluyor. Çürük bir temel üzerinde yükseldiği için ilk rüzgârda çökmeye mahkûm bir binanın kiremitlerini tamir etmek ne kadar abes ise, anlamlı ayrıntılar üzerinde Erdost'la tartışmak ta o kadar gereksiz oluyor. Tarımdaki üretim ilişkileri üzerindeki teorik çerçeve, öyle sanıyorum ki, ana hatlarıyla çizilmiştir. Bundan sonrası araştırıcılara aittir; yeni bulgular, daha sağlam yöntemlerle, benim, **Gelir Dağılımı**'nda yaptığım çok kaba tesbitlerin (daha şimdiden bazı arkadaşların yapmakta olduğu gibi) aşılması veya bunlardaki hataların gösterilmesi, düzeltilmesi hepimiz tarafından sevinçle karşılanmalıdır.

Bu yazının başında yaptığımız uyarıyı biraz açarak sözlerimize son verelim :

Bir kere, gelişigüzel nakilciliğin bilimsel sosyalizme hâkimiyetin karinesi sayıldığı dönem Türkiye'de çoktan aşılmıştır. Polemik içinde rakibini «okul bilgiçliği» ile suçlamak için dahi Engels'ten aktarma yapmaya muhtaç kalan bir yazar, bu türden ucuz nakilciliğin okuyucu kitlesini etkileyeceğini sanıyorsa; bir çoğu daha lise sıralarında iken bilimsel sosyalizmin klâsiklerine şevkle, hırsla ve tutkuyla sarılmış bilinçli bir genç devrimciler kuşağıyla karşı karşıya olduğunu farketmemiş demektir. İkincisi; fikrî enerjisinin tümünü teoriyi ve hayatı bütün zenginliğiyle kavramaya değil de, geçmişte işlediği teorik hataların doğruluğunu «ispata» yönelmiş bir naza-

---

(3) Muhtevayla ilgili sayısız hatalar arasından bazı yanılmalara sebep olabilecek bir tanesini düzeltelim : Sömürüye dayanan sistemlerde fiilî üreticinin artı üründen pay alması mümkün müdür? Yüksek bir soyutlama düzeyinde ele alınırsa, konjonktürel ve dalgalanmaların etkisini bertaraf edecek uzunca bir dönemde bunun imkânsız olduğu söylenebilir. Gerçek tüketimin gerekli tüketimi uzunca bir süre aşması, hiçbir zaman fizyolojik asgarî ile sınırlı olmayan gerekli tüketim düzeyini yükseltir. Artı üründen tüketime eklenmeyen bir payın bir süre alınması ise, örneğin kapitalist bir çerçevede basit meta üreticisinin burjuvalaşması, satış hasılatının sermayeye dönüşmesi anlamına gelir; yani fiilî üretici fiilî üretici olmaktan uzaklaştığı oranda bu mümkün olur. Erdost'un «artı-emek», «artı-ürün» kavramları etrafında kopardığı şamatanın cevabı bundan ibarettir.

riyeci, [4] geciktikçe dönüşü güçleşen karanlık ve çıkmaz bir sokağa sapmış olduğunu bir süre sonra farkedecektir ama bu yolun çıkmazlığını kendisine zamanında haykıranlara kulaklarını tıkamış olmaktan ötürü duyacağı son pişmanlık fayda vermeyecektir.

---

[4] Böylesine verimsiz bir çabanın Erdost'u ne gibi durumlara düşürdüğüne örnek olarak **basit meta** meselesini ele alalım. Erdost, Fransızcadan çevrilen **Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı**'da **basit meta** kavramını bulmuş. **Sol Yayınları**'nın, **Katkı** çevirisinden s. 151 ve s. 180 (dipnot 81) örnek gösteriliyor. Gerçek ise şudur: Fransızcada «basit meta üretimi» değil, «küçük meta üretimi» (petite production marchande) terimi kullanılır. Bu yüzden Erdost'un «küçük meta», yani «petite Marchandise» terimini araması gerekirdi. Bu husus bir yana, metinde «simple marchandise» «basit meta» değil, «**sadece** meta olarak dolaşımda bulunmuş olmaz...» ifadesi içinde «sadece» anlamındadır. «Basit meta» teriminin Fransızcası «marchandise simple» dir; «simple marchandise» değil; bu ikinci halde «simple» sözcüğü «sadece» anlamını alır. Nitekim eserin İngilizcesinin ilgili yerinde, bu dilde de «basit» anlamına gelen «simple» sözcüğü yoktur; «it circulates, then, not **merely** as a commodity...», («sadece meta olarak dolaşımda bulunmuş olmaz») ifadesinde **«merely» (sadece)** sözcüğü yer almaktadır. **(A Contribution to the Critique of Political Economy**, Chicago 1904, s. 125) Türkçe çevirinin 151. sayfasında ise «basit meta» ifadesi, Erdost'un iddiasının aksine yer almıyor. Çeviri burada doğru yapılmıştır. («sadece bu metalardan bir tanesidir.») Erdost.un çabası, görüldüğü gibi, boşunadır. Çeviri hataları sonunda ve bu sayede Marksist politik iktisada «basit meta» kategorisinin girdiğini iddia etmek kişiyi sadece gülünç duruma düşürür.

hikmet kıvılcımlı

deccal nasıl kapımızı çalıyor (I)

EMPERYALİZM KURDUNUN KUZU POSTU : «HÜR BASIN!»

Emperyalist Batı'nın **«Basın - Yayın Hürriyeti»** adını verdiği şeye niçin o denli bayıldığına hak vermemek elden gelmez. **«Hür Yayın»** olmasa, Emperyalizm kurdu, hangi kuzu postuna bürünebilir? Serbest uçkur, baldır, bacak gıdıklamalariyle dolu **«Hür Yayın»** ortamında, esrar kabağına çevrilen insan kafası, Azraili kolayca kurtarıcı melek gibi görebilir. Bin bir rezalet, şantaj, fuhuş gürültüleriyle, insan : avcılar önünde zağar sürüsünden kaçan şaşkın av hayvanı durumuna sokuldu mu, artık burnunun ucunu göremez oluyor.

Başka hangi rejim, Birinci ve İkinci Emperyalist Evren Savaşlarını, birer **«Demokrasi»** yahut **«Hürriyet»** savunması gibi milletlere yutturabilirdi? Üçüncüsünü de yutturmaya böylesine ince dolambaçlı, gizli yollardan çalışabilir. Ne sayede? **«Hür Yayın»** sayesinde. Birinci Emperyalist Evren Savaşı kimin eseri? Kayzer Wilhelm'in dik bıyıklarının eseri.. İkinci Emperyalist Evren Savaşı kimin eseri? Kafatasçı Hitler'in sarkık perçeminin eseri.. Kayzer kaçtı mı, Hitler kendisini yaktı mı : Emperyalizm «piyrü pâk» mâsum kuzucuk postu altında sistem olarak yaşar gider.

Ta ki, Üçüncü Emperyalist Evren Savaşı gelip çatıncaya dek. Üçüncü Emperyalist Evren Savaşı nerede? Emperyalizm Kore'de, Emperyalizm Vietnam'da, Emperyalizm Süveyş'te, İsrail'de, Kongo'da, Nijerya'da... Bunların hepsi dünyayı **«kıyıcığından dişleme»** dirler. Asıl Üçüncü Emperyalist Evren Savaşı'nın göbeği, Avrupa'nın göbeğindedir. Avrupa'nın göbeği önce Macaristan'da kesilmek istendi. Olmadı. Çekoslovakya'da patlatılacaktı. Elvermedi. İçeriden bir Quisling'in : bir Dupçek, Mupçek'in el vermesi, bel

---

NOT : Sayın Hikmet Kıvılcımlı'nın bu yazısını birkaç bölümde yayınlıyacağız.

vermesi lâzım ki, Emperyalizm işliyeceği cinayeti, bir hayat kurtarıcı ameliyat gibi gösterebilsin. Başka türlü, koca bir insanlık, kasaplık koyun gibi salhaneye sürülenemiyor.

KİRALIK KATİL VE MASKESİ

Çekoslovak olayları üzerine sağda, solda **«krokodil gözyaşları»** dökenlere, bir Üçüncü Emperyalist Evren Savaşı'nın, «tam zamanında» hiç değil, hayli geç kalınarak önlendiği söylendiği için, belki de abartma yapıldığı sanılmıştı. Ondan sonra geçen her olay tek şeyi ispatladı. Enayi değil Emperyalizm: Sosyalizme karşı açılacak Haçlı Seferinin, Gamalı Haçlılar seferi biçiminde patlak verirse, artık Emperyalizmi kökünden silip süpüreceğini denemesiyle biliyor. Gebermek üzere kudurmuş bir düzen olarak Emperyalizm, önce bir maske, sonra bir kiralık kaatil arıyor.

Maske, iki yıldır eni konu işlenen Çekoslovakya meselesidir, kiralık kaatil Alman Emperyalizmidir. Maske Vietnam olmamış, İsrail olur; İsrail olmamış, Çekoslovakya olur. Ama yeryüzünde sınangılı kiralık kaatil Alman Finans - kapitalidir. Cinayet Alman Emperyalizmine yüklendi mi, bir taşla birkaç kuş vurulur. En sonra Uluslararası Finans - kapital ağa, bir yol daha kanlı ellerini **«Hür Yayın»** la yıkar. Emperyalizm **sistemi,** insanlık önünde cinayetini kolayca maskeleyebilir. Fedâyi Alman Emperyalizminden daha ucuz ve gözüpek enayi mi bulunur?

Ha bizim Bâbil artığı Hacıağalar, satılık Eşrâf - Âyan; ha onlara taş çıkartan (hele Birinci Emperyalist Evren Savaşı'nda kök yolduran) kazıklaşmış Prusya fosili (YUNKER - ASKER - BANKER) Cermen çetesi. Hitler zamanı **«Reichswehr»,** şimdi **«Bundeswehr»** adını alan **Alman Orduları,** en utanmazca beyinsiz köpek içgüdüsü ile aleste bekliyor. Amerikan casus örgütü **CIA** ve Amerikan askercil gangster teşkilâtı **PENTAGON** kırk harâmileri bir «Aport!» demiye görsün. Dünyanın şurasında, burasında parça parça denenen perakende Kapitalizm cinayetleri, o saat toptan insanlık trajedisi kılığına sokuluverir. Hangi gücüyle denilecek?

«Yür Yayın» ın her gün bir başka türlü ısıtıp ısıtıp öne sürdüğü temcit pilâvı Çekoslovakya boyları **«Federal Almanya»** denilen Emperyalizm kalesinin surları altındadır. Bu surlar, büyük Alman milletine her zaman kıymakta gözünü kırpmayan Cermen kiralık kaatillerinin emrindedir. Cermen kiralık askerleri, zavallı Alman milletinin Barbar geleneklerinden kalma gözükapalı disiplin, her ne olursa olsun dayanışma, domuzuna çalışma niteliklerini alçakça sömürüp, yeni yeni dünya mahşerleri kışkırtmayı pek becerirler.

DE GAULLE'ÜN KIRILAN BURNU

Çekoslovakya çanına ot tıkılır tıkılmaz, Alman gizli casusluk teşkilâtlarının en yüksek katlarında gizlenemiyen ardarda seri halinde **intiharlar** ne idi? Çekoslovakya kadar küçültülmek istenen facianın içyüzünü, anlıyanlara yeterince açıkladı. Anlamıyanlar, bugün artık, Emperyalist **«Hür Basın - Yayın»** zehirli çiçekleriyle dahi örtülemiyen gerizler önünde burunlarını ne

denli tıkarlarsa tıkasınlar, leş kokusunu yayılmaktan alıkoyamazlar.

Kocaman burnuyla, gerizde herkesten önce boğulmaya isyan bayrağını kaldıran devletlerin birincisi De Gaulle Fransası oldu. NATO adlı ölüm tuzağını kendi toprağından itelemiye girişti. De Gaulle Demirperde gerisine gidince: **«Gençlik İsyanı»**, tefecilik tiryakisi Fransız burjuvazisinin **paracığını** tepesi üstü getirdi. Alacaklı Fransa, birden bire sermayelerin Almanya'ya kaçtığını ve borçlu düştüğünü gördü.

De Gaulle'ün golva inadı tutmuştu. Kanada'nın Quebec Fransız bölgesine bir fâtih gibi girdi. Türkiye'ye uğrayıp **«Bağımsızlık»** öğüdü verdi. Türkiye'de **«Pan-Turalizm»** in emekliliğinden başka sonuç işitilmedi. Ama Kanada'nın başına geçen genç ekip, NATO emrindeki Kanadalı güçleri Avrupa'dan geri çekme kararına vardı. Bu karar Amerika'dan, hattâ İngiltere'den önce, Federal (Batı) Almanya'nın (eski Batı Berlin başkanı) **«Sosyalist»** şef-bakan Willy Brandt'dan karşı koyma gördü. Çok geçmedi, yeni ekspansiyon (kalkınma, yayılma) pazarları bulmak için, Vietnam'da ve Ortadoğu'da barışı tutan De Gaulle devrildi. Böylece dünyada Amerikan, Avrupa'da Almanya biricik olmuştur.

Almanya Birinci ve İkinci Emperyalist Evren Savaşlarından korkunç yenilgilerle yıkılarak çıkmıştı. NATO'ya sonradan, gaalip Emperyalistler eliyle bir sığıntı gibi girebilmişti. Şimdi nasıl oluyor da dünyada ikinci, Avrupa'da birinci güç haline geldi? İngiltere'yi Ortak Pazar'a sokmayan De Gaulle Fransasını cezalandırıyor, Fransa gibi NATO'ya dirsek çevirmek isteyen Kanada'ya, sipariş rüşvetleri vererek, askerlerini NATO emrinden çekmemesini salık veriyor?

ALMAN EMPERYALİZMİNİN RÖNESANSI

Almanya artık, —ezelî satılık İşçi Partisi elinde Amerikan uydusu olan,— İngiltere'den üstün ve NATO'dan tek sorumlu devlet gibi davranıyor. Doğu (Sovyetler) ile Batı (Amerika) arasında yaklaşmadan söz geçiyor. Alman Bakanı hemen ortaya atılıyor. Bir yanda şöyle diyor: **«Şurası besbelli ki, bir gün şimdiki ittifakların yerine geçecek olan Avrupa emniyeti, aynı zamanda hem Amerikalıların, hem Sovyetlerin garantisini edinmelidir.»** Neredeyse Amerika ile Sovyetler arasında hakem kesiliyor. Öte yanda, Sovyetler, **«Tüm Avrupa Konferansı»** için teklif yapınca, aynı Alman Bakanı dikiliyor: **«Böyle bir teklif Bonn hükûmetince kabul edilir şey olamaz»** diyor. Batı Almanya Finans-Kapitali, Doğu Almanya'dan başka, Batı Polonya'yı ve bir bölük Sovyet sınırını yutmadıkça barışamıyacağını anlatıyor. Ve Birleşik Amerika Devletleri'ne bile hiç danışmaksızın, her türlü Doğu-Batı konuşma kapılarını kapayabiliyor.

Alman Emperyalizmi bu şahbazlık gücünü nereden buluyor? Onu anlarsak, **«Çekoslovakya Meselesi»** denilen şeyi azıcık kavramaya yaklaşmış sayılabiliriz. Alman Neo-emperyalizminin hortlayışının temel nedeni, Finans-Kapital'in oldu olası bindiği dalı kesen iç çelişkilerine: Kapitalizmin Dengesiz Gelişim Kanunu'na dayanır.

İki Emperyalist Evren Savaşı sonunda da **«Demokrat»** denilen emperyalistler, **«Zorba»** (Militarist veya Faşist) Almanya'yı tepesi üstü düşürdü-

ler. Teslim alır almaz da, ilk işleri, yerde yatan Alman Donkişotunu solunum (sun'i teneffüs) ve binbir kuvvet şırıngası ile ayağa kaldırmak oldu. Sonra Alman dirildi ve yeniden başbelâsı kesildi. Bu sefer de, havadan ve karadan son temellerine dek yıkılmış Alman kapitalizmine, başta Amerikan sağdıç olmak üzere bütün Uluslararası Finans - Kapital : ölümden sonra dirim sağlamak üzere, var güçlerile katılıp kaynaşarak her türlü madde (ve maneviyat) yardımını esirgemediler.

KAPİTALİZMİN EŞİTSİZ GELİŞİMİ

Bu sayede, Uluslararası Finans - Kapital, **«köpek köpeği yemez»** prensibine uyarak, **öldürdüğü** omuzdaşı Alman Finans - Kapitalini diriltti. Ayağa kaldırdı. Yıkılan Alman sanayii, bilimin ve tekniğin en son sözüyle yepyeni fabrikalar ve en ileri metodlarla kuruldu. Yenilince darmadağın olan Alman mallarının piyasası, Hitler'in rüyasında görmediği ölçüde genişleyip açıldı.

«Oldu da bitti mâşallah» la beslenip büyütülen Alman Finans - Kapitali, kendisi kadar tekniğin son sözünü uygulayamayan öteki «Gaalip» Emperyalist ülkeleri **Rekabetile** dövüp aşmaya başladı. Şimdi, en başta Amerika gelmek üzere, İngiltere ve Fransa gibi hâlâ nispeten az yıkılmış, eski yatırım işletmelerile **Kompetitiv** (rekabet edebilir) olamıyan öteki Emperyalistler güç duruma düştüler. Alman'a yalvarıyorlar : şu Doyçe Markı pahalaştır ki, ihracatın azalsın, ithalâtın çoğalsın (Alman malı daha az satılsın, yabancı mallar daha çok alınsın) diye...

Yeryüzünde her yıl Dış Ödeme Dengesi milyarlarca fazlalık yığan, parası en kuvvetli kapitalist ekonomi temeli, 24 yıl önce taş üstünde taş bırakılmamış Almanya'da kurulmuştur. **«Alman Mucizesi»** denilen şey budur. Ve bu Alman mucizesi değil, Uluslararası Finans - Kapitalin kendi eliyle ördüğü Alman çorabıdır. Dünya Emperyalistleri ne denli öğünseler yeridir; kendi bombalariyle yıktıkları Alman Finans - Kapitalini, kendi sermayelerile eskisinden beş beter kurmuşlardır.

Niçin yıktılar? Avrupa milletlerinin başına jandarma yazacağız, Sovyetlerin başına belâ edeceğiz, Sosyalizmi bin yıl geri attıracağız diye şımarttıkları Alman Emperyalizmi, daha dişine göre bulduğu Batı Emperyalistlerine peşin saldırdığı için. Niçin yeniden kurdular? Gene, Avrupa milletlerinin başına jandarma yazmak için; Sovyetlerin başına belâ salmak için, dünyada Sosyalizmi bin yıl geri attırmak için. Niçin yıktılar? Alman Finans - Kapitali dengesiz geliştiği için. Niçin yeniden kurdular? Emperyalist kapitalizmler arasındaki **eşitsiz gelişme** dengesizliğini Almanya'da büsbütün arttırmak için!...

EMPERYALİZMİN KOMPLOSU VE İNTİHARI

Bu bir komplo mudur, intihar mıdır? İkisi de. Milletlerin, Sovyetlerin ve Sosyalizmin başına belâ getirmek istenildiği için o yapılan **«Alman Mucizesi»** gerçekte Uluslararası Finans - Kapitalin bir komplosudur. Ancak bu

komplo, İkinci Emperyalist Evren Savaşı'ndan önceleri de: İspanya'da Franko ile, Japonya'da Mikado ile, İtalya'da Musolini ile, Almanya'da Hitler ile, ve ilh., ve ilh. çok daha elverişlice ortamlarda denenmişti. Sonuç ne oldu? Sosyalizm yeryüzünün altıda birinden üçte birine yayıldı. Sovyetler Birliği beşinci, onuncu sıra geri bir ülke olmaktan çıkıp, birinci sıraya geçti. Dünyanın en güçsüz sömürge ülkesi Çin, tek başına dünya nüfusunun dörtte birile, Sovyetleri dahi beğenmiyen bir nükleer silâhta üçüncü, «Sedd'i Çin» leri yarmıya hazır «Yecüc Mecüc» lerin atom Devleti oldu.

Buna intihar denmez mi? Emperyalizm, İkinci Emperyalist Evren Savaşı ile yaptığı komplodan o intihar sonucunu aldı. Aynı komployu şimdiki kadar elverişsiz şartlar ortasında tekrarlayınca, daha az mı intihar edecektir? Hayır. Ne var ki, **«Can çıkar, huy çıkmaz!»** Kapitalizm, Emperyalizm olmakla, kapitalizm olmaktan çıkmadı. Kendi mezar-kazıcılarını yaratıp geliştirmek **«o yârimin eski huyudur»**. Bu bir.

İkincisi: düz mantığa, Skolastik mantığa göre, Sosyalizm dünyada bugünkü kadar güçlü iken, Emperyalizm açıkça intihar komplosuna kalkışır mı? Kalkışamazsa, Alman Emperyalizmi gibi daha gün kendi cinayetinin kanları içinde boğulmuş, üstelik yarısını Sosyalizme kaptırıp, geri kalan yarısı yenilgin bir ülke: ardında Sovyetler devi, onun ardında Kızıl Çin devi duran Çekoslovak vs. sınırlarında ne yapabilir?

Böyle bir sorunun açılması, Çekoslovak olayları önünde sağlı, sollu heyecanların dayandıkları baş mantıktı. Bu mantıkla yaşıyanların hemen her kapitalist ülkede büyük çoğunluklar teşkil ettiklerine inanılabilir. Tehlikenin, komplonun, intiharın ve daha nice aykırılıkların ve sakarlıkların başlıca tükenmez kaynağı da bu inanç ve o çoğunluktur. Böyle çoğunluk inançları, Uluslararası Finans-Kapital adlı gizli ve her türlü kanunlarüstü cinayetler ve ihanetler şebekesinin, **«Hür Yayın»** sis perdesi ardında, kendi korkunç içyüzünü saklamakta ve en tatlı renklerle bezemekte ne denli başarı gösterdiğini ispatlar.

YENİ EMPERYALİZMİN ALFABESİ : (A.B.C.) SİLÂHLARI

Kapitalist ekonomi, hiçbir zaman, hiçbir millete veya insanlığa genlik ve mutluluk getirmek reklâmını ciddiye almaz. O reklâmın perdesi ardında her zaman saklı duran şey zorla silâhlı ölümdür. Kapitalizm olup ta: zor, kriz, savaş, ölüm getirmiyecek düzen görülmüş, işitilmiş değildir. Ancak 1969 yılının kapitalizmi yanında, 1869 yılı kapitalizminin öldürücülüğü çocuk oyuncağı kalır.

Günümüzün öldürücü kapitalizmi hangi silâhlara dayanıyor? Alfabenin ilk harfleriyle süslenip gizlenen: (A. B. C.), yâni: **Atom** + Bakteri **(Mikrop)** + Chimie (Kimya) silâhlarına... Dikkat edilirse, Emperyalizm yalnız **Atom** (nükleer) silâhlar üzerine yaygara koparır. B. C. (Mikrop ve Kimya) silâhları üzerinde mutlak bir **susuş kumpası** güdülür. Ve Sovyetlerin B. C. silâhlarını da yasak etmek üzere ikide bir yaptığı teklifler, hep gürültüye boğularak, kimseye çaktırmadan reddedilir durur.

Emperyalizm B. C. (Mikrop - Kimya) silâhları üzerinde en ufak tartışmaya bile girmez. Çünkü o silâhların korkunçluğu tartışılamıyacak denli insanlık dışı canavarcadır. Öyle bir mesele ortaya çıkarıp, kendi kendini ele vermektense, hiç öyle bir konu yokmuşça ıska geçmek ve **«Hür Basın - Yayın»** şarlatanlığının kahpece sis karanlıkları içinde haydutluğunu sürdürmek daha işine gelir.

Nasıl olsa B. C. silâhının dehşetinden söz edecek Sosyalizm Basın ve Yayını «DEMİRPERDE» ötesinde kalır. «Demirperde» nin bu yanına sızsa bile, «Hür Basın» sağ olsun. İnsanoğlunu bacak arası cilveleşmesinden, spor ayıcılığından, şişirilmiş cinayet edebiyatından, kumar, piyango, Toto düzenbazlıklarından ve ilh. daha önemli hiçbir konu bulunamıyacağına anadan doğma inandırmış ve şartlamıştır. Kimseye çaktırmadan, o «Vatandaş» adlı koyun sürülerini Mikrop ve Kimya ölüm alanı üzerinde kıpırdıyamaz durumda güder dururlar.

(B. C.) ÖLÜMÜNE : (A) MASKESİ

Bu genel tutum içinde Batı Alman Finans - Kapitalinin özel durumu, ikide bir A (Atom) silâhının tetiğine parmağını sokmak istemesi kılığında gözükür. Buna ihtiyacı var mı? Hayır. Amerika ve İngiltere'nin Atom silâhları, bütün Emperyalistlere yeter, artar. Üstelik, gaalip Emperyalistler enayiliklerine doymasınlar : onlar Atom silâhı için masrafa boğulurken, Alman kapitalizmi İngilizleri, Amerikalıları, Fransızları aylıklı asker gibi kendi topraklarında bekçi köpeği olarak kullanıp, milyarlarını sanayide işletiyor. Alman Mucizesi'nin bir yüzü de bu Emperyalist dangalaklığı ile Vatan satıcılığının koordine oluşuna dayanır.

Hâl böyle iken, Batı Alman Finans - Kapitali neden A (Atom) silâhı ister? Son yıllarda aylıklı askerlerin masrafına katılmaya başladı. Parayı verdikçe düdüğü çalmak hakkını savunuyor. Gene de Alman Emperyalizminin (A) arsızlığı bir oyundur. (A) silâhına dikkati çekerek oyalama taktiği uyguluyor. «Atom bombası isterim!» perdesi ardında, herkesi silâhsız olduğuna inandırıp, öldürücü silâhların en canavarca olanlarını gizli gizli tezgâhlıyor.

Alman silâhsızlığı, aşağı yukarı bizim 27 Mayıs'tan beri bir **«mavi hikâye» dir.** Dokuz on yıldır Alman Finans - Kapitali A (Atom) silâhına dehşette taş çıkartan B (Mikrop) ve C (Kimya) silâhlarının en korkunçlarını yapmaya dört nala girişmiştir. Sanki o hayvanlara bile uygulanmaması gereken canavarca ölüm silâhlarını harıl harıl yığan haydut kendisi değilmiş gibi, Alman Emperyalistlerinin Atom silâhı isteyişleri : hazırladıkları utanmazca suikasti gözden kaçırmak isteyen duman perdesidir.

Uluslararası Finans - Kapitalin kiralık kaatili Alman Emperyalizmi, Amerikan Emperyalizmile sözbirliği ederek, her gün biraz daha artan cinayet silâhlarını maskelemiye uğraşa dursun. Uzakdoğu'da, Yakındoğu'da yapılan bütün silâh talimleri, napalm bombardımanları, hep Vietnam ve Arap halkları üzerinde B. C. silâhlarını, kobaylar üzerinde mikrop dener gibi yapılan denemelerdir.

EMPERYALİZMİN DENEY HAYVANLARI

Bu Emperyalizmin ölünceye dek cayamıyacağı ezelî metodudur. Büyük bir Evren Savaşına girmeden önce, geri, zavallı milletler üzerinde yeni silâh ve savaş metodlarını, kimseye sezdirmeden, gizli gizli sınarlar. 1914-18 Savaşı'ndan önce **Rus-Japon** Harbi, Türkiye'nin başından geçmiş **Trablus**, **Balkan** Savaşları, Birinci Emperyalist Evren Savaşı'nın prodromları (ön alâmetleri) ve poligon (silâh atış yeri) tâlimleri oldu. 1939-45 Savaşı'ndan önce yalnız **Habeş-İtalyan** Savaşları, İspanyol **«İç Savaşı»** denilen (gerçekte Nazi Almanyası ile Faşist İtalya tarafından, İngiliz, Fransız, Amerikan ve ilh. **«Demokrat»** Emperyalistlerin göz kırpışları altında, İspanyol halkına alçakça dışarıdan tecavüz edişler): İkinci Emperyalist Evren Savaşı'nın deneme manevraları, prodromları ve poligon tâlimleri oldu.

Bugün Amerikan ve Alman maskeli Finans-Kapital eşkiyaları, Üçüncü Emperyalist Evren Savaşı için Kore'yi, Vietnam'ı, Kongo, Nijerya gibi Afrika milletlerini, Antiller, Güney Amerika milletlerini tecrübe tahtası, lâboratuvar hayvanı gibi kullanmaktan başka birşey yapmıyorlar. Özellikle Pentagon'un (Amerikan Militarizm Kurmay yuvasının) en çok güvendiği eski Amerikan muhabiri bay Seymour M. Hirsch'in 1968 yılı Amerika Birleşik Devletleri'nde çıkan **«Kimyacıl ve Bakteriyolojik Savaş»** adlı kitabı, en büyük **yetki** ile, insanlığa hazırlanan cinayeti üstü kapalı biçimde de olsa sırıttırmaktadır.

M. de Durand, 1969 Nisan ortası ve sonu haftalarındaki **«Paris Mektupları»** nda, her ikisi de **«özellikle ciddi»** olmak üzere, biri **Amerikan** kaynaklarından, ötekisi **Japon** kaynaklarından sızmış belgeleri, hiçbir «Dibace» yapmaksızın, oldukları gibi anlamak isteyen kamu oyuna sundu.

AMERİKAN ALMAN GİZLİ SİLÂHLARI

Amerikan kaynaklı belgelerde aynen şu satırları okuyoruz:

«Bundeswehr (Batı Alman Silâhlı Kuvvetleri) 1969-1972 yılları için Kimya (C) ve Bakteriyoloji (B = Mikrop) silâhlarını üretip stok etmek işlerini adamakıllı ileri götürmeği öngörmektedir... Yüz milyonlarca Mark (yarım milyarı aşkın Türk lirası) Devletçe harcanacak: Bilimcil Araştırmalar Bakanlığının kanadı altındaki Kamu Teşkilâtları, Kurumları ve Lâboratuvarları tarafından yürütülen «STOLTENBERG PROGRAMI» nın çerçevesi içinde Kimya ve Biyoloji denemeleri yapılacaktır. Bununla birlikte, o çeşit çalışmaların irisi, her zaman olduğu gibi mutlak bir sırla çevrilmiş olarak, hep özel Şirketler ve en başta ünlü İ. G. Farben'in mirasçısı bulunan kimya devleri tarafından sağlanacaktır.»

O **«Mirascılar»** Türkiye'nin her köşe başında reklâmları ve her su başında adamları kaynaşan Alman **«Kimya»** ve **«İlâç»** sanayiidir. Bize bizden çok yakın akraba olan Alman Finans-Kapitali bu esrarlı ve korkunç işi çıt çıkmadan nasıl yürütür. Amerika'nınkilerle sarmaş dolaş olarak... Amerikan kaynaklı belgeler devam ediyor:

«Gene öğreniyoruz ki, bundan önceki birkaç yıldan beri Almanlar, Amerikan B. C. (Mikrop - Kimya) silâhlarını mükemmelleştirmek ve yapmak işine katılmış bulunuyorlar. O işde pilot rolü, Birleşik Amerika Devletleri'ne yerleşmiş Batı Alman Kimya Konsorsiyumu'nun şubeleri oynamaktadır.

«Alman BAYER Konsorsiyumu'nun dalı olan Kansas City'deki 'CHEMAGRO CORPORATION', 1965 yılından beri, büyük ölçülerde zehirli gazları ve deri yüzücü zehirleri, Vietnam'da güdülen savaşlarda kullanılmak üzere üretiyor. Amerikan 'DOW CHEMICAL' şirketile ortak bulunan, Alman : 'BADISCHE ANILIN UND SODA FABRIK', Freeport'ta (Texas Devletinde) 'DOW BADISCHE CHEMICAL CORP.' şirketini yarattı : orada zehirli gazlarla napalm üretiliyor. Batı Alman Konsorsiyumu'nun adamları ile Bundeswehr (Batı Alman Ordusu) subayları yalnız yeni B. C. silâhlarının denemelerine, Fort Dietrich ve Edgewood adlı özel Amerikan ordusu poligonlarına (silâh atış yerlerine) katılmakla kalmıyorlar; o silâhların yapımı ile ilgili bulunan bütün gizli dosyaları da ellerinde bulunduruyorlar. Dahası var. Indiana Devletinin Newport Kimya ve Bakterioloji deneme merkezlerinde, Batı Alman teknisyenleri, bilimcil personelin arasına katılıyorlar ve gizli lâboratuvarlarda doğrudan doğruya çalışıyorlar. Almanlarla öteki NATO ülkelerinin Kimya ve Bakterioloji inceleme merkezleri arasında böylesine sıkı bir işbirliği vardır. Büyük Britanya'nın ve Kanada'nın Suffield poligonları üstünde Almanlara her zaman rastlanabilir.»

«BATI» NIN : DOĞU'LU OYUNU

Çekoslovak «tavşanı burada yatıyor.» Finans - Kapital yalnız bu tavşanı ürkütmekle kaç av birden vuruyor? İlkin, hiçbir fırsatı kaçırmadığı tükenmez tema : **«Sosyalizm çirkindir»** teması, bol **«Hürriyet»** ve **«Bağımsızlık»** salçalariyle kamuoyunu **görünüşle** aldatıp bir daha ve bir daha sunuluyor. Ondan sonra işin **içyüzünde** taş gediğine gizlice oturtuluyor. Milletlerin başı ucuna ölüm kumpası, mâsum bir saatli bomba olarak yerleştiriliyor.

Suikastçı gene kendisi (Finans - Kapital) değil : işini bitirince yüzüstü bırakılacak, dünyanın en hoyrat ve canavarlıkta en sınangılı Alman Emperyalizmidir. Sosyalizm yenilirse : Hitler'in insanlığa adadığı «1000 yıllık Nazi Gauleiterlik çağı» alkışlanır. Sosyalizm yenerse, hemen Avrupa'nın bir ucundan «İkinci Cephe» açılarak, şu söz dinlemez Faşizme (Finans - Kapitalin gözbebeğine) sitemler yağdırılarak, Sosyalizmin yolu kesilir.

Peki ama, Batılı Demokrat Emperyalist ülkelerin de zavallı **«Coni»** leri, **«Poilue»** leri, **«Mehmetçik»** leri yok yere kırılacaklar? Olsun. Emperyalizm, hepsini bir türlü LSD zehirinin esrarkeşi, Spor kumarı ayıcısı yapamadığı **«Âsi gençlik»** belâsından yeni bir kan alma ile kurtulur.

Ya, Demokrat Emperyalistlerin uluslararası sözleşmelerle ettikleri yeminler : bir daha Alman Emperyalizmine gizli silâh yaptırmıyacakları anlaşmaları ne oldu? Onlar duruyor : Batı Almanya'nın Atom - Kimya - Mikrop silâhları yapması kesinlikle yasaktır! O kitapta yasak. Hani, Türkiye Anayasasında evel ezel «İşkence, Eziyet, Angarya mülgaadir». Ama Polis izbe-

lerinde gizlice, Jandarma karakollarında açık seçik olarak işkence, eziyet, angaryanın her çeşidi, geceli gündüzlü halka karşı sürdürülüp götürülür. O yasaklar da böyledir.

Yasağı kim kollayacak? Biz Şarklılar bu oyuna pek alışığız, biliriz. Eziyetten **«şikâyet»** etmek kahramanlığı ve olanağı bulunursa, dilekçe **«ait olduğu mâkaam»** dan işkenceyi yapan Polis veya Jandarma **«yetkilisine havale»** edilir. **«Yetkili»**, bu havalenin ne demeğe geldiğini şip şak anlar ve **«gereğini»** yapar. **«Havale»**, suçu işliyenlere : **«Kör müsünüz? Halkta şikâyet edecek cesareti nasıl ürettiniz? Tez, karda gezip izinizi belli etmeden, işkencelerinizi iki kat, beş kat, on kat arttırınız ki, bir daha SIZINTIYA MAHAL kalmasın!»**

FİNANS - KAPİTAL KEDİSİNE PEYNİR TULUMU

Bu alaturka oyunun patenti yalnız Doğu Tefeci - Bezirgân müstebitliğinin tekelindedir sanmayın. Tekelci Şirketler demokrasisi, o sınıflı toplum kalleşliğinin ve gaddarlığının **«Hürriyet - Adâlet - Eşitlik - Kardeşlik»** etiketli en ince ve aldatıcı yollarını uygular. Alman **Emperyalizminin** Mikrop veya Zehirli gaz yapma yasağına uymadığını kim kontrol edecek? Amerikan, İngiliz veya Fransız Emperyalizmi. Yâni, kediye peynir tulumu teslim edilmiştir.

Amerikan - İngiliz - Fransız Emperyalist kedileri, Alman Emperyalist kedisi ile arası sıra miyavlaşıp cırnaklaşsa da, aynı tür canavarlardandırlar. Ağa cinayeti işlettiği adamı suçüstü yakalandı mı ne yapar? Hep «demirkırat» ız, biliriz. O aylıklı adamına bir yandan söver, sayar, öte yandan gizlice avukat tutup para ve haber yollar : «Tüh sana! İnsan yakayı ele verir mi? Sakın suçunu kabul etme, hele başkasına pislik atma. Yoksa, ipini elimle çekerim!»

Geniş Anadolu ve Rumeli topraklarımızda her gün milyonlarca kez oynanan bu **«ADÂLET»** veya **«HALK»** oyunlarını, Batılı milyarderlerin bilmedikleri düşünülebilir mi? Onun için Amerikan kaynaklı belgeler şöyle yazarlar :

«Alman Finans - Kapital pohunun adı böyle «Bâd'ı Sabâ» dır : Federal Cumhuriyete A. B. C. (Atom - Kimya - Mikrop) silâhları yapımını yasak etmiş bulunmasına rağmen, o kitle halinde insanları yerin dibine batırma araçlarını kullanım, Bundeswehr (bir «bâd'ı sabâ da bu : Topluluk çerisi : Bundeswehr) strateji kavramının temelini teşkil ediyor.

«O yasakları kontrol etmeği üzerlerine almış bulunan NATO Devletleri, Bonn Alman Hükümetine, B. C. silâhlarının kullanıldığı caniyâne bir savaşa hazırlanmayı engellemek şöyle dursun, bu hazırlığı Federal Almanya Cumhuriyetinin NATO silâhlanmasına bir katılma yardımı sayıyorlar. MC 14/3 rümuzlu gizli Strateji Projesi, Bundeswehr'in kutsal görevini yerine getir-

mek üzere modern B. C. (Mikrop-Kimya) silâhlarını elinde bulundurmasını öngörüyor.

«Avrupa'da NATO'nun başlıca gücü olarak Alman Federal Cumhuriyeti hesaba katıldı mıydı, bu durum, işin temelinde Batılı Almanların zehirli gazlarla ve mikroplarla denemeler yapmasını meşrûlaştırıyor ve Bonn Alman Hükümeti ile Atlantik müttefikleri arasında gittikçe daha sıkı bir işbirliği yapılmasına ister istemez varıyor. Kudretli bir kimya sanayii, çok geniş bir bilimcil araştırma kurumları şebekesi, zehirli gaz yapmakta zengin bir sınama: Batı Almanya'yı, Birleşik Amerika'dan sonra gelen, NATO'nun ikincil bir Kimya ve Mikrop silâhları deposu olmak gibi pek elverişli duruma yerleştiriyor. O yüzden Batı'da, Birleşik Amerika'nın Bundeswehr'e zehirli gaz bombaları ve mermileri bağışladığı basında yankılanıyor.»

KÜÇÜK-BURJUVA «HÜRRİYETÇİ SOSYALİZMİ»

Mikrop ve Kimya Savaşı nedir? Atom savaşını bile bölgede bırakacak dehşette bir insan canavarlığı. Öyle bir savaş yalnız **«Sosyalistleri»** mi seçip ayırarak öldürecek? Hayır. Nazenin ve kibar Finans-Kapitalistlerin kendi milletlerini hiçbir zaman düşünmedikleri belli. Kendi tatlı canları, çoluk çocukları kurtulur mu, yönü ve yayılışı hiç kestirilemiyen Mikrop ve Kimya savaşından? Kurtulamaz. Bu sefer, Üçüncü Emperyalist Evren Savaşını açarlarsa, belki insanlıkla birlikte, ama Finans-Kapital haydutlarının topu birden köklerinden kazınacaktır. Bir türlü açıkça cesaret edemeyişleri ondan.

Ne var ki, örneğin Amerika'da her yıl delilerin sayısı resmen % 1 artıyor. Emperyalizmin, kendi başına topladığı cinleri dağıtamıyan kör kanunlu şantajcılığı ise her çılgınlığa elverişlidir. Kırmızı telli Washington-Moskova direkt telefonlar, deli gömleği giydirilmemiş gangsterlikleri nasıl önler? Hele bu gangsterlik doğrudan doğruya Amerika ile Sovyetler arasında değilmiş te, hürriyet âşığı bir Çekoslovakya üzerinden mazlum barışçı Batı Almanya yurdunu meşru savunma tedbiri kılığında milletlere **«Hür Basın-Yayın»** sayesinde bal gibi yutturuluverirse?

Sosyalizm, **«Güzel Sanat»** psikopatlarının, bitmez tükenmez kendini beğenmiş küçük-burjuva aydın romantizmi fışkısından öğrenecekleri sözüm ona **«Sosyalizmde hürriyetçi yol»** kuruntusunu, ne oldum delisi toy Dupçek-Mupçeklerin kararmış gözlerinin hatırı için ciddiye alsın mı? Burnu dibinde, Bavyera sınırları boyunda, milyarlık casus kumarlariyle maskelenmiş, hattâ iyi maskelenememiş: İnsanlığı yeryüzünde yok edecek cinayeti görmesin mi?

Böyle bir bakar körlük, cinayete ortak olmıyanın harcı sayılamazdı. Niye o denli görmezlikten geldiği, hele son dakikaya dek neyin rüyasını gördüğü ve nasıl olurda bir yol dururken ve Emperyalizm en aykırı amaçlarla o ğü ve nasıl olurda başka bir yol dururken ve Emperyalizm en aykırı amaçlarla o yolları her gün bol bol ve başarı ile uygularken, Sosyalizmin **«Ehl'i Kehif»** (Mağarada bin yıllar uykusuna yatmış erenler) donmuşluğu ile en sona kalmış biçâre çareye başvurduğu sorulabilirdi.

«MİLLÎ SOSYALİZM» = NAZİLİK

Şöyle bir düz mantık var; «Efendim, Finans - Kapitalin **bir tek bütün** olduğunu söyliyen kendinizsiniz. Onun Batı Alman başı, nasıl olsa Amerika'dan sonra «**İkicil**» kalıyor. Sen birincil Finans - Kapital kalesi Amerikan Emperyalizmine bak. Amerika kışkışlamadıkça, Alman Emperyalist itleri kuyruklarını apışları arasına alıp sinmekten başka birşey yapamazlar!»

Bu tatlı - su sosyalizmi, daha dünkü Alman iti Hitleri' ansızın unutuvermek olur. Finans - Kapital köpeğinin bir yol kudurunca, kimleri, hattâ nasıl akrep gibi kendi kendisini ısırdığını hiç akla getirmemek olur. Hitler kimdi? Onbaşılıktan kapı dışarı edilince nefesi açlıktan kokmuş, kaldırımlar dolusu Alman işsizlerinden birisi.

Hem namuslu ve normal bir işsiz olsa ne mutlu. Viyana inşaat şantiyelerinde, iskeleden aşağı atılacak kertede soysuzlaşmış paçavra proleteryanın (Lumpen'in) da en aşağılık köprü - altı serserisi. Kim üzerine tükürdü bu uyuz itin, ona uymuş alt yahut üst tabaka avantüryelerinin? Ama, o paçavra onbaşıyı, gizli Alman Genel Kurmay casusluk ve emniyet teşkilâtlarının, işçi örgütleri içine aylıklı ajan olarak gönderdiği düşünülsün. Kasasında, oturduğu odanın kirasını ödiyemez **Millî - Sosyalist** (Nazi) adlı işçi teşkilâtını kullana kullana: bir gün, en önde kollarını kavuşturmuş ünlü Alman «Harp Tanrısı» aktörü, Prusyalı Yunker azmanı Mareşal yürümek üzere, birkaç yüz ipten kazıktan kurtulmuş çapulcu ile «**Hükümeti devirme**» girişimine dek silâhla başvurduğu göz önüne getirilsin.

Emperyalist demokrasilerce en bayağı «**Diktatör**» lerin hangi yoldan, ne kolay ve ne çabuk yumurtlatılıverdiği hemen anlaşılır. Böyle canavar doğurganı bir düzen içinde, Birinci Emperyalist Evren Savaşı'ndan sonra, Alman Finans - Kapitalini kimler diriltti? Sahnede oynatılan 'politika kuklaları kişiler ile Andlaşmaların yalnız **ADLARI** değişik: görevleri, metodları, prensipleri hep aynı olan, aynı Amerikan - İngiliz - Fransız Finans - Kapitalistlerinin aynı «YARDIM» ları, aynı Alman Emperyalizmini, Birincisinden sonra olduğu gibi İkinci Emperyalist Evren Savaşından sonra da diriltip azdırdılar.

Birinci Emperyalist Evren Savaşı'ndan sonra, kendilerini tıpkı bizim DP ve AP düzenleri gibi «**DEMOKRAT**» afişiyle milletlere yutturan Batılı Emperyalistlerin, «**TOTALİTER**» saydıkları Alman Emperyalizmine öylesine can ve gönülden, «besle kargayı, gözünü oysun» prensibi ile yardım edişlerinde bir tek amaç sözde saklıydı. Onlar işsizlikten ve açlıktan gözleri döndürülmüş Nazi sürülerini, aylıklı asker gibi tutup Sovyetlerin üzerine ürkütüp saldırtmak taktiğini güdüyorlardı.

BİRİNCİDE : POLONYA, İKİNCİDE : ÇEKOSLOVAKYA

İkinci Emperyalist Evren Savaşı'nda Hitler kuduzu kimi ilkin ısırdı? Her ay başı Sovyet sınırında bir provokasyon kışkırtan, her yıl başı bir Sovyet politikacısına bir suikast tezgâhlıyan ve Nazilerin saldıracakları en kör göze battığı zaman dahi savunma yardımı için Sovyetlerin yaptıkları her teklifi şiddetle reddeden: Palabıyıklı keskin sosyalist Pilsudsky'lerin, 1 mil-

yon süvarinin önünde yaradana kurban olunacak pozda savaş tanrılığı satan yakışıklı mareşal Ritz Sımıgli'lerin Polonyasına.

Niçin bunları sahte «Demokrasi» reklâmı altında milletlere unutturmalı? **«Demokrat»** maskeli Emperyalistlerin en kimseyi beğenmez **«Asîlzade»** (Muhafazakâr - Lord) hokkabazları, zorla silâhlandırdıkları Alman Emperyalizmi **«Doğu»**, yani Sosyalizm yönünde saldırı taklitleri ve deneme manevraları yaptıkça, paçavra serseri Hitler'in ayağına dek seğirtip tabanının altını yalarca kumpaslar kurdular. Yeter ki, Sosyalizm düşmanlığında Hitler'den daha tutarlı olan ve yüzde yüz İngiliz - Fransız - Amerikan casus teşkilâtlarının emrinde bulunan Polonya'nın başındakilere dokunmasın.

Avusturya ve Çekoslovakya, Nazi ordusu diye birşey henüz olağanüstü cılız iken, Alman Emperyalizminin salak çılgın sözcüsü Hitler'e peşkeş çekildi. Hani şu Batı Emperyalistlerinin casusluk yuvası yaptıkları Avusturya ile, Dupçek enayilikte rahat bırakılmıyor diye uğrunda kanlı gözyaşları dökülen Çekoslovakya yemleri, Alman Emperyalizminin taş atıp kolunu yormaksızın miğdesine indirtildi. «Âfiyet olsun» denildi. Böylesine umutluydu **«Demokrat»** Emperyalistler, Alman Emperyalizminin Sovyetlere saldıracağından.

Hitler ne yaptı? Dişine daha yumuşak gelen Polonya'yı, hiç değilse yarıdan çok yutar yutmaz, karşısına dikilen Kızılordu'dan önce, ünlü «Devlet adamı» casuslarla doldurup içinden fethettiği yapma Fransız kalesini bir yıl dalındaki kurtlu armut gibi, bir yıl **«Majino hattı»** üzerinde çamaşır kurutarak çürüttü ve bir vuruşta ayakları altına bile bile düşürdü. O Almanya bu Almanya'dır. O Amerikan - İngiliz - Fransız Demokrat Emperyalistleri bu Demokrat Emperyalistlerdir.

EMPERYALİZM KENEFİNİN ALMAN JANDARMASI

Birincisinin İkincisine kardığı Emperyalist Evren Savaşları böyle birbirinden çıktı. Finans - Kapitalin Faşist külhanbeğiliği böyle gemi azıya aldı ve «Al Allah delini, zapteyle kulunu!» deyip hem kendisini, hem insanlığı baştan kara etti : Lehistan'ı kursağında bulur bulmaz, döndü gerisin geriye, kendisini yetiştirip şımartan Amerikan - İngiliz - Fransız **«Demokrat»** Emperyalizmlerine çullandı.

«Gerisini sağlamak için» denecek. Ne olursa olsun. Her zaman öyle gerekçeler eksik olmıyacaktır. Çünkü, **«Emperyalistler arası ilişki ve çelişkilere»**, kapitalizm gibi kurtların uluduğu balta girmemiş ormanda, orman kanunları egemen olur. Ve bu kanunlar, iyi dilek şöyle dursun, en bayağı sağduyu, serinkanlılık, ihtiyatlı davranma gerekleri ile de olsa, hiçbir zaman **Emperyalistlerce kontrol edilemez.**

Netekim, daha şimdiden ne görüyoruz? Batının en Emperyalist **«Hür Basın»** ına göre, Alman Emperyalizmi, görünüşte **«Amerika'dan sonra ikincil»** güç sayılmıştır bile. Yani, herkesin güpegündüz gördüğü gibi Emperyalist Almanya : Emperyalist İtalya'dan, Emperyalist Fransa'dan, İngiltere'den, Japonya'dan önce, daha üstün kesilmiştir. Böyle bir Finans - Kapitalin, Amerika göbeğinde, Emperyalizmin en müthiş sır sakladığı Araştırma, Atom, Kimya, Mikrop, gizli savaş sanayiinde, askercil özel atış poligonlarında, de-

neme alanlarında, başka hiçbir millete verilmemiş imtiyazlarla, babası evi gibi, elini kolunu sallıyarak dolaşıp yatıyor.

Bu şartlar altında kendisinden başkası, azılı Emperyalist te olsa, vız geliyor Alamana. Amerika'yı mı takar? Amerikan Emperyalizmi Hitler sersemliğinin yerine kendisini **«kenefe jandarma»** yazdı: Vietnam batağına düştü; pır pır edip uçamıyan bu leş akbabası çırpındıkça batıyor. Korkunç silâhlar, A. B. C. gagasını kullanabilmek istedikçe bütün tüyleri dökülüyor.

DOLAR SALTANATININ SALLANIŞI

Amacı neydi Amerikan Finans-Kapitalinin? Dünya saltanatını göklere çıkaran haşmetli DOLAR hazretlerini, bütün paraların üstünde sarrafiye ve haraç alan bir sarsılmazlıkta tutmak. Evdeki **«Amerikan Pazarı»** çarşıya uydu mu? Tek Türkiye gibi cılız uydu pazarlarına uydu. Cihan piyasasında bugün Amerikan Doları, İkinci Emperyalist Evren Savaşı'nın mirasyediliğini son meteliğine dek tüketmiş, en yakın «dost» larının yaka silktiği, şerrine lânet bir avantürye, sürgünde kumara oturmuş müflüs Kraldır.

Bu Petrol, Çelik, Otomobil gibi güçleri pençesile israf eden serseri Kral, şurada burada kurduğu Kanlı Savaş, Casusluk, Suikast şölenlerinin masrafını öteki Emperyalist yardakçılarına ödetmek sevdası ve hışmı ile kıvranıyor. İnsanlık denilen genç kızı, para yağdırarak pis ağırlığı altında tutmak isterken, kızın züğürt ama gürbüz Sosyalizm delikanlısına bedavadan kaçtığını gören, iktidarsız ve insafsız kaatil salyalı moruk âşığa döndü.

İki yıldır süren **«Milletlerarası Para Fonu: FMİ»** genelevi içinde, bütün eski yeni Emperyalistlerin pazarlığını bir türlü tutturamadıkları fuhuş, Amerikan Emperyalizminin Vietnam canavarlığı ile içine düştüğü madde sıkıntısını kimlerin sırtlarına yüklenecekleri problemidir. Bu para kalpazanlığına, kapitalist öfemizmine (hoş kaçırtma yapmacıklığına) yakışır bir de kimsenin anlıyamıyacağı ad takıldı: **«Tirage spéciale!»** (özel çekiş).

Neyi **«çekiş»**? Amerikan Finans-Kapitali **«Milletlerarası Para Fonu»** ndan, kura çeker gibi, sıkıştıkça **«para çekecek»**. Niçin? Amerika'nın milletlerarası **«kenefe jandarma yazılışını»**: pis casuslukları, pis suikastleri, pis hükümet darbelerini, pis siyasî parti kumarlarını ve en sonunda hiçbiri tutmadı mı: pis askercil karışmaları ve pis savaşları yürüte durması için.

Kimden çekilecek bu para? **«Uluslararası Para Fonu»** ndan. Bu fonda kimin parası var? Kimin masrafı az, kârı çok olup: **«Ödeme balansı»** denilen uluslararası alışverişte alacağı vereceğinden aşırı ise onun. Gerçi UPF (Uluslararası Para Fonu) nda herkesin, yani bütün sayılı Batılı Emperyalistlerin parası var. Ama bu Fonda borçlu düşmeyip alacaklı kalan tek Emperyalist devlet Federal denilen Batı Almanya kaldı.

Geçen yıla dek Fransa da az çok alacaklıydı. De Gaulle, Amerika'nın çapulcu musallatlığını, NATO'nun ölüm saçan bağımsızlık düşmanlığını (yâni Amerikan uşaklığını) ve Amerika'nın sâdık ajan olarak Ortak Pazar'a sokmak istediği İngiliz Emperyalizmini pek hoş karşılamayınca, patlatılan ardarda talebe, işçi, solcu, kolcu olayları ile sermayeler Fransa'dan kaçırı-

lınca, bir haftada Fransız Bankası hemen hemen bütün ihtiyatlarını yitirdi. Alman piyasası bir kat daha dünyanın en büyük kredi gücünü tekelinde tuttu.

ALMAN BİTİNİN KANI

Şimdi Amerika'nın **«Para Fonu»** ndan **«Özel Çekiliş»** le para çekmesi demek, o Fon içinde tek başına alacakları dağlar gibi yığılmış Alman Emperyalizminin cebine el atması demek oldu. Kim kime yankesicilik edecek? Alman haydudu, Amerikan haydudunun elini kendi cebinde bulunca, o eli yakalayıp acı acı sırıttı. Omuzdaşı Amerikan Emperyalizminin suçüstü yakalanmış solgun benzine baktı. Ve göz işareti ile anlaştılar.

O «Dünyanın» denilen, gerçekte **Kapitalist Dünyanın** birincil zorbası Amerikan Emperyalizmi ne istiyordu? Para. Kimden? Alman'dan. Demek Amerikan Finans - Kapitali Alman Emperyalizminin sadakasını dileniyordu. Sen miydin Kızılordu Berlin varoşlarına gelip **Bundeswehr**'in (Alman Ordusunun) belini kırınca, maytap oynarca başkalarının oynadığı kanlı savaştan parta toplamaya gelen şanlı Amerikan - İngiliz - Fransız ve ilh. ordularının Başkomutanı? Teşekkür etmişti Alman Finans - Kapitali Amerikalı omuzdaşına : Alman Emperyalizmini Sosyalizmden kurtarmıştı. Bu şâhâne bir Emperyalistler arası kumpastı.

Ama, Alman Finans - Kapitali **«Şâhını bu kadar severdi.»** Para Fonu'ndaki paracıkları Uluslararası Finans - Kapital sayesinde yığabilmiş olmakla birlikte, yağma yoktu. Emperyalist zagonda minnet : gücün yetmediği sürece, gösteriş olarak gösterilirdi. Emperyalistin biti kanlandı mı, o kan kimin olursa olsun, kimden gelirse gelsin, bitin **«Kutsal özel mülkiyeti»** olurdu. Bir Emperyalist bit, öteki Emperyalist bitten : savaş yoluna başvurmadıkça, zerrece kan ememezdi.

Bu kuralı herkesten iyi bilmesi gereken Amerikan Emperyalizmi, gene de haşmetlû Dolar hazretlerini bir kukla Şark Sultanı gibi ayakta tutmaya çalışıyor. Avrupa Emperyalistlerinden (yâni : Alman Finans - Kapitalinden) **«Özel çekiliş»** sadakasını kimi dileniyor, kimi haraç istiyor. Ve ne denli gülünç beyinsizlik içinde kıvrandığını saklamaya çalışarak Alman Finans - Kapitaline yalvarıyor :

«Ne olursun : şu Doyçe Mark'ını azıcık daha yükselt, skonto rayicini azıcık daha alçalt ki, Avrupa malları Amerika pazarlarını dövecekleri̇ne, Amerikan malları Avrupa gümrüklerini bir sömürge sınırı gibi imtiyazlıca aşsın!»

Ve bu belâlı dilenciliğe, arkadan İngiliz haydudu, daha geride Fransız horozu tempo tutuyor. Alman Emperyalizmini, Türkiye, Yunanistan veya Şili, Arjantin yahut Kore, Vietnam, Kongo, Nijerya sanıyorlar... Batı Emperyalizminin en son ekonomi ve finans durumu budur. Bu durum, bir anda tahtaravalliyi yerinden oynatmış, Alman Finans - Kapitalinin ekonomik üstünlüğünü politika sularının yüzüne fırlatıp çıkarmıştır.

EKONOMİK ÜSTÜNLÜĞÜN YENİ - EMPERYALİZMİ

Enayi mi Alman Emperyalizmi böyle kıvamına gelmiş ekonomi üstünlüğünü: **siyasetcil** ve **askercil** üstünlükle perçinlemesin? Batı basını her gün o perçinleme girişimleri ile dolup taşıyor. Emperyalist politika, içyüzünde her zaman silâha dayanır. Alman Emperyalizminin silâhlanışı üzerine göze «Batıcı» belgeler gizlenemez oldu. Diyorlar ki:

«Bizzat Batı Almanya toprakları üzerinde altmış yılları başından beri güdülen B. C. (Mikrop - Kimya) araştırmaları öylesine hızlandı ki, şimdi Almanlar, Birleşik Amerika Devletleri olmaksızın da kendi B. C. silâhlarını örgütliyecek kabiliyete ulaşmış bulunuyorlar. Son Ocak ayı, Batı Alman Televizyonu'nun «ufaltarak» andığı rakamlara göre, bu işe 85 araştırma, girişim ve şirket katılmıştır. Bu işin genel güdümü Batı Almanya Savunma Bakanlığı'nın askercil malzeme departmanınca sağlanmaktadır. Bu güdüm «ABC ÇALIŞMA GRUBU» denilen ve Bundeswehr'in, Kamu teşkilâtlarının, sanayi Şirketlerinin katılmaları ile gerçekleşen özel işbirliği merkezinin yaratılmasına başlangıç olmuştur.

«Bu ÇALIŞMA, her ne denli Kimyacıl ve Mikropcıl Savaşa karşı korunma araçlarını inceleme perdesi altında gizleniyorsa da, sırf ve yalnız incelenen cevherlerin aşırıdan aşırı tehlikeli nitelikte bulunuşları bile ispatlıyor ki, ortada büsbütün yepyeni tipte saldırı araçları yaratılmaktadır.»

Demek göz göre göre, atı alan Alman Emperyalizmi çoktan Üsküdar'ı geçmiştir. Sen ona A (Atom) silâhını mı «yasak» etmişsin? Pek iyi. O bu işte omuzdaşı NATO'lularla göz kırpışabilir. Sen A'yı ararken, o B. C.'yi son haddine vardırıverir. Sen onu hâlâ 1945 yılında yere yıkılmış, kolu kanadı kırılmış geberen acıklı bir ejdarha mı sanırsın? İyi edersin. O, Uluslararası Finans - Kapital ejdarhasının bir başıdır. Ve masal dinlemeye bayılan Millet adlı çocuklar da pek iyi bilirler ki, böyle bir ejderhanın kesilen bir başı yerinde 7 baş birden fışkırır. Sistem olarak **Tekelci Kapitalizm** sağ kaldıkça, bir Hitler başının traş edilmesi, asmanın budanması yerine geçer. O kurumuş dalları kesilmeseydi, şimdi Alman Emperyalizmi bu denli azgın kollarla dünyayı sarabilir miydi?

Alman Emperyalizmi ejderhası, kellesi uçuruldu sanıldığından çeyrek yüzyıl sonra ne mi yapabilir? Hitlerlerin yapamadığını. Hitler katırı yalnız ısırıp tepmeyi becerirdi. Yeni Alman Emperyalizmi, **«Hür Basın»** sayesinde, **«Yıldırım Savaşını»**: mazlûm bir milletin isyanı gibi gösterebilir, en sinsice **«Sürpriz Baskınını»**: haksız tecavüzü defetme yerine geçirebilirdi. Yeter ki arkasını Amerikan ve **«Demokrasi»** si ile İngiliz **«İşçi Partisi»** ne iyice dayayabilsin.

TECRÜBE TAHTASI: GERİ ÜLKELER

«Sürpriz baskını» ile **«Yıldırım savaşı»** nerelerde en çok tutunup verimli olur?.. İşte burada Türkiye'nin biz Türkleri iyice sıkı duralım. Çünkü: NATO - CENTO - SEATO perdeleri altında kaç göçlü Finans - Kapital, en çok bizim gibi geri - kalmış, yahut Emperyalist dil nezaketile: **«Gelişme yolundaki ülkeler»** için tuzak kurma olanaklıdır. Belgeler diyor ki:

«Batı Alman eksperlerine göre, B. C. araçları, özellikle iyi hazırlanmamış, gelişme yolundaki ülkelere karşı kullanılınca kazanç sağlayıcı olur. Çünkü, B. C. silâhında sürpriz saldırısını başarmanın bütün özel şartları bulunur. Vietnam savaşının denemesiyle saptanan bu kanı, yeni «sömürgeler» rüyasını gören Bonn Alman güdücülerinin yaptıkları projelerde bol bol yankı bulmaktadır. Batı Almanya'daki gizli lâboratuvarlar bir «Tümcil Savaş» ın (Total Harbin) yeni metodlarını inceliyorlar. O «TÜMCİL SAVAŞ» metodları, yalnız insanları vurmakla kalmıyacak, evcil hayvanların, bitki ekinlerinin bire dek kırılmalarını da, ve toprağın, suların ve herşeyin zehirlenip mikroplaşmasını da gözetecektir. Bu problemler, özellikle Batı Almanya Savunma Bakanlığı'nın baskılı güdümü altında, Darmstadt'taki Farmakoloji (İlâçbilimi) Enstitüsü ile Arnsberg (Westfalya) Veteriner Enstitüsü'nde etüd ediliyor. Aynı zamanda «HOECHST» Konsorsiyumu, ürünlerinin etkenliğini ölçmek için, Saygon'a (G. Vietnam başkentine) Kimya ve Mikrop savaşı maddesinde eksper olan 12 adamını göndermiş bulunuyor.»

Tek sözle, en ciddi Batı ve Amerikan kaynaklı belgelere göre Alman Emperyalizmi, bugün, yetmiş başlı Finans-Kapitalin en zehirli ve mikroplu ejderha başı durumuna gelmiştir. Enternasyonal tekelci kapitalizmin en son ve en korkunç cinayetini yeryüzünde ancak Alman yobazında rastlanabilen utanmazca itcil yollardan sözde gizliyerek sinsi sinsi yoluna koymaktadır.

Mısır'daki sağır sultanın işittiği bu haydut hazırlığını, bütün «**Demokrat**» veya «**Sosyalist**» Batı Emperyalistlerinin bilmedikleri ve önemsemedikleri öne sürülebilir mi? Alman Bakanlarının ikide bir, «**Bayram değil, seyran değil**» iken Ankara'ya dek sessizce gelip gelip «ulularımızı» öpü öpüvermeleri: hattâ, Türkiye Finans-Kapitalinin bile Alman B. C. suikast hazırlığından habersiz bulunmadığını söylemiye elverir.

«İlgililere bilgi» vermiye hâcet var mı? Bizimkiler için Birinci ve İkinci Emperyalist Evren Savaşları bunu aşırıca gereksiz kılıyor. Hep geri ülkelerin başlarında kabak patlatılarak başlanılır ve bitirilir. Bu geri ülkelerin Uzak yahut Yakın Doğu'da veya Batı'da bulunmaları kaderlerinden hiç bir şeyi değiştirmez. A. B. C. silâhları, ha Vietnam'da denenmiş, ha Arabistan'da. Kapitalizmin, yağmur yağması, deprem çıkması gibi olağan gösterdiği, kaçınılmaz kıldığı Savaş yangınlarında, her zaman ilk tecrübe tahtası geri ülkeler olur. Savaşın en sonra zarar ziyanını sırtlarına yüklenmiş bulunanlar da gene geri ülkeler olur.

BAĞIMSIZLIK BOĞUNTUSU

Geri ülkelerin bir «özürleri» öne sürülebilir: ne yapabilir o kendileri muhtâc'ı himmet dedecikler? Tecrübe tahtası olmam mı diyebilirler? Harbe girerim, yahut giremem mi diyebilirler? Kimilerimizin hâlâ ilkin kendilerini aldattıkları gibi: «**Tam bağımsızlık**» mı güdebilir geri ülkeler? Kim kaybetmiş ki dünyada: «tam bağımsızlığı», geri ülkeler buluversinler? İ. İ. Paşa efsanesi. Türkiye'yi İkinci Emperyalist Evren Savaşı'na sokturmayan hep o ihtiyatlı, sabırlı, «kırk tilkili» Paşa değil midir? Buna en çok Paşa'nın kendisi yüzde kaç inanır bilinmez.

Emperyalist bir savaşta Emperyalizmin kendisi öyle istemedikçe bir geri ülkenin, kendi gücü veya zekâsı ile «TARAFSIZ» kalabildiği ve kalabileceği, ancak burnunun ucunu görmiyen esnaf kahvesinde kabak tüttüren esrarkeşlere keyif veren o herkesi ve hele kendi kendini dünya güzeli görme dalgasıdır. Acemistanın her iki Emperyalist Evren Savaşında durup dururken belinin ortasından kırılışı keyfinden mi olmuştur sanılır? İ. İ. Paşa'nın ünlü tilkilerile Hitler'i de, Çörçil'i de kandırdığı için sağladığı pek nennileştirilen «TARAFSIZLIK»ı değil midir ki Türkiye'yi yüzlerce Amerikan üssü ile topun ağzında bir numaralı Emperyalizm fedaisi haline soktu? Mustafa Kemal en keskin anda yalnız ve ancak en kesin biçimde «TARAF» tuttuğu, Emperyalizme açıkça karşı çıktığı için, bugüne dek ayakta duran bir Türkiye Cumhuriyeti doğdu.

Onun için, şu geri ülkelerin şeytanları atlatır «büyük kurnaz» dâhilerinden, yahut peri masallarına sığmaz «yanına varılmaz» tumturaklı «haşmetlû»lardan derleşik güdücülerini başımıza dünya işlerinde «SORUMLU» saymıyalım. Ve, şu satırlar yazılırken, «Bağımsız TİRT» radyosunda, Alman Başbakanı Kiesinger'in: **«Türkiye ile tarihî geleneksel bağlarımızı geliştirip büsbütün sağlamlaştıracağız!»** mesajını işitir işitmez, «Gene mi sen, Brütüs» demiyelim. Su testisi su yolunda kırılır. Ayıplamıya gelmez.

AMERİKAN MİLİTARİZMİNİN KAZDIĞI KUYU

Koca Amerikan Emperyalizmi nerede? Nasıl olur da Amerikan kontrolundan çıkacak, hattâ çıkmış bir canavarlığı, Nazi artığı Alman Finans-Kapitaline yaptırıyor? Bir gün dünya içinde Amerika Birleşik Devletlerinin de altını üstüne getirecek volkanları başı boş bırakmak, en azından bir intihar sersemliği olmaz mı? Çünkü Birinci ve İkinci Emperyalist Evren Savaşları çoktan geçti: artık Avrupalı gözü dönmüş Emperyalist enayiler kanlı oyunu dört beş yıl oynıyacak, son dakikada Amerikan Emperyalizmi kılıcı çekip, rakınrol göbeği ata ata parsayı toplıyacak.. yağma yok.

Hiç değilse bu sefer «Dostlar sefere, biz eve» diyemiyecek olan Amerikan Emperyalizmi hiç başından korkmaz mı? Bir gün, başına topladığı Alman - Emperyalizm - Cinlerini dağıtamıyan çılgın sihirbaz gibi kudurarak gebermekten hiç mi korkmaz?

Orasını, yukarıki Amerikan kaynaklı belgelerden bir hafta sonra yayınlanan Japon kaynaklı belgeler epeyce açıklıyor. Hem öylesine açıklıyor. Hem öylesine açıklıyor ki, bizim derimizle kemiğimizin de pazarlığın ortasında yattığı büsbütün anlamazlıktan gelinemez oluyor.

İlk öğrenilen çim çiğ bir rakamdır: Amerika'nın zehirli gazla mikrop üretmek için yaptığı masraf, hemen hemen her yıl yüzde yüz artıyor:

«Sekiz yıldan beri Washington'un B. C. silâhları için yıllık masrafları 50 milyondan 375 milyon dolara çıkmıştır.»

Yâni, yalnız geçen yıl Amerika'nın insan öldürecek zehirli gaz ve mikrop yetiştirme masrafı, Türkiye'nin bir yıllık Devlet bütçesinin dörtte birine yaklaşır. Bu zehirli gaz ve mikroplar ne olur?

«Amerika'da öylesine çok B. C. silâhları biriktiriliyor ki, hele Roşaz dağlarının silâh depolarında «g. B.» zehirli gaziyle dolu binlerce çelik silindir

birçok yıllardan beri açık havada sıra sıra yatıyorlar. Son zamanlara dek «FM 3-10» tüzüğüne yapılmadık aykırılıklar bırakılmıyor. O tüzüğe göre, Birleşik Amerika topraklarında bulunan askercil depolar (debboylar) ın görevleri belirlidir: B. C. silâhları, askercil şeflerin sorumlulukları altında Savaş Birlikleri arasında üleştirilmek üzere askercil harekât bölgelerine doğru aktarılmaları için bu debboylar geçit üsleri hizmetini görürler.»

Bütün **«Kıyamet alâmetleri»** nin üleşim noktası burasıdır. Tüzüğün yazdığına göre: zehirli gaz ve mikrop silâhlarının debboyları Amerika'da olacaktır. Buna diyecek yok. Ancak gerekirse **«Harekât bölgelerine»** gönderilecektir. Kim o **«gereği»** ve **«bölge»** yi belirlendirecek? **«Sorumlular».** Kimdir o **«sorumlular»?** Pentagon'un **«Askercil şefleri».**

Evet mesele tam bir **«balta ne oldu?»** tekerlemesidir. Amerikan A. B. C. Tüzüğü, Amerikan Cumhurbaşkanı, Amerikan Anayasası ne derse desin, A. B. C. silâhları, faşist eğilimlerini hiç saklamıyan askercil birkaç şefin emrine kalmıştır. İnsanlığın alınyazısı, misyoner papazı azmanı üç buçuk «Pentagon» yıldızlısına kalmıştır. Bunlar da ölüm kalımın en korkunç silâhlarını, bir Azrail çalımı ile diledikleri yere oturtuyorlar. Japon kaynaklı belge, Amerikan askercil şeflerinin bütün o kalleşçe genelev âşiftesi cilvelerinden şu sonucu çıkarıyor:

«Bununla birlikte şurası ortaya çıkıyor ki, Pentagon (Amerikan Genelkurmayı): büyük ölçüde kimya silâhlarını ve besbelli mikrop silâhlarını SHAPE (yâni NATO Başkumandanlığı) emrine göndermiştir. Bu silâhların özel soğutucu kaplar içinde, atom silâhlarının taşınmasına mahsus araçlarla gönderildiği ve özellikle kotarılmış debboylara konulduğu kabul ediliyor.»

KUYUNUN İÇİNDEKİ «SANDIKTAN ÇIKMA» ADAM

«NATO Başkumandanı» kimdir? Tam Türkiye Anayasasını değiştirecek olan kanun Senato'da kargaşalık çıkardığı dakikalar, Türkiye Başbakanı ile kuliste konuşabilen Amerikan generali Lemnitzer'dir. 21 Mayıs 1969 günlü Cumhuriyet gazetesinin 7. sayfasında okuyoruz. İki başlık ve iki açıklama var:

1 — **«SABAHKİ TEMASLAR ve TELÂŞ»**: (Türkiye Anayasasına göre: **«Anayasa değişikliği ivedilikle görüşülemez»** iken, CHP'li Senato Başkanvekili Sırrı Atalay bildiriyor: **«Esasen tatil olduğu hâlde, Cumartesi günü Anayasa Komisyonu toplanarak karar vermiş, aynı gün Meclis matbaası çalıştırılarak teklif basılmış ve Senatörlerin gözlerine atılmıştır.»**

Niçin böyle yangından mal kaçırırca Anayasayı değiştirme **«Telâşı»** içindeler?

2 — **«ORTALIK KARIŞIYOR»**: **«AP Senato Başkanı Şeref Kayalar ve AP Meclis Grup Başkanvekilleri Etem Kılıçoğlu, S. O. Avcı Meclis'te bulunan Başbakan Demirel ile görüşmüşlerdir. Bu görüşmeye Devlet Bakanı Sadık Tekin Müftüoğlu ve İmar İskân Bakanı H. Menteşeoğlu da katılmıştır.»**

«Şeref Kayalar, bir ara Başbakanın yanından ayrıldıktan sonra, Senato

Grup Yönetim Kurulunu toplantıya çağırmıştır. Bu arada DEMİREL NATO BAŞKUMANDANI LEMNİTZER'i kabul etmiş ve bir süre görüşmüştür.»

İşte, Amerikan askercil şeflerinin A. B. C. silâhları gönderdikleri o NATO Başkumandanı, nalla mıh arasında sıkışık Türkiye Başbakanı ile **«bir süre»** görüşen bu NATO Başkumandanıdır. Türk Ordusu, Anayasa değişikliği üzerine tedirgin mi olmuştur? NATO Başkomutanı Türk Ordusunun da Başkomutanı olarak, Türkiye Büyük Millet Meclisi kulislerindedir. Belki de Türkiye Finans-Kapitaline, Amerikan askercillerinin kaç türlü zehirli gaz ve mikrop silâhı sunduğunu bir daha müjdelemektedir.

CEHENNEMİ BAŞLARINA YIKMAK

A. B. C. silâhlarının amacı ve kullanımı belli: Geri uydu ülkeleri satranç paytağı gibi harcamak... Bir nokta gölgede kalıyor. Amerikan askercilleri kendi Kanun ve Tüzüklerini de çiğniyerek bu suçu neden işliyorlar?

Değdik: B. C. silâhlarını Amerikan Emperyalizmi, Amerikan Ordusunun **«Army Field Manuel»** kurallarına göre, yâni: **«FM 3-10 Chemical and Bacteriological Employment»** (Mikrop ve Kimya silâhlarının Kullanımı) Tüzüğüne göre düzenler. Bu tüzüğün bir maddesi de şunu yazar: **«Kurmay Şefleri Grupu, eylem harekâtı bölgelerine göre B. C. araçlarının stratejik ayrılımlarının ve üleştirimlerinin kontrolunu sağlar.»**

Bu iki yüzü ayrı kesen Acem kılıcı maddeler, Amerika gibi büyük bir ülkenin dünyada en ileri milletini, bir avuç milyarderin oldu bittisi ile karşılaştırması için konulmuştur. Bunda anlaşılmıyacak yan yok. İnsanlığı en seniğ mikrop ve kimya silâhı ile öldürme makinası, yarı sarhoş, yarı sapık iki buçuk Amerikan generalinin zıpırlığına esiverecek bir külhanbeğilik hevesine bırakılmıştır.

Asıl acıklılık Amerikan milletine bunun nasıl yutturulâbildiğindedir. Ne denli **«Gizli»** tutulursa tutulsun, Japonya'da sağır Mikado'nun işittiği bu olayı, Amerikan Milletvekilleri, Senatörleri bilmez olurlar mı? Bile bile bir gün kendi başlarında patlıyabilecek olan bu kumarı nasıl gözleri önünde oynatabiliyorlar?

Çok basit, hattâ hayvanca işgüdüden gelme bir gerekçe ile: Korkunç B. C. silâhlarını Amerikan topraklarına yığıp, günün birinde Amerikalıları **«Ecel'i Kazaa»** ile öldürtmektense, Amerika dışına kaldırıp, Amerikalılardan başkalarını öldürtmek, Amerikan güdücülerinin daha çok hoşlarına gidiyor. Kimya-Mikrop silâhları gittikçe öylesine tehlikelice yığılmıştır ki, küçük bir kıvılcım sıçrasa, kaza belâ dünyasında herkesten önce Amerikan milletini yok edebilir.

«Amerikan Millî Emniyet Şûrası», Amerikalılara o tehlikeyi sezdirerek, **«FM 3-10»** Tüzüğünün kaçamağından yararlanıyor ve B. C. silâhlarını yurt dışına kaçırıp, öteki milletlerin başına musallat ediyor. Japon belgesi dupdurudur:

«Amerikan Millî Emniyet Konseyi, 10 ve daha çok yıldan beri debboylara yığılmış Kimya ve Mikrop cephanelerini öncelikle o ayrıma uğratmakla işe başladığından, alınmış kararın başka nedenleri arasında, Birleşik Amerika Devletlerinin toprakları üzerinde B. C. silâhlarının depo edilişlerinden

çıkacak vahim tehlikeyi hesaba kattığına inanmak için bir sıra nedenler vardır.»

Başka deyimle, Amerikan askercilleri, Amerikan milleti içinde hâlâ beyni sulandırılmamış kimseler kaldıysa onlara: «**Ölümü senin üstünden uzaklaştırıyoruz!**» diyorlar. Böylelikle, sürü sürü bencilleştirilmiş Amerikalılara, insanlığın başını belâya sokuşlarını «**mâzur**» ve belki de «**meşrû**» göstermiye çalışıyorlar. Görünüre kalırsa başarı da kazanıyorlar.

ÖLÜM ADAKLARI

O zaman, bu son Amerikan modalı ve Amerikan modeli Kimya-Mikrop ölümü kimin başına mezar taşı gibi dikiliyor? Bunda anlaşılmıyacak ne var? Müslümanın «**Bu kadarı Gayretullaha dokunur**» dediği çapta bir kör körüne parmağım gözüne oyunu ile, sunturlu cinayet dönüp dolaşıp bizim başımıza konuyor. Japon belgesi yazıyor:

«**Alınan haberlerin incelenimi şunu düşündürüyor: Amerikan Emniyet Konseyi, muhtemel ihtilâf bölgelerinde, yâni Avrupa'daki NATO debboylarında ve Afrika ile Asya'daki Amerikan üslerinde muazzam B. C. silâh depoları yaratma kararını almıştır.»**

Ölürse, enayiliğine doymayıp Amerika'ya üs veren gâvur veya Müslüman ölsün, Türk veya Arap, Zenci veya Beyaz, yahut Sarı insanlar ölsün. Yeter ki, Amerikalı milyarderlerin kârlarına kesat gelmesin. Böyle düşünüyor Amerikan **Millî Emniyeti** ve bütün öteki milletlerin «**Millî Emniyet**» lerine şimdilik bu «Akılcıl» tedbirleri oldu da bitti ile benimsetmiş görünüyor. De Gaulle denli inatçı bir «Golva» yı bile bezdirtip satranç başından kaçırttığına göre, kapitalist sektörden dünya milletlerinde bilenler susmakla olsun cinayeti destekliyorlar.

Acep, «**Ne Avrupalıyız, ne Asyalıyız, ne Afrikalıyız**» diyecek bir devekuşu felsefesile, hiç üstümüze almayıverir miyiz bu felâketi? Amerika'nın NATO debboyları, Asya-Afrika üsleri nereleridir? Japon kaynaklarına göre, büyük çapta B. C. silâhlarının yığıldığı NATO debboyları ortadadır:

«**Ama, Kimya silâhlarının büyük bölümü, Amerikalılara bakılırsa, Avrupa'da ve başka yerlerdedir.**

«**Danimarka'da ve Norveç'te bulunuyorlar. Oralarda B. C. silâhları için özel debboylar inşa ediliyor (Şu anda bu silâhlar hemen hemen tabiî ve alelade (konvasiyonel) silâhlar gibi toprak anbardadırlar). Büyük ölçüdeki Kimya silâhları Japonya'daki ve onun gibi Afrika (Libya) ve Asya (Vietnam, Tayland) ülkelerindeki Amerikan üslerinde depo edilmiş bulunuyorlar.»**

Japon belgesi «Türkiye'nin esamesini okumamış.» Der misiniz ki, Pentagonizm, Amerikan Millî Emniyeti, CIA ve ilh servislerle Lemnitzer, Lemmânitzer, Lennitzer, Liützer, Ützer, Lâ tützer, diye 20 bin açık ajan besleyip, 200 bin de yerli Bitler yetiştirdikleri Türkiye'de, Sayın Bay Demirel'in göbeğinden, «Millî Huzur» kahramanı Sayın C. Bayar beyin kelebek kaşı ile porsumuş gerdanından, Sayın İ. İ. Paşanın kırk kuyruklu tilkilerinden, Türkeş'in ısmarlama SS perçemli Ergenekon Arslanlarından, Feyzioğlu'nun Kayseri pastırması kokan «**nabza göre şerbet**» inden, Azizoğlu'nun Kürt ağası heybetinden, Birlik Partici züğürt avukatın kuyruğunu yaladığı Acem Arslanından ve ilh., ve ilh., korkup, Türkiye'deki üslerine yalnız domuz eti, soya yağı, kaçak sigara yığmış olsun? **(Devamı Gelecek Sayıda)**

ÇİN HALKININ ÖNDERİ BAŞKAN MAO ZEDUNG'UN DÜNYA HALKLARININ AMERİKAN EMPERYALİZMİNE KARŞI MÜCADELESİNİ DESTEKLEYEN BİLDİRİŞİ

Dünya Halkları Birleşin, Amerikan Saldırganlarını ve Tüm Uşaklarını Altedin!

Mao Zedung

20 Mayıs 1970

Bütün dünyada Amerikan emperyalizmine karşı mücadelede yeni bir atılım gelişiyor. İkinci Dünya Savaşından bu yana Amerikan emperyalizmi ve takipçileri durmadan saldırı savaşlarına girişiyorlar ve çeşitli ülkelerin halkları saldırganları altetmek için durmaksızın devrimci savaşlar veriyorlar. Yeni bir dünya savaşı tehlikesi hâlâ mevcuttur. Ve bütün ülkelerin halkları buna hazırlıklı olmalıdır. Ama bugün dünyada esas akım, devrim akımıdır.

Vietnam'da ve Laos'ta başarı kazanamayan Amerikan saldırganları, Lon Nol - Sirik Matak kliğinin gerici darbesini alçakça tezgâhladılar, utanmadan Kamboçya'yı istilâ etmek için asker yolladılar ve Kuzey Vietnam'ı yeniden bombalamaya başladılar. Bütün bunlar üç Hindiçini halkının güçlü direnişine yol açtı. Amerikan emperyalizmine ve uşaklarına karşı mücadelede Kamboçya Devlet Başkanı Samdeç Norodom Sihanuk'un gösterdiği mücadeleci ruhu hararetle destekliyorum. Hindiçini Halkları Zirve Konferansı Ortak Bildirisi'ni hararetle destekliyorum. Kampuçi Millî Birleşik Cephesinin önderliğindeki Kraliyet Millî Birlik Hükümetinin kuruluşunu hararetle destekliyorum. Aralarındaki birliği güçlendirerek, birbirlerini destekliyerek ve uzun süreli bir halk savaşını yürüterek üç Hindiçini halkı hiç şüphesiz bütün güçlükleri yenecek ve tam bir zafer kazanacaktır.

Amerikan emperyalizmi bir yandan başka ülkelerdeki halkları katlederken, öte yandan da kendi ülkesindeki beyaz ve zenci halkı boğazlamaktadır. Nixon'un faşist zulmü ABD'de devrimci kitle hareketinin büyüyen ateşini tutuşturmuştur. Çin halkı Amerikan halkının devrimci mücadelesini vargücüyle destekler. Yiğit bir mücadele veren Amerikan halkının sonunda zafer kazanacağına ve ABD'deki faşist yönetimin mutlaka devrileceğine inanıyorum.

Nixon hükümeti yurtta tam bir kargaşa ve yurt dışında tam bir tecrit içinde, iç ve dış güçlüklerle karşı karşıyadır. Amerika'nın Kamboçya saldırısına karşı yürütülen kitle hareketi bütün dünyaya yayılmıştır. Kuruluşundan itibaren on günden az bir süre içinde Kamboçya Kraliyet Millî Birlik Hükümetini 20'ye yakın ülke tanıdı. Vietnam, Laos ve Kamboçya halklarının Amerikan saldırısına karşı ve millî kurtuluş için yürüttüğü direnme savaşında durum gitgide iyileşmektedir. Güneydoğu Asya ülkeleri halklarının devrimci silâhlı mücadeleleri; Kore, Japonya ve öteki Asya ülkeleri halklarının, Amerikan ve Japon gericileri tarafından canlandırılan Japon militarizmine karşı mücadeleleri; Filistin ve öteki Arap halklarının Amerikan ve İsrail saldırganlarına karşı mücadeleleri; Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının millî kurtuluş mücadeleleri ve Kuzey Amerika, Avrupa ve Okyanusya halklarının devrimci mücadeleleri büyük bir hızla gelişmektedir. Çin halkı üç Hindiçini halkının ve dünyanın öteki ülkelerindeki halkların Amerikan emperyalizmine ve onun uşaklarına karşı verdiği mücadeleleri vargücüyle destekler.

Dev bir canavar gibi gözüken Amerikan emperyalizmi, aslında ölüm döşeğinde debelenen kâğıttan bir kaplandır. Bugünün dünyasında gerçekten kim kimden korkuyor? Vietnam halkı, Laos halkı, Kamboçya halkı, Filistin halkı, Arap halkı ve bütün dünya halkları Amerikan emperyalizminden korkmuyorlar; Amerikan emperyalizmi dünya halklarından korkuyor. Yaprak kımıldasa Amerikan emperyalizminin ödü kopuyor. Sayısız olgu gösteriyor ki, haklı bir dava en geniş desteği bulurken, haksız bir dava pek az destek sağlıyabiliyor. Zayıf bir ulus güçlü bir ulusu, küçük bir ulus büyük bir ulusu altedebilir. Küçük bir ülkenin halkının mücadeleye girmeye, silâha sarılmaya ve ülkesinin kaderini kendi ellerine almaya cesaret etmesi, büyük bir ülkenin saldırısını defetmeye elbette yeter. Bu, bir tarih kanunudur.

Dünya halkları, birleşin, Amerikan saldırganlarını ve tüm uşaklarını altedin!

belgeler

Hindiçini Halkları Zirve Konferansı Ortak Bildirisi

Hindiçini Halklarının Zirve Konferansı, Kamboçya Devlet Başkanı ve Kampuçi Millî Birleşik Cephesi Başkanı Samdech Norodom Sihanouk'un teşebbüsü ile 24-25 Nisan 1970 tarihlerinde Laos-Vietnam-Çin sınırında bir yerde yapıldı. Hindiçini'nin üç halkı, konferansta dört delegasyon tarafından temsil edilmekteydi:

— Kamboçya Devlet Başkanı, Kampuçi Birleşik Millî Cephesi Başkanı Samdech Norodom Sihanouk'un başkanlığında Kamboç Halkı Delegasyonu;

— Lao Yurtseverler Cephesi Başkanı Altes Prens Souphanouvong başkanlığında Lao Halkı Delegasyonu;

— Güney Vietnam Millî Kurtuluş Cephesi Merkez Komitesi Prezidyumu Başkanı, Güney Vietnam Cumhuriyeti Geçici Devrim Hükümeti Danışma Meclisi Başkanı avukat Nguyen Huu Tho başkanlığında Güney Vietnam Cumhuriyeti Halkı Delegasyonu;

— Demokratik Vietnam Cumhuriyeti Hükümeti Başbakanı Pham Van Dong başkanlığında Demokratik Vietnam Cumhuriyeti Halkı Delegasyonu.

Görüşlerin teatisinden sonra konferans, Hindiçini'de bugünkü durumu ve Hindiçini'nin üç halkının ortak düşmana —Amerikan emperyalist saldırganlarına ve onların uşaklarına— karşı mücadelesi hakkında ortak bir değerlendirmeye ulaşmıştır.

Kamboçya, Laos ve Vietnam halkları, Hindiçini yarımadasında birlikte yaşamaktadırlar; dostane ilişkiler uzun süreden beri onları sıkıca birleştirmiştir. Fransız sömürgecilerine ve Amerikan istilâcılarına karşı uzun yıllar kahramanca mücadele verdikten sonra, bu halklar bağımsızlık, egemenlik, birlik ve toprak bütünlüğüne kavuşmuşlardır. Bu millî halklar, 1954 Cenevre Antlaşmalarıyla da tanınmış ve garanti altına alınmıştır.

Son 15 yıl içinde Amerikan emperyalistleri, dünya hegemonyası hayal-

lerini gerçekleştirmek umuduyla, Hindiçini halklarını sömürmek, Hindiçini'de ve Güneydoğu Asya'da millî kurtuluş hareketlerini yoketmek ve Asya'daki sosyalist ülkelere ve öteki bağımsız ülkelere karşı koymak üzere Hindiçini devletlerini yeni tip sömürgeler ve askerî üsler haline dönüştürme çabasına girişmişlerdir.

Amerikan emperyalistleri Kamboçya, Laos ve Güney Vietnam halklarının bağımsızlık, barış ve tarafsızlık özlemlerini hayâsızca ayaklar altına almışlar, Demokratik Vietnam Cumhuriyeti'nin egemenlik ve güvenliğini açıkça ihlâl etmişler, Hindiçini hakkındaki 1954 Cenevre Antlaşmalarını ve Laos hakkındaki 1962 antlaşmalarını sistemli olarak baltalamışlar ve Güneydoğu Asya'nın ve bütün dünyanın barış ve güvenliğini ciddî şekilde tehdit etmişlerdir.

Amerikan emperyalistleri, Vietnam halkına karşı en vahşiyane bir «bölgesel savaş» a girişmişler, Laos halkına karşı iğrenç bir «özel savaş» başlatmışlar ve Kamboçya'ya karşı giriştikleri alçakça çevreleme ve provokasyon manevralarını ve yeraltı faaliyetlerini yoğunlaştırmışlardır. Amerikan emperyalistleri Hindiçini yarımadasında benzeri görülmemiş vahşilikte cinayetler işlemişlerdir.

Amerikan emperyalizmi, açıktan açığa yeni - faşizmdir, uluslararası jandarmadır ve Hindiçini halklarının ve insanlığın en korkunç ve en tehlikeli düşmanıdır.

Hindiçini halkları, bu ortak düşmana karşı kutsal haklarını savunmak için omuz omuza savaşmaktadırlar.

Devlet Başkanı Samdech Norodom Sihanouk'un önderliğinde Khmer halkı, Amerikan emperyalizminin Kamboçya'ya karşı giriştiği çevreleme ve provokasyon manevralarını ve yeraltı faaliyetlerini boşa çıkarmış ve böylelikle onun, Vietnam'dan Tayland'a kadar uzanan ve Laos'la Kamboçya'yı da içine alan bir askerî üsler sistemi kurma planlarını bozmuştur. Khmer halkı, son 15 yıl boyunca bağımsız, barışçı ve tarafsız bir Kamboçya'yı muhafaza etmeyi ve güçlerini bağımsız bir ekonominin kurulmasına ve millî kültürün geliştirilmesine yöneltmeyi başarmıştır. Bağımsız, barışçı ve tarafsız Kamboçya'nın itibarı uluslararası alanda durmadan yükselmiştir.

Altes Prens Souphanouvong'un başkanlığındaki Lao Yurtseverler Cephesinin önderliğinde Lao halkı, ABD'ni «özel savaşı» nda altetmekle ve Amerikan uşaklarının istilâcı saldırılarını defetmekle meşguldür. Lao halkı, günden güne sağlamlaştırılan bir kurtarılmış bölge kurmuştur. Lao halkı, 1962 Cenevre Antlaşmalarının korunması için ve bağımsızlık ve tarafsızlık yaftası altında Lao halkının yüce çıkarlarına ihanet etmiş olan Amerikan emperyalist saldırganlarına ve onun uşaklarına karşı yiğit ve inatçı bir mücadele vermektedir; Lao halkı, gerçekten barışçı, bağımsız, tarafsız, demokratik, birleşmiş ve müreffeh bir Laos'un kurulması yolunda şaşmaz adımlarla ilerlemektedir.

Sevgili Başkan Ho Chi Minh'in, Amerikan saldırısına karşı direniş ve ulusal kurtuluş yolundaki kutsal çağrısına cevap olarak, Vietnam halkı birlik içinde savaşmış ve ülkenin güneyini kurtarma, kuzeyi koruma ve anayurdun barış içinde yeniden birleştirilmesini sağlama mücadelesinde bü-

yük zaferler kazanmıştır. Milli Kurtuluş Cephesi'nin şanlı bayrağı altında Güney Vietnam halkı, «özel savaş»ı altetmiştir ve Amerika Birleşik Devletleri ile uşakları tarafından girişilen vahşi «bölgesel savaş»ı boşa çıkartmaktadır. Anayurt Cephesinde birleşmiş olan Kuzey halkı, Amerika'nın tahrip savaşını boşa çıkartırken, bir yandan da sosyalist kuruluşu başarıyla yürütmekte ve «büyük cephe» karşısında «büyük cephe gerisi»ne düşen tüm görevleri başarıyla yerine getirmektedir.

Hindiçini'nin üç halkının parlak zaferleri, emperyalizmin elebaşıları ve tüm insanlığın en korkunç düşmanları olan Amerikan emperyalistlerinin gururunu kırmış ve böylelikle onları hem Amerika Birleşik Devletlerinde hem de dünyada muazzam güçlüklerle karşı karşıya bırakmıştır. Bu zaferler kanıtlamıştır ki Amerikan emperyalistleri, anayurtlarının bağımsızlığı ve özgürlüğü uğrunda sonuna kadar savaşmaya kararlı ve bu uğurda birleşmiş olan bir halkın kutsal varolma hakkına tecavüz ettikleri zaman, bütün kaba kuvvetlerine rağmen yenileceklerdir. Bu zaferler, dünya halklarının bağımsızlık ve barış mücadelesine önemli bir katkı ve büyük bir teşvik unsuru oluştururlar.

Bu son derece önemli ve şanlı zaferler, her biri yabancı istilâsına karşı şanlı bir mücadele tarihine ve bin yıllık parlak bir uygarlığa sahip olan üç Hindiçini halkının derin yurtseverliğinin ve yenilmez mücadele ruhunun zaferleridir. Bunlar, Kamboçya, Laos ve Vietnam halklarının değerli önderlerinin savunduğu doğru ve açık-görüşlü çizginin zaferleridir. Bunlar, üç halk arasındaki kardeşçe dostluğun ve militan dayanışmanın, birçok sınavlardan geçmiş ve her geçen gün biraz daha pekişen ve güçlenen dostluk ve kardeşliğin zaferleridir. Hindiçini halklarının 1965 Konferansı ve Hindiçini halklarının şimdiki Zirve Konferansı, bu kardeşçe dostluğun ve militan dayanışmanın güçlenmesine ve pekişmesine büyük katkıda bulunmaktadır. Hindiçini'nin üç halkının bu zaferleri, ayrıca bu halkların haklı davasına dünya halklarının gösterdiği geniş ve güçlü yakınlığın ve desteğin de zaferleridir.

Verdikleri ağır kayıplara rağmen tertiplerinde direnen Amerikan emperyalistleri, Hindiçini halklarına karşı cânice saldırı emellerini terketmemişlerdir. Nixon'un işbaşına gelmesinden bu yana Birleşik Devletler, Güney Vietnam'daki Amerikan istilâsını ve savaşı devam ettirmek için bütün güçleriyle savaşı «Vietnamlılaştırma»ya çalışmıştır. Laos'taki **«özel savaş»**ı yoğunlaştırmış; çok sayıda Tayland'lı paralı askerleri kullandıkları Küpler Ovası, Xiengkhouang bölgelerine ve Laos'un kurtarılmış bölgesinin başka yerlerine karşı istilâcı saldırılara girişmişlerdir. Satın aldıkları Lon Nol - Sirik Matak kliğini kullanarak, barışı, Kamboçya'nın bağımsızlık ve tarafsızlığını korumaktan ve Hindiçini halklarının dostluk ve dayanışmasını güçlendirmekten başka bir niyeti olmayan devlet başkanı Samdech Norodom Sihanouk'un politikasına ve Khmer halkına karşı 18 Mart 1970 hükümet darbesini tezgâhlamışlardır. Geçen 20 Nisanda Birleşik Devletler Başkanı Nixon, inadında bir daha direnerek, sahte barışçı sözlerini tekrarlamış ve askerlerin geri çekilmesi konusundaki sinsi manevrasını yenilemiş, aynı zamanda Hindiçini'nin üç halkının yurtseverce mücadelesi hakkında küstahça ve maksatlı iddialar ileri sürmüştür. Bu bayatlamış iddiaların ve tertiplerin Viet-

nam, Kamboçya ve Lao halklarını, dayanışmalarını güçlendirme ve tam zafere ulaşıncaya kadar savaşı şiddetlendirme konusundaki kararlılıklarından vazgeçiremiyeceği şüphesizdir. Bunlar, Nixon'un **«savaşı Vietnamlılaştırma»**, uzatma ve bütün Hindiçini'ye yayma politikasını kuvvetle mahkûm eden, Nixon yönetiminden Vietnam'daki Amerikan askerlerini hemen ve tamamen geri çekmesini ve Hindiçini ülkelerine müdahale ve saldırıdan vazgeçmesini isteyen dünya ve Amerika kamuoyunu asla yatıştıramıyacaktır. Açıkça görülmektedir ki, Amerikan emperyalistleri, Güney Doğu Asya'da ve dünyada barışı ciddi şekilde tehlikeye düşürerek, ne pahasına olursa olsun savaşı devam ettirmek ve bütün Hindiçini'ye yaymak istemektedirler. Amerikalı savaş simsarlarının bütün eylemlerini ve komplolarını durdurmak ve etkisiz hale getirmek, içinde bulunduğumuz anın en âcil ödevidir.

Bu tarihî anda, Hindiçini Halkları Zirve Konferansı, âcilen üç halkı aralarındaki dayanışmayı güçlendirmeye, sebatla ve kahramanca dövüşmeye, Amerikan emperyalistlerini ve uşaklarını yenmek için tam kararlılıkla bütün mahrumiyet ve fedakârlıklara katlanmaya, kutsal millî haklarını savunmaya, 1954 ve 1962 Cenevre Antlaşmalarının temel ilkelerini savunmaya ve Hindiçini'nin Güneydoğu Asya'da ve dünyada barışın gereklerine ve üç halkın özlemlerine uygun bir bağımsızlık ve barış bölgesi haline gelmesi için bütün gerekenleri yapmaya çağırır.

Kamboçya, Laos ve Güney Vietnam hakları, bağımsızlık, barış, tarafsızlık, toprakları üzerinde her türlü yabancı askerine ve üssüne müsaade etmemek, herhangi bir askerî ittifaka katılmamak, topraklarının bir yabancı ülke tarafından başka ülkelere karşı saldırı maksadıyla kullanılmasına izin vermemek olan savaş hedeflerini açıkça ifade ederler. Kamboçya, Laos ve Güney Vietnam halklarının 1954 ve 1962 Cenevre anlaşmalarının temel ilkelerine ve dünyanın bu kesimindeki genel duruma uygun derin özlemleri bunlardır. Demokratik Vietnam Cumhuriyeti halkı bu meşru özlemlere tam bir saygı duymakta ve bu asil hedefler için yürütülen mücadeleyi bütün gücüyle desteklemektedir.

Konferans şu anda Kamboçya'daki duruma özel bir ilgi göstermiştir. Konferans, devlet başkanı Samdech Norodom Sihanouk'un çağrısına cevap vererek bütün ülkede ayaklanan, hükümet darbesiyle işbaşına gelmiş Lon Nol - Sirik Matak kliğini yıkmak ve Amerikan emperyalistlerinin saldırgan planlarını boşa çıkarmak konusunda tam bir kararlılıkla elde silâhla ve başka biçimlerde amansız bir mücadele yürüten Khmer halkının kahramanca mücadelesini kararlılıkla desteklediğini ifade eder. Devlet Başkanı Samdech Norodom Sihanouk'un 23 Mart 1970 tarihli beş maddelik deklarasyonunu tam olarak desteklediğini bildirir. Faşist ve ırkçı Lon Nol - Sirik Matak kliğinin Amerikan emperyalistlerinin müdahale ve saldırısını gözlerden gizlemek için Kamboçyalılara, Vietnam ve Çin uyruklu müdafaasız sivillere karşı giriştikleri toplu imha hareketlerini mahkûm eder. Birleşik Devletlerin ve uşaklarının, Asya'daki gericilerin, Birleşmiş Milletler Teşkilâtı'nın ya da başka herhangi bir milletlerarası ya da Asya kıtasıyla ilgili teşkilât ya da konferansın adını kötüye kullanarak Lon Nol - Sirik Matak gericilerinin gayrimeşru iktidarlarını meşrulaştırma ve Kamboçya'ya müdahale teşebbüslerini şiddetle mahkûm eder. Khmer halkının bağımsız, barışçı ve ta-

rafsız bir Kamboçya için mücadelesinin şerefli bir zafere ulaşacağına kesinlikle inanır.

Konferans, Vietnam halkının Amerikan emperyalistlerine ve uşaklarına karşı yürüttüğü inatçı ve kahramanca mücadeleyi kararlılıkla desteklediğini, Güney Vietnam Cumhuriyeti Geçici Devrim Hükümeti ile Millî Kurtuluş Cephesi'nin on maddelik genel çözüm teklifini tam olarak desteklediğini bildirir. Amerikan emperyalistleri Güney Vietnam'dan Amerikan askerlerini ve Amerikan kampındaki diğer yabancı ülkelerin askerlerini hızla, tamamen ve şartsız olarak geriye çekmek ve Vietnam halkının hiçbir yabancı müdahale olmadan kendi işlerini kendisinin halletmesine karışmamak zorundadır.

«**Nixon doktrini**» ile Asyalıları Asyalılarla dövüştürmek, ayrılıklar yaratmak, Kamboçya-Laos-Vietnam halkları arasında şöven kin duyguları uyandırmak isteyen Birleşik Devletlerin haince manevralarına karşı konferans, üç halkı her zamandan daha uyanık olmaya, dayanışmalarını güçlendirmeye ve tam zafere kadar ortak düşmana —Amerikan emperyalizmine ve üç ülkedeki uşaklarına— karşı savaşı yoğunlaştırmaya çağırır.

Taraflar, üç ülke arasındaki kardeşçe dostluğu ve iyi komşuluk ilişkilerini korumak ve geliştirmek, ortak düşmana karşı mücadelede olduğu gibi gelecekte uzun vadede her ülkenin kendine uygun yoldan kurulmasında karşılıklı yardımlaşmak konularındaki kararlılıklarını belirtirler. Taraflar üç ülke arasındaki ilişkilerde barış içinde bir arada yaşamanın beş ilkesini —hükümranlık ve toprak bütünlüğüne karşılıklı saygı, saldırmazlık, her ülkenin politik rejimine saygı ve iç işlere karışmama, eşitlik ve karşılıklı menfaat, barış içinde bir arada yaşama— uygulamaya kararlıdırlar. Taraflar Hindiçini hakkındaki 1954 Cenevre anlaşmasının temel ilkelerini tanımakta, Kamboçya'nın şimdiki sınırları içinde toprak bütünlüğünü tanımakta ve tanımayı taahhüt etmekte, Laos hakkındaki 1962 Cenevre anlaşmalarını tanımaktadırlar. Taraflar üç ülke arasındaki ilişkilerde ortaya çıkabilecek sorunların karşılıklı saygı, karşılıklı anlayış ve yardımlaşma anlayışı içinde görüşmelerle çözülebileceğini bildirirler.

Taraflar, gerekli her durumda ortak çıkarları ilgilendiren konularda görüş teatisinde bulunmak için en yüksek yöneticiler kademesinde veya yetkili temsilciler arasında toplantılar yapılmasını kararlaştırmışlardır.

Hindiçini Halkları Zirve Honferansı, dünya halklarına değerli yardımlarından ve yakınlık duygularından dolayı derin ve içten şükranlarını sunar. Konferans, sosyalist ülkelerin halklarını ve hükümetlerini, dünyada barış ve adalet isteyen ülkeleri ve Amerikan halkını Amerikan emperyalistlerinin saldırı ve müdahalesine şiddetle karşı durmaya, bunlara derhal son verilmesini istemeye ve üç Hindiçini halkının haklı mücadelesine nihai zafere kadar gittikçe artan bir destek sağlamaya çağırır.

Konferans, dünya halklarının barış, bağımsızlık, demokrasi ve sosyal ilerleme yolunda saldırgan ve savaşçı Amerikan emperyalistlerine, eski ve yeni her türlü sömürgecilik biçimlerine karşı mücadelesini, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerini, Çin Halk Cumhuriyeti'nin ayrılmaz parçası olan Taiwan'ı kurtarmak için Çin halkının mücadelesini, Kore halkının ülkenin güneyini kurtarmak ve Kore'yi bir-

leştirmek için Amerikan emperyalistlerine karşı mücadelesini, Amerikan emperyalistlerinin hizmetindeki İsrailli saldırganlara karşı temel millî hakları için Arap halklarının mücadelesini, Amerikan halkının saldırı savaşına, ırk ayırımına karşı barış ve Amerika Birleşik Devletleri halkının gerçek çıkarları için mücadelesini tam olarak desteklediğini bildirir.

Konferans, Hindiçini halklarının, millî kurtuluş için Amerikan emperyalistlerine karşı yürüttükleri mücadele bakımından şimdiki durumun her zamankinden daha elverişli bulunduğu kanısındadır. Amerikan saldırganları hiç bir zaman bu gün olduğu kadar çok başarısızlık ve zorluklarla karşı karşıya kalmamışlar, bu derece zayıf ve tecrid edilmiş durumda bulunmamışlardı. Hindiçini halkları, haklı bir dava için mücadele ediyorlar, doğru bir çizgiye sahiptirler, sarsılmaz bir kararlılıkla hareket etmektedirler, yıkılmaz bir dayanışma kurmuşlardır; öte yandan dünya halklarından her zamankinden daha güçlü bir destek ve yakınlık görmekte, her zamankinden daha büyük güçlere sahip bulunmaktadırlar. Konferans, zafer yolunda ilerleyen üç Hindiçini halkının, teşebbüsü elde tutmanın ve taarruz halinde olmanın imkânlarını sonuna kadar kullanacaklarına ve her düzeyde savaşı kararlılıkla devam ettirerek şiddetlendireceklerine ve kaçınılmaz olarak nihai zafere ulaşacaklarına olan kesin inancını ifade eder.

Yirmibeş Nisan bin dokuz yüz yetmiş günü Khmer, Lao ve Vietnam dillerinde tanzim edilmiştir. Referans olarak Fransızca metin kullanılacaktır.

Norodom Sihanouk
Kamboçya Halkı Delegasyonu Başkanı
Kamboçya Devlet Başkanı
Kampuçi Millî Birleşik Cephesi Başkanı

Prens Souphanouvong
Lao Halkı Delegasyonu Başkanı
Lao Yurtseverler Cephesi Başkanı

Nguyen Huu Tho
Güney Vietnam Cumhuriyeti Halkı Delegasyonu Başkanı
Güney Vietnam Millî Kurtuluş Cephesi Merkez Komitesi Prezidyumu Bşk.
Güney Vietnam Cumhuriyeti Geçici Devrim Hükümeti Danışma Meclisi Bşk.

Pham Van Dong
Demokratik Vietnam Cumhuriyeti Halkı Delegasyonu Başkanı
Demokratik Vietnam Cumhuriyeti Hükümeti Başbakanı

ARKADAŞLARIMIZ ŞUNU ANLAMALIDIR: BİR İNSANIN İDEOLOJİSİNİ DEĞİŞTİRMEK UZUN ZAMAN, SABIR VE BÜYÜK BİR DİKKAT GEREKTİREN BİR İŞTİR. ONLARCA YILLIK BİR İNSAN HAYATI BOYUNCA OLUŞAN BİR İDEOLOJİYİ BİRKAÇ DERSLE VEYA BİRKAÇ TOPLANTI İLE DEĞİŞTİRMEYE KALKIŞMAK YERSİZDİR. İNSANLAR ZORLAMA İLE DEĞİL, ANCAK İNANDIRMA METODU İLE İKNA EDİLEBİLİRLER. ZORLAMA, İNANDIRMADAN BOYUN EĞDİRMEKTEN BAŞKA BİR SONUÇ VERMEZ. ZOR YOLUYLA BOYUN EĞDİRMEK KABUL EDİLECEK ŞEY DEĞİLDİR. BU METOD DÜŞMANLARA KARŞI KULLANILABİLİR, AMA ARKADAŞLARA VEYA DOSTLARA KARŞI ASLA KULLANILAMAZ.

MAO ZEDUNG

BEŞ LİRA